ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС НА СВЕТИИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ • НОЕМВРИ 2015 Г.

Лиахона

Речи от общата конференция

Старейшини Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън и Дейл Г. Ренлънд подкрепени в Кворума на дванадесетте апостоли.

Кворумът на дванадесетте апостоли

Седнали, отляво надясно: президент Ръсел М. Нелсън, старейшина Далин Х. Оукс, старейшина М. Ръсел Балард, старейшина Робърт Д. Хейлз, старейшина Джефри Р. Холанд. Прави, отляво надясно: старейшина Дейвид А. Беднар, старейшина Куентин Л. Кук, старейшина Д. Тод Кристоферсън, старейшина Нийл Л. Андерсън, старейшина Роналд А. Расбанд, старейшина Гари Е. Стивънсън, старейшина Дейл Е. Ренлънд.

Съдържание ноември 2015 г.

Година 22 • Брой 4

Обща сесия на жените

6 **Откриване на божественото в нас**
Розмари М. Уикзъм

9 **Да бъдем достойни за обещаните ни благословии**
Линда Ш. Рийвз

12 **На дело праведно ще служим тук**
Керъл Ф. Маконки

15 **Едно лято с леля Роуз**
Президент Дитер Ф. Ухтдорф

Съботна сутрешна сесия

20 **Евангелието действа прекрасно!**
Президент Дитер Ф. Ухтдорф

24 **Бог стои на руля**
Старейшина М. Ръсел Балард

27 **Радостта да живеем живот, съсредоточен в Христа**
Старейшина Ричард Дж. Мейнз

30 **Да отдадем сърцата си на Бог**
Нийл Ф. Мериът

33 **Какво още не ми достига?**
Старейшина Лари Р. Лорънс

36 **Приятното Божие слово**
Старейшина Франсиско Х. Виняс

39 **Тип-топ и според модата на Бристъл: да бъдем достойни за храма - в добри и лоши времена**
Старейшина Куентин Л. Кук

Съботна следобедна сесия

43 **Вотът на подкрепа за църковните служители**
Президент Хенри Б. Айринг

44 **Посрещане на трудностите в днешния свят**
Старейшина Робърт Д. Хейлз

47 **Ето твоята майка**
Старейшина Джефри Р. Холанд

50 **Никога не е твърде рано и никога не е твърде късно**
Старейшина Брадли Д. Фостър

53 **Ще има изпитания и изкушения – но ще получим помощ**
Старейшина Уго Монтоя

55 **Изберете светлината**
Старейшина Върн П. Станфил

58 **Обърнете се към Него и отговорите ще дойдат**
Старейшина Джеймз Б. Мартино

61 **Усилвани чрез Единението на Исус Христос**
Старейшина Далин Х. Оукс

Обща сесия на свещеничеството

65 **Вярата не е случайна, а по избор**
Старейшина Нийл Л. Андерсън

69 **Следващата ви стъпка**
Старейшина Рандъл К. Бенет

76 **Не бойте се, само вярвайте**
Президент Дитер Ф. Ухтдорф

80 **Не сте сами в делото**
Президент Хенри Б. Айринг

83 **Спазвайте заповедите**
Президент Томас С. Монсън

Неделна сутрешна сесия

86 **Бъдете пример и светлина**
Президент Томас С. Монсън

89 **Така удивен съм**
Старейшина Роналд А. Расбанд

91 **Ясни и ценни истини**
Старейшина Гари Е. Стивънсън

93 **През Божиите очи**
Старейшина Дейл Г. Ренлънд

95 **Молба към моите сестри**
Президент Ръсел М. Нелсън

98 **Нека бойният тромпет засвири**
Старейшина Грегъри А. Шуитцър

101 **Да си спомнят винаги за Него**
Старейшина Клаудио Р. М. Коста

104 **Светият Дух като ваш спътник**
Президент Хенри Б. Айринг

Неделна следобедна сесия

108 **Целта на Църквата**
Старейшина Д. Тод Кристоферсън

112 **И сърцето ми непрестанно потъва в размисъл за нещата**
Девин Г. Дюран

115 **Благословени и щастливи са хората, които спазват Божиите заповеди**
Старейшина Вон Г. Кийч

118 **„Ако Ме обичате, ще пазите Моите заповеди“**
Керъл М. Стивънз

121 **Да помним на Кого сме се доверили**
Старейшина Алън Д. Хейни

124 **Очи, за да виждате и уши, за да слушате**
Старейшина Ким Б. Кларк

126 **Останете на пътя си**
Старейшина Коичи Аояги

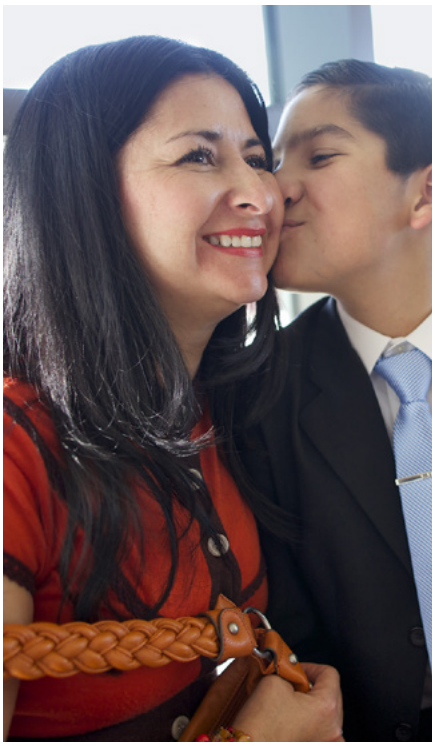
128 **„Избрани да дават свидетелство за Моето име“**
Старейшина Дейвид А. Беднар

72 **Висши ръководители и висши служители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни**

132 **Те ни говориха: Да превърнем конференцията в част от нашия живот**

134 **Указател на материалите от конференцията**

135 **Новини от Църквата**

185-а полугодишна обща конференция

Събота вечер, общо събрание на жените, 26 септември 2015 г.
Председателства: президент Томас С. Монсън. Водещ: Бони Л. Оскарсън. Откриваща молитва: Аби Моргън. Закриваща молитва: Грейс Те.
Музика от смесен хор на Неделното училище за деца, Младите жени и Обществото за взаимопомощ от колове в южната Кеч Вали, щата Юта; Клодия Биглър, диригент; Бони Гудлиф, органист; Сара Джонсън, флейтист: „Хайде, Божии чеда“, *Химни,* № 42; китка, ар. Моолмън, не е публикувано: „Ще следвам Божия план“, *Сборник детски песни,* 86 и „Faith in Every Footstep“, Дейли, с акомпанимент на флейта и орган; „Младежи на Сион в последните дни“, *Лиахона,* апр. 2000 г., ар. Кейсън, пуб. от Jackman; „Бог е с вас, чеда любими“, *Химни,* № 67, ар. Watkins, не е публикувано; „Go Forth with Faith“, *Hymns,* № 263, дескант ар. Биглър, не е публикувано.

Съботна сутрешна обща сесия, 3 октомври 2015 г.
Председателства: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: Мери Р. Дърхам. Закриваща молитва: старейшина Адриан Очоа. Музика от Хора на Табернакъла; диригенти: Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органист: Клей Крисчънсен: „Вървим напред с вяра във Христа“, *Химни,* № 54; „О, Йехова, поведи ни“, *Химни,* № 57; „Спасителят знам ме обича“, Криймър, ар. Мърфи, пуб. от Джакман; „За пророка ни славим Те, Боже“, *Химни,* № 12; „Precious Savior, Dear Redeemer“, *Химни,* № 103, ар. Манукин, пуб. от Джакман; „Хайде, светии“, *Химни,* № 22, ар. Уилбърг, пуб. от Оксфорд.

Съботна следобедна обща сесия, 3 октомври 2015 г.
Председателства: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: старейшина Терънс М. Винсън. Закриваща молитва: старейшина Казухико Ямашита.
Музика от хор на Неделното училище за деца от колове в Ривъртън, щата Юта; Емили Уодли, диригент; Линда Маргетс и Бони Гудлиф, органисти: „Спасителю прекрасен“, *Лиахона,* окт. 1998 г., ар. Кейсън, пуб. от Jackman; китка, ар. Дефорд, не е публикувано: „Търси, мисли и моли се“, *Сборник детски песни,* 66 и „Чета чудни разкази от древността“, *Сборник детски песни,* 35; „Следвайте Ме, елате с Мен“, *Химни,* № 76; „Аз чувствам любовта на Спасителя“, *Сборник детски песни,* 42, ар. Кардън, пуб. от Jackman.

Съботна вечерна свещеническа сесия, 3 октомври 2015 г.
Председателства: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: старейшина Лари С. Кейчър. Закриваща молитва: Стивън У. Оуен. Музика от хор на бащи и синове от колове в Орем, щата Юта; Кори Мендхол, диригент; Андрю Ънсуърт и Клей Крисчънсън, органисти: „Сион да се вдигне в красота“, *Химни,* № 30, ар. McDavitt, пуб. от McDavitt; „Господи, мисля все за Теб“, *Химни,* № 91, ар. McDavitt, пуб. от McDavitt; „Praise to the Lord, the Almighty“, *Hymns,* № 72; „Господи, ще Те обичам“, *Химни,* № 138; „Ще занесем на света Неговата истина“, *Сборник детски песни,* 92, ар. McDavitt, пуб. от McDavitt.

Неделна сутрешна обща сесия, 4 октомври 2015 г.
Председателства: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: старейшина Чи Хонг (Сам) Уонг. Закриваща молитва: Шерил А. Есплин. Музика от Хора на Табернакъла; диригент Мак Уилбърг; органисти Ричард Елиът и Андрю Ънсуърт: „Arise, O God, and Shine“, *Hymns,* № 265; „Спасителю на Израил“, *Химни,* № 5, ар. Уилбърг, пуб. от Hinshaw; „Ако Спасителят до мен е“, ДеФорд, ар. Cardon/Elliott, не е публикувано; „Основа на нашата вяра“, *Химни,* № 55; „Светлина е днес в душата ми“, *Химни,* 143, ар. Уилбърг, не е публикувано; „Духът Божий“, *Химни,* № 2, ар. Уилбърг, пуб. от Jackman.

Неделна следобедна обща сесия, 4 октомври 2015 г.
Председателства: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: старейшина Йорг Клебингат. Закриваща молитва: старейшина Скот Д. Уайтинг. Музика от Хора на Табернакъла; диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органисти Бони Гудлиф и Линда Маргетс: „Пеем от сърце хвала“, *Химни,* № 62, ар. Мърфи, не е публикувано; „Our God Is a God of Love“, Cundick, пуб. от Jackman; „Ликувайте, Господ е Цар“, *Химни,* № 51; „Колелото с рамо подпри“, *Химни,* № 159, ар. Уилбърг, не е публикувано; „В обич живейте“, *Химни,* № 193, ар. Уилбърг, не е публикувано.

Домашни послания и послания за обучение при посещение
За домашни послания и послания за обучение при посещение моля, изберете обръщение, което най-добре съвпада с нуждите на онези, които посещавате.

На корицата
Лице: снимка от Уелдън С. Андерсън.
Гръб: снимка от Кристина Смит.

Снимки от конференцията
Снимките по време на общата конференция в Солт Лейк Сити са от Уелдън Ч. Андерсън, Карли Бел, Коуди Бел, Джане Бингъм, Ейл Борджес, Ранди Колиър, Марк Дейвис, Нейт Едуардс, Брайън Никълсън, Лесли Нилсън, Мат Райър, Брадли Слейд и Кристина Смит; на семейство Калваканте са предоставени от Аролдо Калваканте; в Атънс, щата Джорджия, САЩ, от Уитни Гослинг; в Ориндж Каунти, щата Калифорния, САЩ, от Ерик Исаксон; на членове на семейство Оупъншоу, предоставени от семейство Оупъншоу; в Мумбай, Индия, от Уенди Гибс Кийлър; в Драмен и Осло, Норвегия, от Ашли Ларсън; в Киев, Украйна, от Марина Лукач; в Сан Педро, Белиз, от Джосуе Пеня; в Арика, Чили, от Шелби Джийни Рандъл; в Бермехийо, Дуранго, Мексико, от Анхелика Кастанйеда Рейес; в Кавите Сити, Кавите, Филипини, от Дани Солета.

Речите от конференцията са на разположение
За достъп до речи от общата конференция чрез Интернет на много езици посетете conference.lds.org и изберете език. Речите също така са на разположение чрез мобилното приложение Евангелска библиотека.

НОЕМВРИ 2015 Г., ГОД. 22, БР. 4
ЛИАХОНА 12571 112

Международно списание на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Първото президентство: Томас С. Монсън, Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухтдорф
Кворумът на дванадесетте апостоли: Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън, Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън, Дейл Г. Ренлънд
Редактор: Джозеф У. Ситати
Помощник-редактори: Джеймз Б. Мартино, Керъл Ф. Макконки
Съветници: Рандал К. Бенет, Крег А. Кардън, Кристофъл Голдън, Лари Р. Лорънс, Джеймз Б. Мартино
Изпълнителен директор: Дейвид Т. Уорнър
Директор подпомагане на семействата и членовете: Винсънт А. Вон
Директор църковни списания: Алън Р. Лойбърг
Бизнес управител: Гарф Кеньн
Административен редактор: Р. Вал Джонсън
Помощник-административен редактор: Райън Кар
Помощник публикации: Меган Вехоф
Набор и редакция: Бритни Бийти, Дейвид Диксън, Дейвид А. Едуърдс, Матю Д. Флитън, Лори Фулър, Гарет Х. Гарф, Ларен Портър Гон, Джил Хакинг, Шарлът Ларкабал, Минди Ан Лийвит, Майкъ Р. Морис, Сали Джонсън Оудкърк, Джошуа Дж. Пърки, Джен Пинбъроу, Ричар М. Ромни, Пол Вандерберге, Мариса Уидисън
Изпълнителен директор оформление: Дж. Скот Кнудсън
Директор оформление: Тад Р. Питърсън
Дизайн: Джанет Андрюз, Фей П. Андрус, Манди М. Бентли, С. Кимбъл Бот, Томас Чайлд, Нейт Джайнс, Колийн Хинкли, Ерик П. Джонсен, Сюзън Лофгрен, Скот М. Мууи, Марк У. Робинсън, Брад Тиър, К. Никол Уолкънхорст
Координатор интелектуална собственост: Колет Небъкър Аун
Директор производство: Джейн Ан Питърс
Производство: Кони Бауторп Бридж, Джули Бърдет, Кейти Дънкан, Брайън У. Джиджи, Денис Кърби, Джини Дж. Нилсън, Гейл Тейт Рафърти
Предпечат: Джеф Л. Мартин
Директор печат: Крег К. Седжуик
Директор разпространение: Стивън Р. Крисчънсън

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада, отидете на store.lds.org или се свържете с вашия местен църковен център за разпространение или с ръководител на район/клон.

Предавайте статии и запитвания по Интернет на liahona.lds.org; чрез електронна поща на liahona@ldschurch.org; или на адрес *Liahona,* Rm. 2420, 50 E. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава „компас" или „нещо, което напътства") се публикува на албански, арменски, бислама, български, камбоджански, себуано, китайски (опростен), хърватски, чешки, датски, холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски, немски, гръцки, унгарски, исландски, индонезийски, италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски, литовски, малгашки, маршалезе, монголски, норвежки, полски, португалски, румънски, руски, самоа, словенски, испански, суахили, шведски, тагалог, таитянски, тай, тонга, украински, урду и виетнамски. (Честотата варира според езика).

© 2015 на Intellectual Reserve, Inc.
Всички права запазени. Отпечатано в САЩ.

Текстът и нагледните материали в *Лиахона* могат да бъдат размножавани с нетърговска цел за ползване у дома или в Църквата. Нагледните материали не могат да бъдат размножавани, ако това изрично е забранено в бележката до произведението. Въпросите относно авторските права следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; е-мейл: cor-intellectualproperty@**ldschurch.org.**

For Readers in the United States and Canada:
November 2015 Vol. 22 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $4.00 per year; Canada, $4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Указател на говорителите

Айринг, Хенри Б., 43, 80, 104
Андерсън, Нийл Л., 65
Аояги, Коичи, 126
Балард, М. Ръсел, 24
Беднар, Дейвид А., 128
Бенет, Рандъл К., 69
Виняс, Франсиско Х., 36
Дюран, Девин Г., 112
Кийч, Вон Г., 115
Кларк, Ким Б., 124
Коста, Клаудио Р. М., 101
Кристоферсън, Д. Тод, 108
Кук, Куентин Л., 39
Лоурънс, Лари Р., 33
Макконки, Керъл Ф., 12
Мартино, Джеймс Б., 58
Мейнз, Ричард Дж., 27
Мериът, Нийл Ф., 30
Монсън, Томас С., 83, 86
Монтоя, Уго, 53
Нелсън, Ръсел М., 95
Оукс, Далин Х., 61
Расбанд, Роналд А., 89
Ренлънд, Дейл Г., 93
Рийвз, Линда Ш., 9
Станфил, Върн П., 55
Стивънз, Керъл М., 118
Стивънсън, Гари Е., 100
Уикзъм, Розмари М., 6
Ухтдорф, Дитер Ф., 15, 20, 76
Фостър, Брадли Д., 50
Хейлз, Робърт Д., 44
Хейни, Алън Д., 121
Холанд, Джефри Р., 47
Шуитцър, Грегъри А., 98

Указател на темите

Аароново свещеничество, 76, 80
активиране, 80
апостоли, 24, 65, 128
благодат, 20
благословии, 83, 118
божествено естество, 6, 12, 20, 50, 93
брак, 44, 95
брой членове на Църквата, 20
Вдъхновение, 80
възстановяване, 65
вяра, 15, 55, 58, 65, 69, 76, 86, 91, 126
Господен ден, 24, 36, 39, 69, 101
деца, 9, 50
Джозеф Смит, 24, 36, 65, 108
достойнство, 39, 44
Единение, 24, 33, 36, 53, 61, 69, 83, 121
Жени, 95
завети, 9, 12, 24
заповеди, 24, 83, 115, 118
изкушение, 39, 53
излизане на срещи, 44
изучаване на Писанията, 112
изцеление, 30, 61
истина, 20, 24, 76, 104
Исус Христос, 24, 27, 30, 39, 47, 55, 61, 69, 83, 86, 89, 91, 93, 98, 101, 115, 118, 121, 124
Книгата на Мормон, 27, 58, 65, 98
любов, 6, 15, 47, 89, 118
майчинство, 47
мир, 83
молитва, 30, 58
Небесният Отец, 80, 118
несгода, 9, 15, 27, 30, 36, 44, 53, 58, 124, 126
нравственост, 9, 86
образование, 6, 44
обръщане във вярата, 27, 30, 50, 58, 80, 95, 115
откровение, 58, 101, 104
Писания, 58, 86, 112
план на спасение, 9, 12, 20, 24, 30, 118, 121, 126
подчинение, 58, 65, 83, 115, 118, 124
покаяние, 9, 12, 36, 69, 83, 121
пост, 58
праведност, 39, 65, 83, 95
пример, 80, 86
пристрастяване, 61, 83
причастие, 30, 69, 101, 104, 118
пророци, 24, 36, 65, 118, 124, 128
радост, 15, 27, 39
родителство, 50
самоконтрол, 39
Сатана, 9, 83
Светият Дух, 15, 33, 36, 39, 65, 104, 118, 124
светлина, 55, 86
свещеничество, 65, 80, 83, 108
свидетелство, 24, 89, 91, 93
свобода на избор, 39, 83
семейство, 12, 24, 47, 89, 91
служба, 6, 12, 53, 80, 93
смелост, 76, 80, 83, 98
смърт, 24, 30, 104
събрание за причастието, 24
упование, 118, 121
устояване, 126
ученичество, 20, 33, 86, 98
финанси, 44, 112
храмова работа, 53
Царство Божие, 108
църковна организация, 108, 128
църковни призования, 89, 91, 93
църковни ръководители, 24, 128
църковни събрания, 108
щастие, 39, 83

Теми от 185-ата полугодишна обща конференция на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

„Вие сте син или дъщеря на нашия Небесен Отец - каза президент Томас С. Монсън по време на неделната сутрешна сесия на общата конференция. – Дошли сте от Неговото присъствие, за да живеете известно време на тази земя, за да отразявате любовта и ученията на Спасителя и смело да позволявате на светлината ви да свети, за да я виждат всички. Когато приключи този период на земята, ако сте извършили вашата част, ще получите величествената благословия да се завърнете да живеете завинаги с Него“ (с. 88).

Тази обща конференция отбеляза наскорошната смърт на президент Бойд К. Пакър, старейшини Л. Том Пери и Ричард Г. Скот от Кворума на дванадесетте апостоли. Членовете на Църквата подкрепиха трима нови члена на кворума: Старейшини Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън и Дейл Г. Ренлънд.

Други важни теми:

- Речите на старейшини М. Ръсел Балард, Дейвид А. Беднар и Д. Тод Кристоферсън от Кворума на дванадесетте апостоли подчертаха защо Господ е установил Неговата Църква, в основата на която стоят пророци и апостоли, които вършат Неговото дело и ни дават силата да се завърнем при Него (вж. с. 24, 128 и 108).
- Речите на президент Ръсел М. Нелсън и старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли обясниха важната роля на жените. Президент Нелсън отбеляза: „Божието царство не е и не може да бъде завършено без жени, които сключват свещени завети и ги спазват, жени, които могат да говорят със силата и властта на Бог!“ (с. 96).
- Старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли потвърди отново, че „нашият Спасител е преживял и понесъл пълнотата на земните трудности. … И поради това, Неговото Единение Му дава силата да ни подпомага – да ни дава сила да понесем всичко това“ (с. 61–62).

THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS CONFERENCE CENTER

От Розмари М. Уикзъм
Обща президентка на Неделното училище за деца

Откриване на божественото в нас

Ние идваме на тази земя, за да отгледаме зародиша на божественото естество, което е в нас.

Сестри, ние ви обичаме. Свидетелствам, че животът е дар. Бог има план за всяка една от нас и личната ни цел е започнала доста преди да дойдем на тази земя.

Наскоро имах възможността да видя чудото на раждането на едно бебе в смъртността като част от Господния план. Всяка от нас се е развивала физически в утробата на майка си, като е разчитала в продължение на много месеци на тялото ѝ да ни изхранва. Накрая, обаче, процесът на раждането – драматичен и за майката, и за детето – ни разделя.

Когато се появява на този свят, промяната в температурата и светлината и внезапното намаляване на налягането върху гръдния кош карат бебето да поеме първата си глътка въздух. Тези мънички бели дробове изведнъж се изпълват с въздух за пръв път, дихателната система започва да функционира и бебето започва да диша. Когато бъде прерязана пъпната връв, тази спасителна връзка между майката и бебето е завинаги прекъсната и животът на бебето на земята започва.

Йов казва: „Духът Божий ме е създал и диханието на Всемогъщия ме оживотворява“.[1]

Идваме на този свят, „носейки с нас част от небесната слава“.[2] „Семейството: прокламация към света“ учи, че всички ние сме „възлюбени духовни синове и дъщери на небесни родители“ и имаме „божествена природа и съдба“.[3] Небесният Отец щедро споделя вътре в нас част от Своята божественост. Това божествено естество идва като дар от Него с обич, която само един родител може да изпитва.

Ние идваме на тази земя, за да отгледаме зародиша на божественото естество, което е в нас.

Знаем защо

Илейн Кенън, бивша обща президентка на Младите жени, казва: „В живота на жената има два важни дни: Денят, в който се ражда, и денят, в който узнава защо“.[4]

Знаем защо. Дошли сме на тази земя, за да помогнем в изграждането на Неговото царство и в подготовката за Второто пришествие на Неговия Син, Исус Христос. С всеки поет дъх се стремим да Го следваме. Божественото естество във всяка от нас бива пречиствано и увеличавано от усилията, които полагаме да се доближим до нашия Отец и Неговия Син.

Божественото ни естество няма нищо общо с личните ни постижения, постигнатия от нас статус, броя маратони, които сме пробягали, или нашата популярност и самочувствие. Нашето божествено естество идва от Бог. То ни е дадено в едно съществуване, което предшества раждането ни, и ще продължи за вечността.

Ние сме обичани

Ние действаме в съгласие с божественото ни естество, когато

Кавите Сити, Кавите, Филипини

чувстваме и даваме любовта на нашия Небесен Отец. Имаме свободата да я подхранваме, да ѝ позволим да процъфти и да ѝ помагаме да расте. Петър казва, че са ни дадени „скъпоценни обещания“, че „може(м) да стане(м) чрез тях участници в божественото естество“.[5] Като разберем кои сме – дъщери на Бог – започваме да чувстваме тези ценни обещания.

Когато обръщаме внимание на другите, а не на себе си, можем да видим, че сме Негови дъщери. Ние естествено се обръщаме към Него в молитва и с усърдие четем Неговите слова и вършим Неговата воля. Ние

можем да получим чувството за лична ценност директно от Него, а не от света около нас или от хората във Фейсбук или Инстаграм.

Ако някога се усъмните в тази искрица божественост във вас, коленичете в молитва и попитайте Небесния Отец: „Наистина ли съм Твоя дъщеря и наистина ли ме обичаш?“ Старейшина М. Ръсел Балард казва: „Едно от най-скъпите послания, които Духът ще ви предаде, е за чувствата на Господ към вас“.[6]

Ние сме Негови. Павел казва: „Самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии чеда“.[7] Често първата песен, която научаваме в Неделното училище за деца е „Чедо на Бога съм“.[8] Сега е моментът да вземем този любим израз: „Чедо на Бога съм“ и да добавим думите „И какво следва от това?“. Можем дори да си зададем въпроси като следните: „Какво да направя, за да живея като Божие дете?“ и „Как мога да развия божественото естество, което е в мен?“.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф казва: „Бог ви е изпратил тук, за да се подготвите за бъдеще, по-велико от всичко, което можете да си представите“.[9] Това бъдеще, ден по ден, идва, когато не просто съществувате; то идва, когато водите живота си така, че да изпълните целта на вашето сътворение. Това кани Господ във вашия живот и вие започвате да позволявате на Неговата воля да стане ваша.

Ние се учим поради нашето божествено естество

Божественото естество ни вдъхва желанието да узнаем за себе си тези вечни истини.

Една млада жена на име Ейми наскоро ме научи на този урок, когато написа: „Трудно е да си тинейджър в днешно време. Пътеката става все по-тясна. Сатана наистина атакува. Или е правилно или не; няма средно положение“.

Тя продължава: „Понякога е трудно да се намерят добри приятели. Дори когато си мислиш, че имаш най-добри приятели, които никога няма да те напуснат, това може да се промени поради всякакви причини. Ето защо се радвам, че имам семейство, Небесния Отец, Исус Христос и Светия Дух, Които могат да бъдат мои спътници винаги, когато нещата с приятелите се провалят“.

Ейми каза също: „Една вечер бях обезпокоена. Казах на сестра ми, че не знам какво да направя.“

По-късно същата вечер нейната сестра й изпраща едно съобщение и цитира старейшина Джефри Р. Холанд, който казва: „Не се предавайте. … Не се отказвайте. Продължете да вървите. Продължете да се опитвате. Помощта и щастието предстоят. … Накрая всичко ще е наред.

Уповавайте се на Бог и вярвайте в добрите неща, които предстоят".[10]

Ейми обяснява: „Спомням си, че прочетох това и просто се молех, ако наистина Той съществува и е загрижен за мен, да почувствам любовта Му".

Тя казва: „Веднага, когато попитах и повярвах, че съществува, почувствах най-невероятното щастливо и топло усещане. Не може да се опише с думи. Знаех, че съществува и че ме обича".

Тъй като сте Негово дете, Той знае какви можете да станете. Той познава страховете и мечтите ви. Той цени потенциала ви. Той очаква да се обръщате към Него в молитва. Тъй като сте Негово дете, не само, че се нуждаете от Него, но и Той също се нуждае от вас. Хората, седящи сега около вас в това събрание, се нуждаят от вас. Светът се нуждае от вас и божественото ви естество ви позволява да бъдете Негов доверен ученик за всичките Му чеда. След като започнем да виждаме божествеността в нас, можем да я виждаме и в другите.

Ние служим заради нашето божествено естество

Божественото естество ни вдъхва желанието да служим на другите.

Наскоро Шерън Юбенк, директор на Хуманитарните служби и LDS Charities, разказа за едно преживяване, споделено от старейшина Глен Л. Пейс. През 80-те години на 20-ти век в Етиопия имало голяма суша и изключителен глад. За да се предостави помощ, били създадени станции за храна, в които имало храна и вода за хората, които можели да стигнат до тях. Един старец, който гладувал, вървял по дългия път, за да достигне до една такава станция. Той минавал покрай едно село, когато чул плача на бебе. Той започнал да търси, докато намерил бебето, което седяло на земята до мъртвата си майка. Като взел бебето, мъжът продължил да върви 40 км до станцията за храна. Когато пристигнал, първите му думи не били „Гладен съм" или „Помогнете ми". Те били: „Какво може да се направи за това бебе?".[11]

Божественото естество в нас запалва желанието ни да помагаме на другите и ни подтиква да действаме. Небесният Отец и Исус Христос могат да ни помогнат да намерим силата да направим това. Възможно ли е Господ да ни пита: „Какво може да се направи за тази дъщеря, този брат, този баща или този приятел?"

Посредством нашепванията на Духа, божественото естество на съмняващия се човек, който се е затруднявал да си поеме въздух, получава спокойствието да диша отново.

Когато пророкът говори, неговите слова оказват влияние върху нашето божествено естество и ни дават силата да следваме словата му.

Вземането от причастието всяка седмица вдъхва надежда на божествеността вътре в нас и ние си спомняме нашия Спасител, Исус Христос.

Обещавам ви, че като се стремите да откриете дълбочината на божественото естество, което е във вас, ще продължите да увеличавате безценния си дар. Нека то ви води, за да станете Негови дъщери, които вървят по пътя обратно към Него – където ние ще бъдем „възстановени на този Бог, който (ни) даде дихание".[12] В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Йов 33:4.
2. "Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood," *The Complete Poetical Works of William Wordsworth* (1924 г.), с. 359.
3. „Семейството: прокламация към света", *Лиахона,* ноем. 2010 г., с. 129.
4. Elaine Cannon, „'Let Me Soar,' Women Counseled", *Church News,* 17 окт., 1981 г., с. 3.
5. 2 Петрово 1:4.
6. М. Ръсел Балард, "Women of Righteousness", *Liahona,* дек. 2002 г., с. 42.
7. Римляните 8:16.
8. Вж. „Чедо на Бога съм", *Химни,* № 186.
9. Дитер Ф. Ухтдорф, „Да живеем радостно според Евангелието", *Лиахона,* ноем. 2014 г., с. 121
10. Джефри Р. Холанд, „An High Priest of Good Things to Come", *Ensign,* ноем. 1999 г., с. 38; *Liahona,* ян. 2000 г., с. 45
11. Вж. Glenn L. Pace, „Infinite Needs and Finite Resources", *Tambuli,* март 1995 г., с. 18–19
12. 2 Нефи 9:26.

От Линда Ш. Рийвз
Втора съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ

Да бъдем достойни за обещаните ни благословии

Визията за невероятните благословии, които ни обещава Отца, трябва да бъде основен обект на вниманието ни всеки ден.

Не обичате ли сестрата от това видео? Знаем, че много от вас, които не сте имали възможността да родите собствени деца, сте прекарали живота си в обич, преподаване и благославяне на деца. И колко много ви обича поради това Небесният ни Отец, а също и ние, вашите сестри!

Имали ли сме всички, в това число вие, скъпи по-млади сестри в Неделното училище за деца и Младите жени, възможността да държим новородено бебе в ръцете си и виждали ли сме погледа му? Почувствахме ли тогава свещеното усещане, заобикалящо този селестиален дух, толкова наскоро изпратен от нашия Небесен Отец на новосъздаденото му чисто малко телце? Рядко съм изпитвала по-хубави, по-нежни и толкова духовни чувства.

Нашите тела са свещени дарове от нашия Небесен Отец. Те са лични храмове. Когато ги пазим чисти, можем да бъдем достойни да помагаме на нашия Небесен Отец в създаването на тела за Неговите възлюбени духовни чеда.

В последната си реч на обща конференция, която може да помните като „курабийка и целувка“, президент Бойд К. Пакър свидетелства: „Заповедта да се плодят и да напълнят земята … е важна … и е източникът на човешкото щастие. Чрез праведното упражняване на тази сила (на сътворението), ние можем да се доближаваме до нашия Небесен Отец и да изпитваме пълнота от радост, дори божественост. Силата за създаване на потомство не е случайна част от плана на щастие; тя е ключът към щастието“.

Той продължава:

„Истинската любов изисква запазване за след брака на споделянето на тези чувства, които отключват тези свещени сили … (чрез) избягването на ситуации, в които физическото желание може да надделее. …

… Нашето щастие в смъртния живот, нашата радост и възвисяване не зависят от това как реагираме на тези постоянни, силни физически желания“.[1]

Мои скъпи сестри, и млади и не толкова млади, чувствах голямо безпокойство, докато подготвях тази реч. Както казва Алма младши: „желая от все сърце … да призовавате светото Му име, да бдите и да се молите непрестанно, за да не бъдете изкушени повече от това, което можете да понесете, … та да можете да бъдете вдигнати в последния ден.“[2]

По-късно Мормон също свидетелства, че по времето на Алма, Корихор, антихристът, „проповядваше … , отклонявайки сърцата на … много жени“.[3]

Сестри, Сатана днес, подобно на Корихор, вее знамето си с все по-нарастващ успех. Кои са някои от инструментите му? Съблазнителни любовни романи, телевизионни сапунени опери, омъжени жени и бивши гаджета, свързващи се по социалните мрежи и порнография. Трябва да сме много внимателни, скъпи сестри! Не можем да си играем с огнените стрели на Сатана и да не се изгорим. Единствено добродетелта може да ни подготви така добре за постоянното спътничество на Светия Дух!

Мнозина в днешно време търсят незабавно удовлетворение и незабавно познание по Интернет. За разлика от това, ще бъдем изключително благословени, ако упражняваме вяра и търпение и се обръщаме към нашия Небесен Отец, източникът на цялата истина, относно нашите тревоги. Толкова много отговори и потвърждения могат да дойдат чрез ежедневно търсене и изучаване на Писанията и чрез искрена молитва, но няма такива обещания относно Интернет. Пророкът Яков свидетелства: „Духът казва истината и не лъже. Затова той говори за нещата такива, каквито са в действителност и каквито ще станат в действителност“.[4]

Когато се занимаваме с гледането, четенето или преживяването на нещо, което е под стандартите на Небесния Отец, това ни прави по-слаби. Независимо от нашата възраст, ако това, което виждаме, четем, слушаме или избираме да правим, не отговаря на Господните стандарти в *За укрепването на младежите,* изключете го, изхвърлете го, унищожете го, никога повече не се занимавайте с него.

Никоя от нас не е съвършена, скъпи сестри, но когато сме прегрешили, президент Пакър ни напомня:

„Обещанието е: „Ето, този, който се е покаял за греховете си, същият е опростен и Аз, Господ, повече не ги помня“ (У. и З. 58:42). …

… Единението, което може да изкупи обратно всеки един от нас, не оставя белези. Това означава, че независимо какво сме направили, или къде сме били или как се е случило нещо, ако наистина се покаем, Той обещава, че ще ни изкупи. И когато Той извършва Единението, това урежда всичко. Толкова много от нас се тормозят … с чувства на вина, незнаейки как да се освободят. Освобождавате се, като приемете Единението на Христос и всичко, което е причинявало болка, може да се превърне в красота, любов и вечност“.[5]

Освен покаянието, какво ни помага и какви средства са ни дадени

да ни помагат да останем чисти и добродетелни? Децата в Неделното училище за деца и в младите жени знаят и пеят песента „Силата на Писанията“.[6] Може ли да разширим този израз със „Силата на молитвата“, „Силата на храма“, „Силата на заветите“, „Силата на неделния ден“, „Силата на пророка“ и „Силата на добродетелта“?

Дават ни се големи благословии и обещания за защита и при правилното носене на храмовите ни одежди. Чувствам, че символично обличам кралски одежди, дадени ми от моя Небесен Отец. Свидетелствам, че когато се стремим да носим правилно одеждите, нашият Отец гледа на това като на важен израз на нашата любов и отдаденост към Него. Това е израз за заветите, които сме сключили с Него и Той обещава: „Аз, Господ, съм обвързан, когато вие вършите каквото Аз казвам; но когато не вършите каквото Аз казвам, вие нямате *обещание*.“[7]

Наскоро говорих с една стара приятелка, която премина през два развода, заради пристрастявания и изневяра на съпрузите й. Тя и нейните три деца са страдали много. Тя каза: „Толкова усърдно се старая да живея праведно. Защо съм имала толкова много изпитания? В какво сгреших? Какво Небесният Отец би искал да направя? Моля се и чета Писанията, помагам на децата си и ходя често в храма“.

Докато изслушвах тази сестра, искаше ми се да извикам: „Ти го правиш! Ти вършиш всичко, което Небесният Отец иска и се надява да вършиш!“

Разбираемо е, че мнозина казват как благословиите, обещани от Отца ни, са просто „твърде далече“, особено, когато животът ни прелива от изпитания. Но Амулик учи сина си, че „този живот е времето … да се приготв(им) да срещн(ем) Бога“.[8] Той не е времето да получим всичките си благословии. Президент Пакър обяснява, че „изречението „И заживели завинаги щастливо“ никога не се появява във второто действие (на

пиесата). Този ред е част от трето действие, когато се разрешават мистериите и всичко се оправя“.[9] Обаче визията за невероятните благословии, които ни обещава Отца, трябва да бъде основен обект на вниманието ни всеки ден – а също и осъзнаването на „нежните Му милости“,[10] които получаваме ежедневно.

Сестри, не знам защо имаме толкова много изпитания, но чувствам, че наградата е толкова голяма, толкова вечна и трайна, толкова радостна и надминаваща разбирането ни, че в деня на награждаването ни да ни се иска да кажем на нашия милостив, щедър и любящ Отец: *„Само* това ли беше нужно?“ Вярвам, че ако всеки ден си припомняме и забелязваме дълбочината на тази любов, която Небесният Отец и нашият Спасител изпитват към нас, ще желаем да правим всичко, за да се върнем отново в Тяхното присъствие, заобиколени от Тяхната обич завинаги. Какво значение ще има, скъпи сестри, какво сме изстрадали тук, ако в крайна сметка тези изпитания са нещата, които ни подготвят за вечен живот и възвисяване с нашия Отец и Спасител в царството Божие?

Свидетелствам, че телата ни са свещени дарове от нашия Небесен Отец и че когато пазим живота си чист чрез единителната жертва на нашия Спасител и ежедневно си припомняме наградите, обещани от Отца, някой ден ще получим „всичко, което (нашият) Отец има“.[11] В святото име на Исусх Христос, Амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Бойд К. Пакър, „Планът на щастие“, *Лиахона,* май 2015 г., с. 26–27.
2. Алма 13:27–29.
3. Алма 30:18.
4. Яков 4:13.
5. Бойд К. Пакър, *Лиахона,* май 2015 г., с. 28–27.
6. Clive Romney, “Scripture Power,” lds.org/callings/primary/sharing-time-music.
7. Учение и завети 82:10; курсив добавен.
8. Алма 34:32.
9. Бойд К. Пакър, “The Play and the Plan” (вечер край огнището за пълнолетни младежи към Образователната система на Църквата, 7 май 1995 г.), с. 2, si.lds.org.
10. Етер 6:12.
11. Учение и завети 84:38.

От Керъл Ф. Макконки
Първа съветничка в Общото президентство на Младите жени

На дело праведно ще служим тук

Нека да изберем да служим в праведното дело, като смели посланички на нашия Господ Исус Христос.

Благодарна съм, че можем да се съберем с верни жени, като Лиса, сестрата от видеото, които са чисти по сърце, обичат Господ и Му служат, дори когато имат изпитания. Историята на Лиса ми напомня, че трябва да се обичаме и да виждаме една в друга красотата на душата. Спасителят учи: „Помнете, ценността на душите е огромна в Божиите очи“.[1] Независимо дали сме на 8 или на 108 години, всяка една от нас е „скъпоцен(на) пред (Неговите) очи“.[2] Той ни обича. Ние сме дъщери Божии. Ние сме сестри в Сион. Имаме божествена природа и всяка една от нас има божествено дело за вършене.

През лятото посетих една прелестна майка на дъщери. Тя сподели с мен чувствата си, че младите ни жени се нуждаят от кауза, нещо, което да им помага да се чувстват ценени. Тя знаеше, че можем да открием личната си и вечна стойност, като действаме съгласно нашата божествена цел в смъртността. Тази вечер, този красив и забележителен хор изпя слова, които ни учат за нашата цел. През изпитания и трудности, страх и отчаяние, ние имаме смели сърца. Решени сме да изпълним дълга си. На дело праведно ще служим тук.[3] Сестри, ние сме ценени в това дело. Всички сме нужни.

Праведното дело, на което служим, е делото на Христос. Това е делото на спасението.[4] Господ учи: „това е делото Ми и славата Ми – да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека.“[5] Ние сме причината, поради която Исус Христос страда, кърви от всяка пора и в съвършена любов отдава Своя живот. Неговото дело е добрата новина: „благовестието, … че Той дойде в света, тъкмо Исус, за да бъде разпнат заради света и за да понесе греховете на света, и за да освети света, и да го очисти от всичката неправедност; та чрез Него да бъдат спасени всички.“[6] Нашият Спасител „пътека светла начерта и в светлина вървим“.[7] Свидетелствам, че като следваме Неговия пример, обичаме Бог и си служим една на друга с доброта и състрадание, ние можем да застанем чисти, „невинни пред Бога в последния ден“.[8] Ние избираме да служим на Господ в Неговото праведно дело, за да можем да станем едно с Отца и Сина.[9]

Пророк Мороний смело заявява: „защото имаме да вършим работа, докато сме в тази скиния от кал, за да победим врага на всичката праведност, тъй че душите ни да почиват в царството Божие“.[10] Ранните ръководители и пионерите в миналото са продължавали напред с героична смелост и непоколебима вяра, за да установят възстановеното Евангелие и да изградят храмове, в които обредите на възвисяването да могат да бъдат извършвани. Пионерите в наши дни, които включват вас и мен, също продължаваме напред с вяра „за да се труд(им) в лозето Му за спасяването на душите на човеците“.[11] И както учи президент Гордън Б.

Хинкли: „колко величествено ще бъде бъдещето, докато Всемогъщият продължава Своето дело … чрез безкористната служба на онези, чиито сърца са изпълнени с любов към Спасителя на света“.[12] Ние се присъединяваме към верните сестри от миналото, настоящето и подрастващото поколение, като се обединяваме в делото на спасението!

Преди да се родим, ние сме приели плана на нашия Небесен Отец „да получ(им) физически тела и да придоби(ем) земен опит, за да напредн(ем) към съвършенство и напълно да осъзна(ем) своята божествена съдба като наследници на вечен живот“.[13] Старейшина Джон А. Уидтсоу обяснява следното относно този доземен завет: „Там и тогава сме се съгласили да бъдем спасители не само на себе си, но на цялото човешко семейство. Започнали сме съвместно дело с Бог. Така изпълнението на плана става не само дело на Отца и на Спасителя, но и наше дело. И най-незначителният от нас, и най-скромният, е в съдружие с Всемогъщия за постигане целта на вечния план на спасението“.[14]

Тук в смъртността ние отново сме сключили завет да служим на Спасителя в това спасително дело. Като участваме в свещените обреди на свещеничеството, ние обещаваме, че ще се отправим в служба на Бог със сърце, мощ, ум и сила.[15] Получаваме Светия Дух и търсим Неговите подтици, които да напътстват усилията ни. Праведността се разпростира по света, когато разбираме какво желае Бог от нас да правим, след което го правим.

Познавам едно дете от Неделното училище за деца, което каза на свое приятелче, докато чакаше на автобусната спирка: „Трябва да дойдеш с мен на църква и да научиш за Исус!“

Виждала съм момичета в класа на Младите жени, преплели заедно ръце, да обещават една на друга да си служат, след което да планират по подходящ начин да помогнат на една млада жена, борещa се с пристрастяване.

Виждала съм млади майки да отдават изцяло своето време, таланти и усилия, за да учат и дават пример за принципите на Евангелието, така че техните деца, подобно на синовете на Еламан, да се справят смело и с вяра с трудностите, изкушенията и несгодите.

Но вероятно най-смиряващото преживяване за мен бе да чуя една неомъжена сестра да заявява с пламъка на чистото свидетелство, че най-важното дело, което можем да изпълним, е да се подготвим за брак и семейство. Въпреки че не разполага с тези неща, тя знае, че семейството е същността на делото на спасението. „Божественият план за щастие позволява семейните връзки да се обезсмъртят“.[16] Ние почитаме плана на Отца и възхваляваме Бог, когато усилваме и облагородяваме тези връзки в новия и вечен завет на брака. Ние избираме да водим чист и непорочен живот, така че, когато получим възможността, да сме подготвени да сключим този свещен завет в Господния дом и да го спазваме завинаги.

Всички ние преминаваме през моменти и сезони в живота си. Но независимо от това дали сме в училище, на работа, в обществото или

Сестра Ела Хоскинс с две млади жени от нейния район.

особено у дома, ние сме служителки на Господ и изпълняваме Неговото поръчение.

В делото на спасението, няма място за сравнение, критика или осъждане. Не става въпрос за възраст, опит или публично признание. Това свещено дело има за цел да развие съкрушено сърце, каещ се дух и желанието да използваме божествените си дарби и уникални таланти, за да вършим Господното дело по Неговия начин. То е да имаме смирението да паднем на колене и да кажем: „Отче Мой, … не обаче, както (аз) искам, но както Ти искаш“.[17]

Със силата Господна ние „(можем) да прав(им) всичко“.[18] Търсим непрестанно напътствието Му в молитва, в Писанията и в подтиците на Светия Дух. Една сестра, заела се с много трудна задача, пише: „Понякога се чудя дали сестрите в ранната история на Църквата не са полагали главите си на възглавницата вечер, подобно на нас, молейки се: „Каквото и да донесе утрешния ден, Ти ще ми помогнеш ли да се справя?“ След което тя продължава: „Имаме благословията да разчитаме една на друга и заедно да работим в това дело!“[19] Каквито и да са нашите обстоятелства, където и да се намираме по пътеката към спасение, ние се обединяваме в отдадеността си към Спасителя. Подкрепяме се взаимно в Неговата служба.

Наскоро може да сте чели за сестра Ела Хоскинс, която на 100 годишна възраст бе призована да помага на младите жени в района си в програмата Личен напредък.[20] Около две години по-късно, на 102 годишна възраст, сестра Хоскинс получи своята награда Признание за млада жена. Младите жени, президентствата на Младите жени и на Обществото за взаимопомощ на района и кола, както и нейни близки, се събраха заедно, за да отпразнуват нейното постижение. Границите на възрастта, организацията и семейното положение се изпариха в изпълнената с вяра служба. Младите жени изразиха своята благодарност за сестра Хоскинс, за нейното преподаване и за праведния й пример. Те искат да бъдат като нея. По-късно попитах сестра Хоскинс: „Как постигна това?“

Тя веднага отговори: „Покайвам се всеки ден“.

От една нежна жена, така изпълнена с Господния Дух, че сияе с чиста светлина, ми бе напомнено, че за да сияем с тази святост, за да работим със Спасителя и да благославяме околните, ние трябва да бъдем чисти. Чистотата е възможна посредством благодатта на Христос, като се отричаме от безбожието и избираме да обичаме Бог с цялата си мощ, ум и сила.[21] Апостол Павел учи: „Но бягай от младежките страсти; …и заедно с тези, които призовават Господа от чисто сърце, следвай правдата, вярата, любовта, мира“.[22] Никоя от нас не е съвършена. Всички допускаме грешки. Но ние се покайваме, така че да можем да бъдем по-добри и да „запази(м) (името на Христос) записано в сърцата (ни) завинаги“.[23] Когато служим в името на Господ, с чисто сърце, ние отразяваме любовта на Спасителя и позволяваме на хората около нас да надзърнат в Небесата.

Нека избираме да служим в праведното дело, като смели посланички на нашия Господ Исус Христос. Нека заедно и „с песен в сърцата ни да продължаваме напред, като живеем според Евангелието, обичаме Господ и изграждаме Неговото царство“.[24] Свидетелствам, че в това славно дело можем да познаем чистата Божия любов. Можем да получаваме истинска радост и да получим цялата слава на вечността. В святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и завети 18:10.
2. Исаия 43:4.
3. Вж. „As Zion's Youth in Latter Days“, *Hymns,* № 256.
4. „Делото на спасението включва: мисионерска дейност от страна на членовете, задържане на новопостъпилите членове, активирането на слабо активните членове, свързана с храмовете и семейната история работа, както и преподаване на Евангелието“ (*Handbook 2: Administering the Church* (2010 г.), въведение към глава 5).
5. Моисей 1:39.
6. Учение и завети 76:40–42.
7. “Със дивна мъдрост и любов”, *Химни,* № 116.
8. Учение и завети 4:2.
9. Вж. Йоан 17:20–23; 4 Нефи 1:15–17; Учение и завети 35:2; 38:27; Моисей 6:68.
10. Мороний 9:6.
11. Учение и завети 138:56.
12. Гордън Б. Хинкли, “Stay the Course—Keep the Faith,” *Ensign,* ноем. 1995 г., с. 72.
13. „Семейството: прокламация към света“, *Лиахона,* ноем. 2010 г., с. 129.
14. Джон А. Уидтсоу,, “The Worth of Souls,” *Utah Genealogical and Historical Magazine,* окт. 1934 г., с. 189.
15. Учение и завети 4:2.
16. „Семейството: прокламация към света”, стр. 129.
17. Матея 26:39.
18. Алма 26:12.
19. Лична кореспонденция.
20. Вж. Marianne Holman Prescott, “She Just Doesn't Quit,” *Church News,* 6 септ. 2015 г., с. 15.
21. Вж. Мороний 10:32.
22. 2 Тимотея 2:22.
23. Мосия 5:12.
24. Гордън Б. Хинкли, *Ensign,* ноем. 1995 г., с. 72.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото президентство

Едно лято с леля Роуз

Докато вървите по вашата собствена ярка пътека на ученичеството, моля се вярата да укрепва всяка стъпка по пътя ви.

Възлюбени мои сестри и скъпи приятели, благодарен съм да съм с вас днес и съм благодарен да бъда в присъствието на нашия скъп пророк, президент Томас С. Монсън. Обичаме ви, президент Монсън. Натъжени сме от загубата на нашите трима скъпи приятели и истинни апостоли на Господ. Президент Пакър, старейшина Пери и старейшина Скот ни липсват; обичаме ги. Молим се за техните семейства и приятели.

Винаги очаквам с нетърпение тази сесия от конференцията – красивата музика и напътствията на вдъхновените ни сестри канят силното присъствие на Духа. Ставам по-добър човек, след като съм бил сред вас.

Докато размишлявах какво да ви кажа днес, мислите ми се насочиха към начина, по който ни учи Спасителят. Интересно е как Той успя да учи на най-върховните истини, като използва прости истории. Неговите притчи канят учениците Му да приемат истините не само с ума си, но и със сърцето си, и да свържат вечните принципи с ежедневието си.[1] Нашият скъп президент Монсън също е майстор на преподаването чрез лични преживявания, докосващи сърцето.[2]

Днес аз също ще предам своето послание, като изразя моите мисли и чувства под формата на история. Каня ви да слушате с Духа. Светият Дух ще ви помогне да намерите посланието *за вас* в тази притча.

Леля Роуз

Историята е за едно момиче, на име Ева. Две са важните неща, които трябва да знаете за Ева. Едното е, че в тази история тя е на 11 години. А другото е, че тя наистина *не* искала да отиде да живее с леля си Роуз. Ама изобщо. В никакъв случай.

Но на майката на Ева предстояла операция, която изисквала дълго възстановяване. Така че, родителите й планирали да изпратят Ева да прекара лятото с леля си Роуз.

Ева могла да посочи хиляди причини, поради които това било лоша идея. Първо, това означавало, че ще е далеч от майка си. Означавало също да остави семейството и приятелите си. Освен това, тя дори не познавала старата леля Роуз. На нея й било много, ама много добре там, където вече живеела.

Но никакви протести и физиономии не могли да променят решението. И така Ева опаковала куфара си и поела на дългото пътуване с баща си до къщата на леля Роуз.

От мига, в който Ева стъпила в къщата, тя я намразила.

Всичко било твърде старо! Навсякъде било претъпкано със стари книги, бутилки със странен цвят и пластмасови кошчета, преливащи от мъниста, панделки и копчета.

Старата леля Роуз живеела там сама; никога не се била омъжвала. Единственият друг обитател бил един сив котарак, който обичал да намира най-високото място във всяка стая и да се разполага там, гледайки като прегледнял тигър към всичко под него.

Дори самата къща изглеждала самотна. Тя била в провинцията, на място, където къщите били далеч една от друга. Никой връстник на Ева не живеел в радиус от километър. Това също карало Ева да се чувства самотна.

В началото тя не обръщала много внимание на леля Роуз. Мислела основно за майка си. Понякога стояла будна през нощта и се молила с цялата си душа майка й да е добре. И макар това да не станало веднага, Ева започнала да чувства, че Бог се грижи за майка й.

Накрая научила, че операцията е била успешна и сега само оставало Ева да издържи до края на лятото. Но тя така не обичала това чакане!

Когато вече се успокоила за майка си, Ева започнала да обръща малко повече внимание на леля Роуз. Тя била едра жена – всичко в нея било голямо: гласът й, усмивката й, характерът й. За нея не било лесно да се движи из къщата, но винаги пеела и се смеела, докато работи, а звънливият й смях изпълвал къщата. Всяка вечер, когато сядала на тумбестия си диван, тя изваждала Писанията си и четяла на глас. И докато четяла, понякога казвала неща като: „О, не е трябвало да прави това!“ или „Ех, да можеше да съм там!“ или „Не е ли това най-прекрасното нещо, което си чувала!“ И всяка вечер, когато те двете коленичили до леглото на Ева за молитва, старата леля Роуз казвала най-прекрасните молитви, като благодаряла на Небесния си Отец за сините сойки и смърчовете, за залезите и звездите и „чудото да сме живи“. На Ева й се струвало, че Роуз познавала Бог като приятел.

С времето Ева направила изненадващо откритие: Старата леля Роуз изглеждала най-щастливият човек, когото познавала!

Но как е възможно?

Какви били причините за това щастие?

Не била омъжена, нямала деца, нямало никой, който да й прави компания (освен този странен котарак) и й било трудно да прави прости неща, като да си завърже обувките и да се качи на горния етаж.

Когато отивала в града, носела ужасно големи, ярки шапки. Но хората не й се смеели. Напротив, те се тълпели около нея, като искали да говорят с нея. Роуз била работила като учителка и не било рядкост бивши нейни ученици, сега вече пораснали и със собствени деца, да се отбият и да си побъбрят. Те й благодарили за това, че била добро влияние в живота им. Често се смеели. Понякога дори плачели.

С напредването на лятото Ева прекарвала все повече време с Роуз. Те ходели на дълги разходки, а Ева научила разликата между врабчета и чинки. Брала див бъз и правела мармалад от портокали. Научила за прапрабаба си, която напуснала родната си страна, прекосила океана и вървяла пеша през равнините, за да бъде със светиите.

Скоро Ева направила още едно удивително откритие: не само че леля Роуз била сред най-щастливите хора, които познавала, но и самата тя била по-щастлива, когато била с нея.

Летните дни вече минавали по-бързо. Съвсем скоро Ева вече трябвало да се връща у дома. Въпреки че очаквала този момент от деня на пристигането си, отношението на Ева се променило. Тя осъзнала, че тази странна стара къща с втренчения котарак и обичната й леля Роуз всъщност щели да й липсват.

Денят преди баща й да дойде да я вземе, Ева задала въпросите, върху които мислила от седмици: „Лельо Роуз, защо си толкова щастлива?“

Леля Роуз я погледнала внимателно и после я насочила към една закачена в предверието картина. Тя била подарък от талантлив скъп приятел.

„Какво виждаш тук?“ – попитала тя.

Ева била забелязала картината преди, но не я била разглеждала внимателно. Едно момиче с пионерска рокля подскачащо по ярка синя

пътечка. Тревата и дърветата били наситено зелени. Ева казала: „Това е картина на едно момиче. Изглежда тя подскача“.

„Да, това е едно момиче от времето на *пионерите*, подскачащо весело“ – казала леля Роуз. – Вероятно пионерите са имали много мрачни и нерадостни дни. Животът им е бил толкова труден, дори не можем да си представим колко. Но в тази картина всичко е ярко и изпълнено с надежда. Това момиче подскача и се придвижва напред и нагоре“.

Ева замълчала, а леля Роуз продължила: „В живота има достатъчно неща, които не са както искаме, така че всеки може да затъне в локва от песимизъм и каша от меланхолия. Но аз познавам хора, които, дори и когато нещата не се получават, се съсредоточават над чудесата на живота. Тези хора са най-щастливите хора, които познавам“.

„Но, – казала Ева, – не може просто да натиснеш копче и да станеш от тъжен щастлив.“

„Не, вероятно не, – нежно се усмихнала леля Роуз, – но Бог не ни е създал, за да сме тъжни. Той ни е създал, за да имаме радост![3] Затова, ако се уповаваме на Него, Той ще ни помага да забелязваме добрите, ярките, изпълнените с надежда неща в живота. И така светът ще стане по-ведър. Не, това не се случва изведнъж, но наистина, колко добри неща се случват така? Струва ми се, че най-добрите неща, като домашно изпеченият хляб или портокаловият мармалад, изискват търпение и усилия“.

Ева помислила за миг и казала: „Може би не им е толкова лесно на хората, в чиито живот не всичко е съвършено“.

„Мила Ева, наистина ли мислиш, че животът ми е съвършен?“ Леля Роуз седнала с Ева на тумбестия диван. „Имаше време, когато бях толкова отчаяна, че не исках да продължа напред“.

„Ти?“ – попитала Ева.

Леля Роуз кимна. „Имаше толкова много неща, които желаех в живота си“. Докато говореше, в гласът й се усетила нотка на тъга, на която Ева никога досега не била свидетел. „Повечето от тях така и не се случиха. Следваха разочарование след разочарование. Един ден осъзнах, че никога няма да бъде по начина, по който съм се надявала, че ще бъде. Това бе подтискащ ден. Бях толкова готова да се откажа и да бъда нещастна“.

„И какво направи?“

„Известно време не правех нищо. Бях просто ядосана. Бях ужасна за хората около мен“. После тя леко се засмяла, но това не бил обичайният й, изпълващ стаята силен смях. „Не е честно“ беше песента, която си пеех отново и отново наум. Накрая открих нещо, което изцяло преобърна живота ми.

„Какво беше то?“

„Вяра“ – усмихна се леля Роуз. „Открих вярата. А вярата доведе до надежда. Вярата и надеждата ми дадоха увереност, че някой ден всичко ще има смисъл, че заради Спасителя

всички лоши неща ще бъдат поправени. След това видях, че пътят пред мен не бе толкова нерадостен и прашен, както си мислех. Започнах да забелязвам ясното небе, тучните ливади, и огнените залези и реших, че имам избор – можех да наведа глава и да влача краката си по прашния път на самосъжалението или да имам малко вяра, да облека ярка рокля, да обуя танцувалните пантофки и да подскачам по пътеката на живота, пеейки по пътя си“. Гласът й вече подскачал като момичето на картината.

Леля Роуз се протегнала до края на масата и придърпала в скута си овехтелите от четене Писания. „Не мисля, че имах клинична депресия – не мисля, че сам можеш да се измъкнеш от това. Но със сигурност бях убедила себе си да бъда нещастна! Да, имах някои мрачни дни, но мрачното ми настроение и притесняването ми нямаше да промени нещата – само щеше да ги влоши. Вярата в Спасителя ме научи, че независимо какво се е случило в миналото, историята ми може да има щастлив край“.

„Откъде знаеш?“ – попитала Ева.

Леля Роуз разлистила една страница в Библията си и казала: „Тук го пише:

„Бог … ще обитава с тях; те ще бъдат Негов народ; и сам Бог ще бъде с тях – техен Бог.

Той ще обърше всяка сълза от очите им, и смърт няма да има вече; нито ще има вече жалеене, нито плач, нито болка; защото предишното премина“.[4]

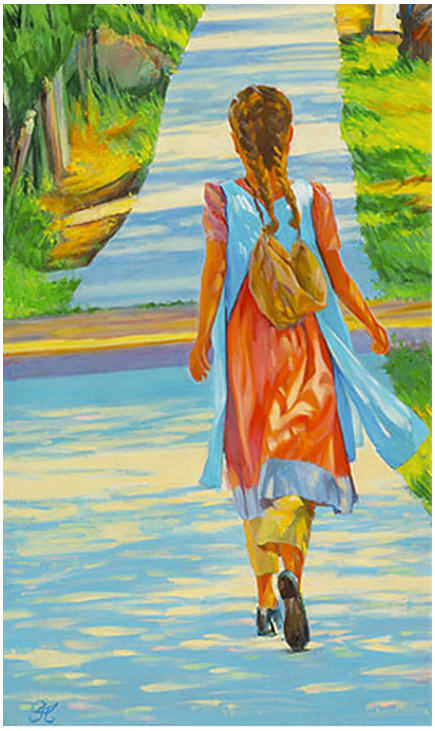
Старата леля Роуз погледнала към Ева. С широка усмивка и лек трепет в гласа си, тя прошепнала: „Не е ли това най-прекрасното нещо, което си чувала?“

Наистина звучеше прекрасно, помисли си Ева.

Леля Роуз разлистила няколко страници и посочила на Ева да прочете следния стих: „Каквото око не е видяло, и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е идвало, всичко това е приготвил Бог за тези, които Го обичат“.[5]

„При такова славно бъдеще – казала леля Роуз – защо да бъдеш погълната от миналото или от настоящите неща, които не се получават така, както сме планирали?“

Ева сбърчи челото си. „Ама чакай малко – казала тя. – Казваш, че да си щастлив означава просто да очакваш щастие в бъдещето? Цялото ни щастие във вечността ли е? Не може ли част от него да се случи сега?“

РАДОСТ ПО ВРЕМЕ НА ПЪТУВАНЕТО, ОТ САЛВАДОР АЛВАРЕС

Докато вървите по вашата собствена ярка пътека на ученичеството, подобно на момичето пионер на картината, моля се вярата да укрепва всяка стъпка по пътя ви.

„Разбира се, че може!“ – възкликнала леля Роуз. „Скъпо дете, настоящето е *част* от вечността. То не започва само след като умрем! Вярата и надеждата ще отворят очите ти за щастието, което е пред теб.

Знам едно стихотворение, което гласи: „Вечността се състои от настоящите моменти“.[6] Не искам моята вечност да се състои от мрачни и изпълнени със страх „настоящи моменти“. И не исках да живея в сумрака на бункер, като скърцам със зъби, затворила очи, и с омраза да издържам до горчивия край. Вярата ми даде надеждата, от която се нуждаех, за да живея радостно сега!“

„И какво направи тогава?“ – попитала Ева.

„Упражнявах вярата си в Божиите обещания, като изпълвах живота си със смислени неща. Започнах да уча. Получих образование. Това ме отведе до кариера, която обичах“.

Ева помисли за малко за това и каза: „Но твоята заетост не е нещото, което те е направило щастлива. Има много заети хора, които не са щастливи“.

„Толкова млада и така мърда – казала леля Роуз. – Съвършено права си. Повечето от тези заети, нещастни хора, са забравили нещото, което е най-важно в целия свят – нещото, което Исус каза, че е същността на Неговото Евангелие“.

„И какво е то?“ – попитала Ева.

„Любов - чистата любов Христова. - казала Роуз – Разбираш ли, всичко друго в Евангелието – всички *съвети* и *заповеди,* и *това, което трябва да правим* - водят до любов. Когато обичаме Бог, искаме да Му служим. Искаме да сме като Него. Когато обичаме ближните си, ние спираме да мислим толкова много за собствените ни проблеми и им помагаме да решат своите“.[7]

„И това ни прави щастливи?“ – попитала Ева.

Старата леля Роуз кимнала и се усмихнала, а очите ѝ се изпълнили със сълзи. „Да, скъпа моя. *Това* е нещото, което ни прави щастливи.“

Вече променена

На следващия ден Ева прегърнала леля си Роуз и ѝ благодарила за всичко, което направила за нея. Тя се върнала у дома при семейството си, приятелите си, къщата си и квартала си.

Но вече променена.

Когато Ева пораснала, тя често размишлявала върху казаното от леля Роуз. След това Ева се омъжила, отгледала деца и живяла дълъг и прекрасен живот.

И един ден, докато стояла в собствения си дом, възхищавайки се на една картина на момиче с пионерска рокля, което подскачало по ярко синя пътечка, тя осъзнала, че неусетно е достигнала същата възраст, на която била нейната леля Роуз през онова забележително лято.

Когато осъзнала това, тя почувствала как сърцето ѝ се изпълва с една специална молитва. И Ева се почувствала благодарна за живота си, за семейството си, за възстановеното Евангелие на Исус Христос и за това лято преди толкова време, когато леля Роуз[8] я научила за вярата, надеждата и любовта.[9]

Благословия

Мои възлюбени сестри, мои скъпи приятелки в Христа, надявам се и се моля нещо в тази история да е докоснало сърцето ви и да е вдъхновило душата ви. Знам, че Бог е жив и обича всяка една от вас.

Докато вървите по вашата собствена ярка пътека на ученичеството, моля се вярата да укрепва всяка стъпка по пътя ви, надеждата да отвори очите ви за славата, която Небесният Отец е приготвил за вас и любовта към Бог и Неговите чеда да изпълва сърцата ви. Като апостол на Господ, аз оставям това като мое свидетелство и благословия, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж., например, Матей 13:24–30; 18:23–35; 20:1–16; 22:1–14; 25; Лука 10:25–37; 15:11–32.
2. Вж., например, Томас С. Монсън, „Водени безопасно към дома“, *Лиахона,* ноем. 2014 г., с. 67–69; „Любовта – същността на Евангелието“, *Лиахона,* май 2014 г., с. 91–94; „Никога не вървим сами“, *Лиахона,* ноем. 2013 г., с. 121–124; „Подчинението дава благословии“, *Лиахона,* май 2013 г., с. 89–92.
3. Вж. 2 Нефи 2:25.
4. Откровението 21:3–4.
5. 1 Коринтяните 2:9.
6. „Forever – is composed of Nows“, във *Final Harvest: Emily Dickinson's Poems,* подбр. Thomas H. Johnson (1961 г.), с. 158; вж. също poetryfoundation.org/poem/182912.
7. Вж. Лука 9:24.
8. “Often the prickly thorn produces tender roses” (Ovid, *Epistulae ex ponto,* книга 2, раздел 2, ред 34; “Saepe creat molles aspera spina rosas”).
9. Вж. Мороний 7:42.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото президентство

Евангелието действа прекрасно!

Моля се да можем да се съсредоточаваме върху „простотата ..., която дължи(м) на Христос“ и да позволяваме на Неговата благодат да ни повдига и носи.

Мои възлюбени братя и сестри, мои скъпи приятели, голяма радост е да бъда с вас днес. Натъжени сме да видим три празни места тук на подиума. Президент Пакър, старейшина Пери и старейшина Скот ни липсват. Обичаме ги и се молим за благополучието на техните семейства.

През уикенда на тази конференция, ще имаме привилегията да подкрепим трима избрани от Господ мъже, когато заемат своето място в Кворума на дванадесетте апостоли.

Нашите молитви за тях ще ги усилват, докато носят святата мантия на апостолството.

Евангелието действа ли за вас?

Неотдавна видях един цитат, който ме накара да се замисля. Той гласеше следното: „Кажи на човек, че във вселената има трилиони звезди, и той ще ти повярва. Кажи му, че стената току-що е била боядисана, и той ще я пипне, за да е сигурен“.

Не сме ли всички ние като този човек? След неотдавнашна медицинска процедура, моите много способни лекари ми обясниха какво трябва да правя, за да се възстановя както трябва. Но първо трябваше наново да науча нещо за себе си, което би трябвало да знам отдавна: като пациент, не съм много търпелив.

Следователно, реших да ускоря процеса на възстановяване, като започнах да се ровя в Интернет. Предполагам, че очаквах да открия истина, за която лекарите ми бяха в неведение или се опитваха да скрият от мен.

Отне ми известно време, преди да си дам сметка за иронията в моите действия. Разбира се, няма нищо лошо в това да проучваме нещата сами за себе си. Но аз пренебрегвах истина, на която можех да разчитам, и вместо това се озовах привлечен към доста често невероятните претенции на „учеността“ в Интернет.

Понякога истината може да изглежда прекалено директна, твърде проста и твърде лесна за нас, за да можем напълно да оценим нейната стойност. И така, ние пренебрегваме това, което сме изпитали и знаем за истинно, в стремежа си към по-тайнствена и по-сложна информация. Надявам се, че ще си дадем сметка, че преследваме вятъра, че преследваме въпроси от несъществено значение и стойност.

Когато става въпрос за духовна истина, как можем да знаем, че вървим в правилната посока?

Един от начините е да задаваме правилните въпроси – въпроси, които ни помагат да размишляваме върху нашето развитие и да правим оценка на това как действат нещата за нас. Въпроси като следните:

„Има ли смисъл животът ми?“

„Вярвам ли в Бог?“

„Вярвам ли, че Бог ме познава и обича?“

„Вярвам ли, че Бог чува и отговаря на моите молитви?“

„Щастлив/а ли съм наистина?“

„Водят ли ме моите усилия към най-възвишените духовни цели и ценности в живота?“

Подобни проницателни въпроси относно целта на живота са упътили мнозина отделни личности и семейства по целия свят да търсят истината. Често пъти това търсене ги е водило към Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни и Възстановеното Евангелие.

Чудя се дали и ние, като членове на Църквата, не бихме имали полза да се питаме от време на време: „Опитът ми в Църквата действа ли за мен? Доближава ли ме до Христос? Благославя ли мен и семейството ми с обещаните в Евангелието мир и радост?“

Алма задава подобни въпроси на членовете на Църквата в Зарахемла, казвайки: „Изпитали ли сте тази голяма промяна в сърцата си? … можете ли да се почувствате така и сега?“[1]. Подобно размишление може да ни помогне да префокусираме и настроим ежедневните си усилия според божествения план на спасението.

Мнозина членове ще отговорят с голяма сърдечност, че преживяването им в Църквата действа изключително добре за тях. Те ще свидетелстват, че независимо дали са се намирали в моменти на бедност или благосъстояние, дали нещата са били приятни или болезнени, те намират голям смисъл, мир и радост, поради своята отдаденост на Господ и отдадената им служба в Църквата. Всеки ден срещам членове на Църквата, които сияят от радост и които показват на думи и на дело, че животът им е неизмерно обогатяван от Възстановеното Евангелие на Исус Христос.

Но също така си давам сметка, че за някои това преживяване не е

така задоволително – те смятат, че тяхното членство в Църквата понякога не е точно това, за което са се надявали.

Това ме натъжава, защото знам от личен опит как Евангелието може да подсилва и обновява нашия дух – как то може да изпълва сърцата ни с надежда и умовете ни със светлина. Знам за себе си как плодовете на Евангелието на Исус Христос могат да преобразяват живота от обикновен и еднообразен, към изключителен и несравним.

Но защо изглежда това действа за някои, а за други не? Каква е разликата между хората, чието преживяване в Църквата изпълва душите им с песни на изкупваща любов,[2] и хората, които чувстват, че нещо липсва?

Докато съм размишлявал над тези въпроси, умът ми се е изпълнил с безброй мисли. Днес бих искал да споделя две от тях.

Опростявайте

Първо: не усложняваме ли прекалено много нашето ученичество?

Това красиво Евангелие е толкова просто, че и едно дете може да го разбере, и в същото време толкова дълбоко и сложно, че може да отнеме цял един живот – дори вечност – за да бъде изучено и напълно разбрано.

Но понякога ние взимаме красивата Божия истина и я украсяваме малко по малко с човешките си идеи, програми и очаквания. Всяко едно от тези неща, само по себе си, може да е полезно и подходящо в определен момент и обстоятелство, но когато ги натрупваме едно върху друго, те може да доведат до купища утайка, която е толкова гъста и тежка, че застрашава нашия поглед върху истината, която така силно сме обичали преди време.

Ето защо, като ръководители, ние трябва ревностно да защитаваме Църквата и Евангелието в тяхната чистота и простота, и да избягваме ненужно да обременяваме нашите членове.

И всички ние, като членове, трябва да *полагаме* съзнателното усилие да посвещаваме нашата енергия и

време върху нещата, които са от съществено значение, докато укрепваме нашите ближни и да изграждаме царството Божие.

Една сестра, учителка в Обществото за взаимопомощ, била известна с подготовката си на безупречни уроци. Веднъж, тя решила да изработи красиво юрганче, което да служи като нагледно средство за темата на нейния урок. Но животът се намесил – трябвало да прибере децата си от училище, една съседка се нуждаела от помощ да се премести, съпругът й вдигнал температура, появила се друга самотна приятелка. Денят за урока наближавал, а юрганчето все още не било завършено. Най-накрая, в нощта преди урока, тя почти не мигнала, а се трудила цяла нощ върху юрганчето.

На следващия ден била изтощена и едва могла да си събере мислите, но смело се изправила и си изнесла урока.

А юрганчето било забележително – шевовете били съвършени, цветовете – пъстри, дизайнът – сложен. А в центъра на всичко това се намирала една единствена дума, която величествено отеквала темата на нейния урок: „Опростявайте“.

Братя и сестри, не е нужно животът според Евангелието да бъде сложен.

Той наистина е прост. Може да бъде описан по следния начин:

- Слушането на Божието слово с искрено намерение ни води към вяра в Бог и упование в Неговите обещания[3].
- Колкото повече се доверяваме на Бог, толкова повече нашите сърца се изпълват с любов към Него и един към друг.
- Поради нашата любов към Бог, ние желаем да Го следваме и да привеждаме действията си да бъдат в хармония с Неговото слово.
- Тъй като обичаме Бог, ние искаме да Му служим; искаме да благославяме живота на нашите ближни и да помагаме на бедните и нуждаещите се.
- Колкото повече вървим по пътеката на ученичеството, толкова по-голямо е нашето желание да научаваме Божието слово.

Така се случват нещата, всяка стъпка води към следващата и ние се изпълваме с непрестанно увеличаващи се вяра, надежда и милосърдие.

Просто е по един много красив начин и действа прекрасно.

Братя и сестри, ако някога си помислите, че Евангелието не действа толкова добре за вас, аз ви каня да се спрете, да направите преглед на живота си и да опростите подхода си към ученичеството. Съсредоточавайте се върху основните учения, принципи и приложения на Евангелието. Обещавам ви, че Бог ще ви ръководи и благославя по пътеката към удовлетворяващ живот, като така Евангелието със сигурност ще действа по-добре за вас.

Започнете от там, където се намирате

Второто ми предложение е следното: започнете от там, където се намирате.

Понякога се обезсърчаваме, защото не сме „по-“ от нещо – по-духовни, по-уважавани, по-интелигентни, по-здрави, по-богати, по-приятелски настроени или по-способни. Естествено е и няма нищо лошо в това да искаме да се усъвършенстваме. Бог ни е създал, за да израстваме и да се развиваме. Но помнете, нашите слабости могат да ни помагат да се смиряваме и да се обръщаме към Христос, Който ще „стор(и) слабите (ни) страни да станат силни“[4]. Сатана, от друга страна, максимално използва нашите слабости за да ни обезсърчава и дори отказва.

Научих в моя живот, че не е нужно да сме „по-“ в каквото и да било, за да започнем да се превръщаме

в човека, който Бог е планирал да станем.

Бог ще ви приеме такива, каквито сте, точно в този момент и ще започне да работи с вас. Единственото, от което се нуждаете, е охотно сърце, желание да вярвате и доверие в Господ.

Гедеон гледа на себе си като на беден фермер, най-незначителния от дома на своя баща. Но Бог гледа на него като на мъж силен и храбър[5].

Когато Самуил избира Саул за цар, Саул се опитва да го разубеди. Саул е от едно от най-малките племена от дома Израилев. Как може да стане цар?[6] Но Бог вижда в него отбран младеж[7].

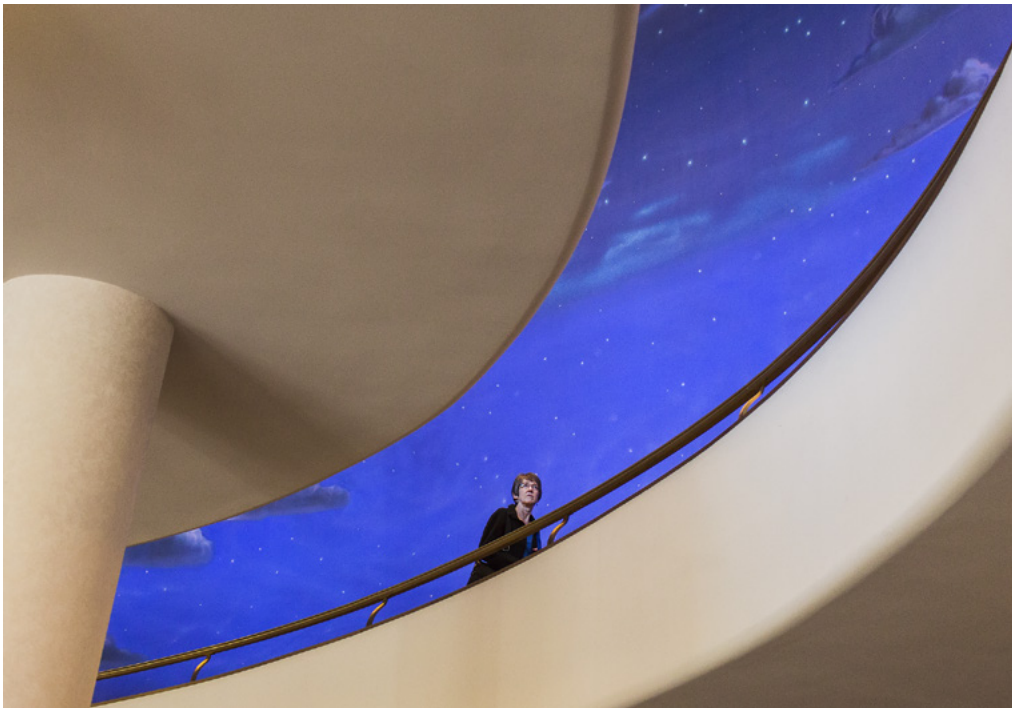
Дори великият пророк Моисей се чувства затруднен и обезкуражен до такава степен, че иска да се откаже и да умре[8]. Но Бог не се отказва от Моисей.

Мои скъпи братя и сестри, ако гледаме на себе си само чрез смъртните си очи, може да не се считаме за достатъчно добри. Но Небесният ни Отец ни вижда такива каквито сме в действителност и това, в което можем да се превърнем. Той ни вижда като Негови синове и дъщери, изпълнени с вечна светлина, имащи вечен потенциал и божествена съдба[9].

Жертвата на Спасителя е отворила вратата към спасението, за да могат всички хора да се завърнат при Бог. Неговата „благодат е достатъчна за всички човеци, които се смиряват пред (Бог)“[10]. Неговата благодат е даващата възможности сила, която предоставя достъп до Божиите царства на спасение. Поради Неговата благодат, всички ние ще бъдем възкресени и спасени в царството на слава.

Дори и най-ниското царство на слава – телестиалното царство – „надминава всяка представа“[11] и безброй хора ще наследят това спасение[12].

Но благодатта на Спасителя може да направи неизмеримо повече за нас. Като членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, ние се стремим към нещо по-велико, надхвърлящо всяка представа. Това е възвисяване в селестиалното царство. Това е вечен живот в присъствието на нашия Отец в Небесата. Това е най-великият Божий дар[13]. В селестиалното царство, ние получаваме „от пълнотата Му и от славата Му“[14]. Наистина, всичко, което Отец има, ще ни бъде дадено[15].

Възвисяването е нашата цел; ученичеството е нашето пътуване.

Като упражните мъничко вяра и започнете да вървите като мирен последовател на нашия Господ Исус Христос, сърцето ви ще се променя[16]. Цялото ви същество ще се изпълва със светлина[17].

Бог ще ви помага да се превърнете в нещо по-велико от това, което някога сте си представяли. И ще откриете, че Евангелието на Исус Христос наистина действа в живота ви. То действа.

Наистина действа!

Братя и сестри, скъпи приятели, моля се да се съсредоточаваме върху „простотата …, която дължи(м) на Христос“[18] и да позволяваме на Неговата благодат да ни повдига и носи по време на нашето пътуване, от мястото, където се намираме сега, към нашата славна съдба – в присъствието на нашия Отец.

И като правим това и някой ще ни попита: „Каква полза имате от това да бъдете член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни?“, ние ще можем да отвърнем с гордост в пълно смирение и велика радост: „Действа ми прекрасно. Благодаря ви, че попитахте! Бихте ли искали да научите повече?“

Това е моята надежда, моята молитва, моето свидетелство и моята благословия, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Алма 5:14, 26.
2. Вж. Алма 5:26.
3. Вж. Римляни 10:17.
4. Етер 12:27.
5. Вж. Съдии 6:12–16.
6. Вж. 1 Царе 9:21.
7. 1 Царе 9:2.
8. Вж. Числа 11:14–15.
9. Вж. 1 Йоан 3:1–3.
10. Етер 12:27.
11. Учение и завети 76:89.
12. Вж. Учение и завети 76:109.
13. Вж. Учение и завети 14:7.
14. Учение и завети 76:56.
15. Вж. Учение и завети 84:38.
16. Вж. 1 Царе 10:9.
17. Вж. Матея 6:22.
18. 2 Коринтяните 11:3.

От старейшина М. Ръсел Балард
От Кворума на дванадесетте апостоли

Бог стои на руля

Заповедите и заветите са безценни истини и учения, намиращи се на стария кораб Сион, на който Бог стои на руля.

По време на последната октомврийска обща конференция аз поканих слушателите да се вслушват в съвета на Бригъм Йънг да остават на стария кораб Сион, който представлява Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни[1]. От тогава насетне, имам радостта да знам, че някои от моите близки и други хора са чули речта ми и ме попитаха: „За какво на стария кораб можем да се държим?“ Аз им напомних казаното от президент Йънг: „Намираме се на стария кораб Сион. … (Бог) стои на руля и ще остане там. … Той командва, напътства и насочва. Ако хората проявяват пълно доверие в техния Бог, като никога не забравят нито заветите си, нито своя Бог, Той ще ни ръководи правилно“[2].

Явно е, че нашият Небесен Отец и Господ Исус Христос са оборудвали стария кораб Сион с чистите и прости вечни истини, които ще ни помагат да поддържаме курса през бурните води на земния живот. Нека споделя само някои от тях.

Църквата на Исус Христос винаги е била водена от живи пророци и апостоли. Въпреки че са смъртни и податливи на човешкото несъвършенство, служителите на Господ получават вдъхновението да ни помагат да избягваме духовно животозастрашаващи препятствия и да ни помагат да преминем безопасно през смъртността към нашата крайна, най-висша, небеса дестинация.

През моите 40 години на съвместна работа, лично съм ставал свидетел както на тихото вдъхновение, така и на прозорливото откровение, които са водели към действие апостолите и пророците и останалите висши и спомагателни ръководители. Макар

да не са нито съвършени, нито безпогрешни, тези добри мъже и жени са съвършено отдадени да ръководят делото Господно напред, според Неговите напътствия.

И нека да ви бъде ясно: Господ ръководи Църквата Си посредством живи пророци и апостоли. Това е начинът, по който Той винаги е вършил Своето дело. Да, Спасителя учи: „Истина, истина ви казвам: Който приеме онзи, когото Аз пращам, Мене приема“[3]. Не можем да изолираме Христос от служителите Му. Без Неговите първи апостоли, не сме щели да добием представа за множество от Неговите учения, служението Му, Неговото страдание в Гетсиманската градина и Неговата смърт на кръста. Без техните свидетелства, не сме щели да имаме апостолското свидетелство за празната гробница и Възкресението.

Той заповядва на тези първи апостоли:

„И така, идете и създайте ученици измежду всички народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина, и Светия Дух,

като ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал“[4].

Това поръчение бива подновено в наши дни, когато Господ призовава Джозеф Смит да възстанови Църквата, с ръкоположени апостоли, които да провъзгласяват Неговото Евангелие за последен път, преди Той да дойде отново.

Винаги е било трудно за света да приеме живите пророци и апостоли, но е много важно да направим това, за да можем изцяло да разбираме Единението и ученията на Исус Христос и за да получим пълнотата на благословиите на свещеничеството, които се дават чрез призованите от Него.

Прекалено много хора смятат, че ръководителите и членовете на Църквата трябва да бъдат съвършени или почти съвършени. Те забравят, че Господната благодат е достатъчна, за да се изпълнява Неговото дело чрез смъртни хора. Нашите ръководители имат най-добрите намерения,

но понякога ние допускаме грешки. Това не се ограничава само до взаимоотношенията в Църквата, това се случва и във взаимоотношенията ни с приятели, съседи, на работното място с колеги, дори между съпрузи и в семействата.

Да търсим човешките слабости в околните е доста лесно. Обаче, ние допускаме сериозна грешка, като обръщаме внимание единствено на човешката природа един в друг и затова не успяваме да видим Божията ръка, изявяваща се в хората, които Той е призовал.

Да се съсредоточаваме върху начина, по който Господ вдъхновява избраните Си ръководители и върху това как Той води към действие светиите да правят забележителни и невероятни неща, въпреки своята човешка природа, е един от начините, по който се държим за Евангелието на Исус Христос и оставаме безопасно на стария кораб Сион.

Втората истина е учението за плана на спасението. Посредством пророка Джозеф Смит, Бог дава Книгата на Мормон, Учение и завети и много допълнителни учения на Църквата. Те включват знание за плана на спасението, който е карта на това от къде сме дошли, целта ни тук на земята и къде отиваме, когато умрем. Планът също така ни дава уникална, вечна перспектива, че ние сме Божии духовни чеда. Като разбираме Кой е нашият Небесен Отец и връзката ни с Него и Неговия Възлюбен Син, Исус Христос, ние ще приемаме заповедите Им, и ще сключваме завети с Тях, които ще ни отведат отново в Техния вечен покой.

Всеки път, когато държа в ръцете си новородено, аз започвам да се чудя: „Кой си ти, мъниче? Какъв ще станеш чрез за Единението на Исус Христос?“

Ние си задаваме подобни съзерцателни въпроси, когато обичан за нас човек почине: „Къде са те? Какво виждат и изпитват? Продължава ли животът? Какво ще представляват нашите най-ценни взаимоотношения

в прекрасния свят на духовете на починалите?“

На онзи свят, нашето семейство има две внучки, Сара и Емили, и един внук, Нейтън. При смъртта на всяко внуче, ние, като семейство, се държахме за евангелските истини и с двете си ръце. На въпросите ни бе отвърнато с утеха и уверение посредством Единението на Спасителя. Въпреки че нашите внучета ни липсват, ние знаем, че те живеят, и знаем, че ще ги видим отново. Колко благодарни сме само за това духовно разбиране в моменти на лични и семейни бури.

Друга ключова истина на Църквата се състои в следното: Небесният Отец е създал Адам и Ева с възвишена цел. Тяхна е била задачата – и в последствие, задача на тяхното потомство – да създават смъртни тела за духовните Божии чеда, за да могат да изпитат смъртността. Чрез този процес, Небесният Отец изпраща духовните Си чеда на земята, за да се учат и израстват посредством преживяванията на земния живот. Тъй като Той обича Своите чеда, Бог изпраща небесни вестоносци и апостоли, които да ги учат за главната роля на Исус Христос като наш Спасител.

През вековете, пророците са изпълнявали задължението си, когато са предупреждавали хората за предстоящите пред тях опасности. Господните апостоли имат задължението да наблюдават, предупреждават и да помагат на хората, които търсят отговори на житейските въпроси.

Преди двадесет години, Първото президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли издадоха „Семейството: прокламация към света”. В този вдъхновен документ, ние завършваме със следното: „Ние предупреждаваме тези, които нарушават заветите за целомъдрие, които безчестят брачния партньор или

детето си, или които не изпълняват семейните си задължения, че един ден ще бъдат отговорни пред Бог за това. Също така предупреждаваме, че разпадането на семейството ще донесе на отделните хора, общностите и нациите нещастията, предсказани от древните и съвременни пророци“[5].

Като апостоли, ние повторно потвърждаваме това официално предупреждение и днес. Моля, помнете, че заповедите и заветите са безценни истини и учения, намиращи се на стария кораб Сион, на който Бог стои на руля.

Друго важно учение, за което трябва здраво да се държим, е да освещаваме Господния ден. Това ни помага да оставаме неопетнени от света, дава ни физически покой, и на всеки от нас предоставя духовно освежаване, като почитаме Отец и Сина всяка неделя[6]. Като се наслаждаваме на Господния ден, това засвидетелства нашата любов към Тях[7].

Като част от усилията ни да превърнем Господния ден в наслада, ние сме помолили местните ръководители и членове на Църквата да помнят, че събранието за причастие принадлежи на Господ, че то трябва да е вкоренено и основано на Неговите учения. Представянето на обряда на причастието става, когато подновяваме заветите си и потвърждаваме наново нашата любов към Спасителя и си спомняме Неговата жертва и Единение.

Същият този дух на преклонение следва да е същността на месечния ни пост и събранията за свидетелство. Събранието за причастие е, за да могат членовете накратко да изразяват благодарност, любов и признателност към нашия Небесен Отец, Исус Христос и възстановеното Евангелие и да споделят лично свидетелство за тези неща. Събранието за пост и свидетелство е време, през което да се споделят вдъхновени мисли и тържествено свидетелство. Това не е време за изнасяне на речи.

Малките деца трябва да се упражняват да изнасят речи в Неделното училище за деца и с техните родители по време на семейните домашни вечери, докато разберат важното значение на свидетелството.

Наскоро бе наблегнато да превърнем Господния ден в наслада, което е пряк резултат от Господно вдъхновение, получено от ръководителите на Църквата. Членовете на районния съвет трябва да помагат на епископството няколко седмици предварително, като преглеждат музиката и темите, препоръчани за всяко събрание за причастието.

Всички ние сме благославяни, когато неделният ден е изпълнен с любов към Господ у дома и в църквата. Когато учим децата си в Божиите пътища, те се научават да чувстват и отговарят на Неговия Дух. Всички ние ще копнеем да ходим на църква всяка неделя, за да взимаме от причастието, когато чувстваме Духа на Господ. И всички, млади и стари, които са обременени, ще чувстват духовното възвисяване и утеха, които произлизат от един неделен ден на отдаден размисъл за нашия Небесен Отец и Господ Исус Христос.

За щастие Христос е винаги наблизо, чакащ и желаещ да ни помага, когато се молим за помощ и имаме желанието да се покайваме и идваме при Него.

Сега, като размишляваме само върху тези истини, които са поместени на стария кораб Сион, нека оставаме на него и си спомняме, че по определение, корабът е превозно средство, а целта му от своя страна е да ни отведе до нашата дестинация.

Дестинацията на нашия кораб е пълнотата на благословиите на Евангелието, царството небесно,

селестиалната слава и присъствието Божие!

Божият план е на мястото си. Той стои на руля, а Неговият чуден и могъщ кораб плава към спасение и възвисяване. Помнете, че не можем да стигнем там, като просто скочим от кораба и се опитаме да доплуваме до там сами.

Възвисяването е целта на това смъртно пътешествие, и никой не стига до там без средствата на Евангелието на Исус Христос: Неговото Единение, обредите и водещите принципи, намиращи се в Църквата.

Именно в Църквата научаваме делата Божии и приемаме благодатта на Господ Исус Христос, която ни спасява. Именно в Църквата ние сформираме обещанията и заветите на вечните семейства, които се превръщат в нашия паспорт за възвисяване. Именно Църквата разполага със силата на свещеничеството, която да ускорява прехода ни през непредсказуемите води на земния живот.

Нека бъдем благодарни за нашия красив стар кораб Сион, защо без него ние се носим по течението, сами и безсилни, отнесени без рул и гребло, завихрени в силното течение от ветровете и вълните на противника.

Дръжте се здраво, братя и сестри, и плавайте напред на този величествен кораб, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, и ние ще достигнем вечната си дестинация. Това е моето свидетелство и молитва за всички нас в името на Този, Чието име носи стария кораб Сион, самия наш Господ, Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. М. Ръсел Балард, „Останете на лодката и се дръжте!“ *Лиахона,* ноем. 2014 г., с. 89–92.
2. Бригъм Йънг „Remarks“, Deseret News, *Deseret News,* 18 ноем. 1857 г., с. 291.
3. Йоан 13:20.
4. Матей 28:19–20.
5. „Семейството: прокламация към света“, *Лиахона,* ноем. 2010 г., с. 129.
6. Вж. Учение и завети 59:9–23.
7. Вж. Исайя 58:13–14.

От старейшина Ричард Дж. Мейнз
От Президентството на седемдесетте

Радостта да живеем живот, съсредоточен в Христа

Нашият живот трябва да е точно съсредоточен в Христа, ако искаме да намерим истинска радост и мир в този живот.

Светът, в който живеем, оказва голям натиск върху добрите хора навсякъде по света да понижат или дори да се откажат от стандартите на праведен живот. Въпреки това, независимо от злото и изкушенията, които ни заобикалят всеки ден, ние можем да и ще намерим истинска радост днес, ако живеем съсредоточен в Христа живот.

Когато съсредоточим живота си в Христа, това ще ни дава стабилност и щастие, както показват следните примери.

Старейшина Таичи Аоба от Седемдесетте, който живее в малко планиниско село в Шикоку, Япония, бил помолен да проведе обучение по време на една младежка конференция. За нейна тема бил избран стихът „Застанете на свети места“. След като помислил за какво да говори, старейшина Аоба решил да използва професията си като източник за идеи. Неговата работа е да прави керамични съдове.

Старейшина Аоба казва, че, по време на неговия урок, младежите били много заинтересувани, когато наблюдавали как той сякаш с магия преобразува глината в ръцете си и прави чинии, купи и чаши. След като им показал какво работи, той ги попитал дали искат да опитат на

да направят нещо от глина. Всички изявили желание.

Старейшина Аоба поканил няколко младежи да излязат пред класа и да пробват. Когато наблюдавали как показва, те си мислели че ще бъде достатъчно просто. Но никой от тях не успял в опитите си да направи дори проста чаша. Те заявили: „Не мога да го направя!“ „Защо е толкова трудно?“ „Това е прекалено сложно.“ Тези коментари били давани когато парчета глина се разхвърчавали из стаята.

Той попитал младежите защо им е толкова трудно да изработват керамика. Отговорите им били различни: „Нямам опит“, „Никога не съм учил как да правя керамика“, „Нямам талант“. Ако погледнем резултата, всички тези отговори били верни; обаче най-важната причина за неуспеха им била, че не поставяли глината

Подобно на глината на грънчарското колело на старейшина Таичи Аоба, нашият живот трябва да е съсредоточен точно в Христа, ако искаме да намерим истинска радост и мир в този живот.

в центъра на грънчарското колело. Младежите си мислели, че поставят глината в средата, но професионално погледнато, там където я поставяли, не било точно в центъра. Тогава той им казал, „Нека опитаме още веднъж“.

Този път старейшина Аоба поставил глината в точния център на грънчарското колело, и след това завъртял колелото, правейки дупка в средата на глината. Няколко младежи отново опитали. Този път всички ръкопляскали от радост и думите им били: „А, глината не се тресе“, „Получава се“, „Успях!“ Разбира се формите не били съвършени, но резултатът бил напълно различен от първия опит. Причината за успеха им била, че глината била поставена точно в средата на грънчарското колело.

Светът, в който живеем, в някои отношения е подобен на въртящото се грънчарско колело, и скоростта на това колело се увеличава. Подобно на глината в колелото, ние също трябва да бъдем центрирани. Нашият център, или същността на нашия живот, трябва да бъде Исус Христос и Неговото Евангелие. Да живеем живот, съсредоточен в Христа, означава да учим за Исус Христос и Евангелието Му и след това да следваме примера Му и да спазваме точно неговите заповеди.

Древният пророк Исайя казва: „Но сега, Господи, Ти си наш Отец; ние сме глината, а Ти – грънчарят ни; и всички сме дело на Твоята ръка“[1].

Ако животът ни е съсредоточен в Исус Христос, Той с успех може да ни моделира да станем каквито е необходимо, за да можем да се завърнем в присъствието Му и в присъствието на Небесния Отец в селестиалното царство. Радостта, която изпитваме в този живот, ще е право пропорционална на това доколко добре животът ни е съсредоточен в ученията, примера и Единителната жертва на Исус Христос.

Братя и сестри, роден съм в семейство на няколко поколения светии от последните дни, така че благословиите и радостта да имаме Евангелието на Исус Христос за основа на семейната ни култура е втъкана във всекидневния ни живот. Едва когато станах пълновременен мисионер като млад мъж, разбрах невероятното положително влияние, което пълнотата на Евангелието на Исус Христос има върху хората, които преди това не са изпитвали неговите благословии в живота си. Следният стих от Евангелието на Матей е пример за процеса, през който преминават обърнатите в Евангелието на Исус Христос: „Небесното царство прилича на имане, скрито в нива, което човек, като го намери, скрива го и в радостта си отива, продава всичко, което има, и купува онази нива“[2].

Нека споделя с вас един пример от Книгата на Мормон, който показва

какво един обърнат във вярата има желание да плати, за да може да получи радостта, свързана с намирането на съкровището, за което говори Исус в притчата.

Да си припомним как в книгата на Алма, глава 20, Амон и Ламоний пътуват към град Мидоний с цел да намерят и освободят от затвора Аарон, брата на Амон. По време на пътуването те срещат бащата на Ламоний, който е цар на ламанитите в цялата земя.

Царят е много обезпокоен от това че синът му Ламоний пътува с Амон, един нефитски мисионер, когото счита за враг. Царят смята, че синът му е трябвало да присъства на угощението, което той е устроил за синовете и народа си. Ламанитският цар е дотолкова разстроен, че заповядва на сина си Ламоний да убие Амон с меч. Когато Ламоний отказва, царят вади собствения си меч, за да убие сина си поради това неподчинение; но Амон се намесва, за да спаси живота на Ламоний. Накрая Амон надделява над царя и може да го убие.

Когато царят се озовава в ситуация на живот и смърт, казва следното на Амон: „Ако ме пощадиш, ще ти дам каквото пожелаеш, дори и половината от царството“[3].

Царят е готов да даде половината си царство за да спаси собствения си живот. Царят трябва да е бил много изненадан, когато Амон иска от него само да освободи брат му Аарон и другарите му от затвора, а също и синът на царя Ламоний да запази царството си.

По-късно, поради тази среща, братът на Амон, Аарон, е освободен от затвора в Мидоний. След освобождението си той е вдъхновен да пътува до мястото, където ламанитският цар управлява земята. Аарон е представен на царя и има привилегията да го учи на Евангелието на Исус Христос, включително за великия план на спасение. Преподаденото от Аарон дълбоко вдъхновява царя.

Реакцията на царя към преподаването на Аарон се намира в стих 15 на Алма, глава 22: „И стана така, че след

като Аарон разясни всичко това, царят каза: Какво трябва да направя, за да може да получа този вечен живот, за който ти говори? Да, какво трябва да направя, за да може да бъда роден от Бога и да изкореня този нечестив дух от гърдите си, и да приема Неговия Дух, та да мога да бъда изпълнен с радост и да не бъда отхвърлен в последния ден? Ето, каза той, ще се откажа от всичко, което притежавам, да, ще изоставя царството си, за да получа тази велика радост“.

Удивителното е, че в сравнение с желанието да даде половината царство, за да спаси живота си, сега ламанитският цар има желание да даде цялото си царство, така че да може да получи радостта, която произлиза от разбирането на Евангелието на Исус Христос, приемането му и живота според него.

Съпругата ми Нанси също е обърната във вярата. Много пъти през годините тя е споменавала пред мен радостта, която изпитва в живота си откакто е намерила, приела и живее според Евангелието на Исус Христос. По-долу следва разказ на сестра Мейнз за преживяването ѝ:

„Като млад несемеен, настъпи момент в живота ми, когато знаех, че е необходимо да променя нещо, за да бъда по-щастлив човек. Чувствах, че живея без истинска цел и посока, и не знаех как да ги намеря. Винаги съм знаела, че Небесният Отец съществува и от време на време казвах молитви, чувствайки, че Той ги чува.

Когато започнах търсенията си, посетих няколко различни църкви, но винаги се връщах към същите тези чувства и обезсърчение. Сега се чувствам много благословена, понеже на молитвата ми да имам цел и посока в живота ми бе отговорено и пълнотата на Евангелието на Исус Христос дойде в живота ми. Тогава за първи път почувствах, че имам цел и планът на щастие донесе радост в живота ми“.

Друг един пример от Книгата на Мормон ясно показва как, като живеем съсредоточен в Христа живот, можем да изпитваме голямо щастие, дори когато сме обкръжени от много трудни изпитания.

След като пророкът Лехий и семейството му напускат Ерусалим 600 г. пр. Хр., те пътуват около осем години в пустошта, докато накрая стигат до земя, която наричат Изобилие, намираща се близо до морския

бряг. Нефи описва техния изпълнен с горести и нещастия живот по следния начин: „Бяхме изстрадали много огорчения и трудности, … толкова много, че не можем да ги опишем всичките“[4].

Докато живеят в земята Изобилие, Нефи е натоварен от Господ с отговорността да построи кораб, който да ги отведе до обетованата земя. След като пристигат там, големи конфликти продължават да възникват между хората, които съсредоточават живота си в Христа, и невярващите, които следват примера на Ламан и Лемуил. Накрая рискът от насилие между двете групи става толкова голям, че Нефи и следващите ученията на Господ се отделят и избягват в пустошта, за да са в безопасност. По това време, около 30 години след като Лехий и семейството му напускат Ерусалим, Нефи прави добре документирано и донякъде изненадващо изявление, особено след като вече е описал в летописите си многото несгоди и горести, които те изпитват в продължение на толкова дълго време. Ето думите му: „И стана така, че ние заживяхме щастливо“[5]. Независимо от трудностите си, те могат да живеят щастливо, защото съсредоточават живота си върху Христос и Неговото Евангелие.

Братя и сестри, като глината в грънчарското колело, нашият живот трябва да е точно съсредоточен в Христа, ако искаме да намерим истинска радост и мир в този живот. Примерите на ламанитския цар, съпругата ми Нанси и народа на нефитите подкрепят този истинен принцип.

Давам ви свидетелството си, че ние също можем да намерим мира, това щастие и истинска радост, ако изберем да живеем съсредоточен в Христа живот, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Исайя 64:8.
2. Матей 13:44.
3. Алма 20:23.
4. 1 Нефи 17:6.
5. 2 Нефи 5:27.

От Нийл Ф. Мериът
Втора съветничка в Общото президентство на Младите жени

Да отдадем сърцата си на Бог

Когато отдадем себе си на Духа, ние узнаваме пътищата Божии и чувстваме Неговата воля.

Старейшина Далин Х. Оукс по време на общата конференция през април говори за необходимостта „да променим живота си“[1]. Според мен, личната промяна започва с промяна в сърцето – без значение от обстоятелствата в личния ви живот или мястото ви на раждане.

Израснала съм в югоизточната част на Щатите и в моето детство думите на стари протестантски химни ме учеха за сърцето на истинския ученик на Христос – сърце, което е променено. Помислете върху следните стихове, които са толкова скъпи за мен:

Нека бъде Твоята воля, Господи!
Нека бъде Твоята воля!
Ти си грънчарят;
аз съм глината.
Направи от мен човек
по Твоята воля.
Тук съм,
отдаден и смирен.[2]

Как ние, съвременни, динамични, конкурентни хора, можем да станем отдадени и смирени? Как могат Господните пътища да станат наши пътища? Вярвам, че започваме това, като учим за Него и се молим да получим разбиране. Когато доверието ни в Него нараства, ние отваряме сърцата си, стремим се да вършим Неговата воля и очакваме отговори, които ще ни помогнат да разберем.

Промяната в сърцето при мен започна когато бях на 12 години и започнах да търся Бог. Освен да казвам Господната молитва,[3] не знаех как истински да се моля. Спомням си как коленичих, надявайки се да мога да почувствам Неговата любов, и се молех: „Къде си, Небесни Отче?

Знам, че си някъде там, но къде?“ През всичките си младежки години задавах този въпрос. Понякога имах проблясъци за съществуването на Исус Христос, но в Своята мъдрост Небесният Отец ме остави да търся и чакам още 10 години.

През 1970 г., когато мисионерите ме научиха за плана на Отца за спасение и за Единението на Спасителя, периодът на чакане приключи. Приех тези истини и бях кръстена.

Основавайки се на това познание за Господните любов и сила, съпругът ми, децата ми и аз избрахме семейния ни девиз да бъде: „Всичко ще се оправи“. И все пак, как можем да си казваме тези думи един на друг, когато дойдат сериозните неприятности и няма готови отговори?

Когато нашата възхитителна и достойна дъщеря Джорджия бе приета в болница в критично състояние след пътен инцидент с велосипед, семейството ни си каза, „Всичко ще се оправи“. Незабавно долетях от Бразилия, където бяхме на мисия, до Индианополис, щата Индиана, САЩ, за да бъда с нея, и докато пътувах, си повтарях семейния девиз. Въпреки това, красивата ни дъщеря премина в света на духовете само часове преди самолетът ми да кацне. С тъгата и шока, които преминаваха като ток през семейството ни, как можехме да се погледнем един друг и *все още* да казваме „Всичко ще се оправи“?

След смъртта на Джорджия, чувствата ни бяха болезнени, ние се измъчвахме и днес все още преживяваме моменти на огромна скръб, но сме поучили разбирането, че никой не умира наистина. Независимо от болката ни, когато физическото тяло на Джорджия спря да работи, ние имахме вярата, че тя продължава да живее като дух и вярваме, че ще живеем с нея завинаги, ако спазваме храмовите си завети. Вярата в нашия Изкупител и Неговото Възкресение, вяра в Неговата свещеническа сила и вяра в запечатването за вечността ни позволява да изказваме своето мото с убеждение.

Президент Гордън Б. Хинкли казва: „Ако направите най-доброто, на което сте способни, всичко ще се оправи. Доверете се на Бог. … Господ няма да ни изостави“[4].

Семейният ни девиз не гласи „Всичко ще се оправи *веднага* “. То изразява надеждата ни във вечната перспектива – не непременно незабавни резултати. В Писанията е написано: „Търсете усърдно, молете се винаги и бъдете вярващи, и всички неща ще работят заедно за ваше добро.“[5] Това не означава, че всички неща *наистина* са наред, а че за кротките и верните хора – както положителните, така и отрицателните неща – ще работят *заедно* за добро, а кога ще се случват те – Господ решава. Ние приемаме нещата, които Господ ни праща – понякога като Йов в страданията си, като знаем че Бог „наранява, Той и превързва; поразява и Неговите ръце изцеляват“[6]. Кроткото сърце приема изпитанията и изчаква да дойде време за изцеление и излекуване.

Когато отдадем себе си на Духа, ние узнаваме пътищата Божии и чувстваме Неговата воля. По време на причастието, като за мен то е същността на Господния ден, съм открила, че след като се помоля за опрощение на греховете, мога да науча много, ако попитам небесния Отец: „Отче, има ли още?“ Когато сме тихи и спокойни, нашият ум може да бъде насочен да към *още нещо*, което е нужно да променим – нещо, което ограничава способността ни да получаваме духовно напътствие или дори изцеление и помощ.

Например може би дълбоко в себе си крия лоши чувства към някого. Когато попитам дали има още за изповядване, такава „тайна“ идва ясно в ума ми. По същество Светият Дух нашепва „Ти честно попита дали има още, и ето, това е. Лошите ти чувства забавят напредъка ти и пречат на способността ти да имаш пълноценни взаимоотношения с хората. Ти можеш да оставиш тези чувства.“ Да, това е тежък труд, ние може да имаме оправдание да се чувстваме така, но поемането по Господния път е единствения път към трайно щастие.

С течение на времето и постепенно, ние получаваме от Неговата благодатна сила и насока, вероятно чрез по-често да посещаване на храма или по-задълбочено изучаване на Единението на Спасителя, съветване с приятел, с епископа, с професионалист или дори с лекар. Изцелението на сърцето ни започва, когато се подчиняваме и се покланяме на Бог.

Истинското поклонение започва, когато сърцата ни са праведни пред Отца и Сина. Какво е състоянието на сърцето ни днес? Парадоксално, за да получим изцелено и вярно сърце, ние трябва първо да позволим то да бъде съкрушено пред Господ. „И вие ще Ми принесете в жертва съкрушено сърце и разкаян дух“,[7] заявява Господ. Резултатът от жертването на сърцето и волята ни пред Господ е следния: получаваме духовното напътствие, от което се нуждаем.

С нарастващо разбиране за Господните благодат и милост, ние откриваме, че нашите себични сърца започват да се пропукват и съкрушават, изпълнени от благодарност. Тогава ние протягаме ръце към Него, копнеейки да вземем върху си игото на Единородния Божий Син. Когато със съкрушено сърце протягаме ръце и приемаме игото Му, ние получаваме нова надежда и още напътствия чрез Светия Дух.

Имах трудности в желанието си да избягвам човешкото желание да постъпвам по *моя* начин, докато разбрах че моят начин е много непълен, ограничен и по-нисш от начина на Исус Христос. „*Неговият* начин е пътят, който води до щастие в този живот и до вечен живот в идния свят“[8]. Можем ли да обичаме Исус Христос и Неговият начин повече отколкото обичаме себе си и нашите планове?

Някои може да си мислят, че твърде много пъти са се проваляли и се чувстват твърде слаби да променят греховните си дела или земните желания на сърцето си. Въпреки това, като обърнатия Израил, ние не се опитваме да се променим отново и отново самостоятелно. Ако усърдно се обръщаме към Бог, Той ни приема такива, каквито сме и ни прави много повече, отколкото можем да си представим. Забележителният богослов Робърт Л. Милит описва „пълноценното желание да се усъвършенстваме“, уравновесено с духовна „убеденост, че чрез Исус Христос ще се справим“[9]. При наличие на такова разбиране от наша страна, можем честно да кажем следното на Небесния Отец:

Със обич и вяра ще се подпра
на Твоята силна ръка,
на Твоята воля ще се покоря,
ще бъда каквото Ти искаш
от мен да съм[10].

Когато предложим съкрушеното си сърце на Исус Христос, Той го приема. Той ни взема отново. Без значение какви загуби или рани сме претърпели или колко пъти са ни отхвърляли, Неговата благодат и изцеление са по-могъщи от всичко останало. Истински впрегнати в ярем със Спасителя, можем с увереност да кажем „Всичко ще се оправи“. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Далин Х. Оукс, „Притчата за сеяча“, *Лиахона,* май 2015 г., с. 32.
2. „Have Thine Own Way, Lord“, *The Cokesbury Worship Hymnal,* № 72.
3. Вж. Матей 6:9–13.
4. Гордън Б. Хинкли, Jordan Utah South regional conference, priesthood session, 1 март 1997 г.; вж. също „Excerpts from Addresses of President Gordon B. Hinckley“, *Ensign,* окт. 2000 г., с. 73.
5. Учение и завети 90:24.
6. Йов 5:18.
7. 3 Нефи 9:20.
8. „Живият Христос: свидетелството на Апостолите”, *Лиахона,* апр. 2000 г., с. 3. курсив добавен.
9. Robert L. Millet, *After All We Can Do: Grace Works,* 2003 г., с. 133.
10. „Във твоя път ще ходя, Отче мой“, *Химни,* № 172.

От старейшина Лари Р. Лоурънс
От Седемдесетте

Какво още не ми достига?

Ако сме смирени и искаме да бъдем учени, Светият Дух ще ни подтиква да се усъвършенстваме и ще ни води към дома, но трябва да търсим напътствия от Господ по пътя си.

Когато бях младеж, започнах да проучвам Църквата. Първоначално бях привлечен към Евангелието от примерите на моите приятели светии от последните дни, но в последствие ме привлече уникалното учение. Когато научих, че верни мъже и жени могат да продължат да се развиват и накрая да станат като нашите небесни родители, честно казано, бях удивен. Хареса ми идеята; звучеше ми истинска.

Скоро след моето кръщение аз изучавах проповедта на хълма и видях, че Исус проповядва тази същата истина за вечния напредък в Библията. Той казва: „И така, бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият Небесен Отец“[1].

Член съм на Църквата от вече над 40 години и винаги, когато чета този стих от Писанията, си спомням за нашата цел тук на земята. Дошли сме да учим и да се развиваме, докато постепенно станем осветени и съвършени в Христос.

Пътят на ученичеството не е лесен. Наричат го „програма за постоянен напредък“[2]. Докато вървим по тази права и тясна пътека, Духът постоянно ни кани да бъдем по-добри и да се изкачваме по-високо. Светият Дух е идеален спътник. Ако сме смирени и искаме да бъдем учени, Той ще ни хване за ръка и ще ни води към дома.

Обаче ние трябва да питаме Господ за насоки по пътя. Трябва да задаваме някои трудни въпроси, като например: „Какво трябва да променя?“ „Как мога да се усъвършенствам?“ „Коя слабост трябва да се укрепи?“

Нека погледнем разказа от Новия завет за богатия младеж. Той е праведен млад мъж, който вече спазва десетте заповеди, но желае да стане по-добър. Неговата цел е вечен живот.

Когато среща Спасителя той пита: „Какво ми още не достига?“[3].

Исус отговаря веднага, като дава съвет, предназначен специално за богатия млад мъж. „Исус му каза: „Ако искаш да бъдеш съвършен, иди, продай имота си, и дай на сиромасите; и … ела и Ме следвай“[4].

Младият мъж е удивен; той никога не е помислял за такава жертва. Той е достатъчно смирен да попита Господ, но не е достатъчно верен, за да последва божествения съвет, който получава. Трябва да желаем да действаме, когато получим отговор.

Президент Харолд Б. Лий учи: „Всеки един от нас, ако желае да достигне съвършенство, трябва в даден момент да си зададе следния въпрос: „Какво още не ми достига?“[5]

Познавах вярваща майка, която се смирила и попитала: „Какво ми пречи да се развивам?“ В нейния случай отговорът от Духа дошъл веднага: „Спри да се оплакваш“. Отговорът я изненадал; тя никога не се била смятала за човек, който се оплаква. Въпреки това, посланието от Светия Дух било много ясно. В последвалите дни тя осъзнала навика си да се оплаква. Благодарна за подтика към съвършенство, тя решила да брои своите благословии вместо своите трудности. В рамките на няколко дни тя усетила топлото одобрение на Духа.

Скромен младеж, който не успява да открие подходящото момиче, се обръща към Господ за помощ: „Какво ми пречи да бъда правилния мъж?“, пита той. Отговорът идва в ума и сърцето му: „Спри да използваш циничен език“. В онзи момент той осъзнава, че няколко груби израза са станали част от неговия речник, и решава да се промени.

Неомъжена сестра смело задава въпроса: „Какво трябва да променя?“ и Духа й прошепва: „Не прекъсвай хората, когато говорят“. Светият Дух наистина дава личен отговор. Той е напълно честен спътник и ще ни каже неща, които никой друг не знае или няма смелост да каже.

Един завърнал се мисионер се оказва под напрежение, заради много натоварен график. Той се опитва да намери време за работа, за учене, за семейство и за призование в Църквата. Той моли Господ за съвет: „Как да се чувствам спокоен с всичко, което трябва да правя?“ Отговорът не е това, което очаква: той получава проникновението, че трябва по-внимателно да спазва Господния ден и да го освещава. Той решава да посвети неделите на служба към Господ – да остави на страна уроците от училище в този ден и вместо това да изучава Евангелието. Тази малка промяна му дава мира и равновесието, които търси.

Преди години в църковно списание прочетох историята на момиче, което живее далече от дома и учи в колеж. Тя изостава с уроците, социалния й живот не е такъв, какъвто се надявала, и като цяло не била щастлива. Накрая, един ден тя пада на колене и пита: „Какво мога да направя, за да подобря живота си?“ Светият Дух прошепва: „Стани и си изчисти стаята“. Този подтик е истинска изненада, но е точно началото, от което се нуждае. След като отделя време да организира и подреди нещата, тя усеща Духа да изпълва стаята и да въздига сърцето й.

Светият Дух не ни казва да подобрим всичко на веднъж. Ако го стори, ние ще се отчаем и ще се откажем. Духът работи с нас на собствената ни скорост, стъпка по стъпка, или както учи Господ: „Ред по ред, правило след правило, … и благословени са онези, които се вслушват в Моите учения и дават ухо на Моя съвет, … защото на онзи, който приема, ще дам повече“[6]. Например, ако Светият Дух ви подтиква да казвате „Благодаря“ по-често и вие последвате този подтик, тогава Той може да усети, че е време да преминете към нещо по-трудно – като да се научите да казвате: „Сбърках, грешката беше моя“.

Идеален момент да попитаме: „Какво още не ми достига?“, е когато вземаме причастието. Апостол Павел учи, че това е момент всеки от нас да изпита себе си[7]. В тази благоговейна атмосфера, когато мислите ни са насочени към небесата, Господ може нежно да ни каже над какво следва да работим.

Също като вас, и аз съм получавал много послания от Духа през годините, които са ми показвали какво трябва да подобря. Позволете ми да споделя няколко лични примера за послания, които напълно приех. Тези подтици включваха:

- Не повишавай тон.
- Организирай се; съставяй списък със задачите за деня.
- Грижи се по-добре за тялото си като ядеш повече плодове и зеленчуци.
- Посещавай храма повече.
- Отделяй време за размисъл преди да се молиш.
- Искай от съпругата си съвет.
- И бъди търпелив, когато шофираш; не превишавай позволената скорост. (Трябва още да поработя над последното).

Единителната жертва на Спасителя е това, което прави съвършенството и освещаването възможни. Никога не бихме могли да го направим сами, като благодатта Божия е достатъчна, за да ни помогне. Както старейшина Дейвид А. Беднар веднъж каза: „Повечето от нас ясно разбират, че Единението е за грешници. Не съм толкова сигурен обаче, че знаем и разбираме, че Единението е също и за светии – за добри мъже и жени, които са покорни, достойни и добросъвестни и които се стремят да станат по-добри“[8].

Бих желал да предложа всеки от вас да вземе участие в едно духовно упражнение в скоро време, може би дори тази вечер, докато казвате своята молитва. Смирено задайте на Господ следния въпрос: „Какво ме спира да се развивам?“ С други думи: „Какво още не ми достига?“ След това тихо чакайте отговор. Ако сте искрени, отговорът скоро ще стане ясен. Това ще бъде откровение, предназначено само за вас.

Може би Духа ще ви каже, че трябва да простите на някого. Или може да получите послание да избирате по-внимателно филмите, които гледате, или музиката, която слушате. Може да се почувствате подтикнати да бъдете по-честни в служебните си дела или по-щедри в даренията си от пост. Възможностите са безброй.

Духът може да ни покаже нашите слабости, но също така може да ни разкрие нашите силни страни. Понякога трябва да попитаме какво правим правилно, за да може Господ да ни вдъхнови и окуражи. Когато четем нашите патриархални благословии, ни се напомня, че нашият Небесен Отец познава нашия божествен потенциал. Той се радва всеки път, когато напреднем. За Него нашата посока е много по-важна от нашата скорост.

Бъдете постоянни, братя и сестри, но никога не се обезсърчавайте. Не можем да постигнем съвършенство в смъртността, но тук можем да поставим основите. „Наш дълг е днес да бъдем по-добри от вчера, а утре – по-добри от днес“[9].

Ако духовното израстване не е приоритет в живота ни, ако не сме на пътеката на постоянния напредък, ние ще пропуснем важните преживявания, които Бог желае да ни дава.

Преди години прочетох следните слова на президент Спенсър У. Кимбъл, които оказаха трайно въздействие върху мен. Той казва: „Разбрах, че където има молещо и стремящо се към праведност сърце, изоставящо греховете и подчиняващо се на заповедите на Бог, Господ излива още и още светлина, докато накрая тя успее да пробие небесния воал. … На човек с такава праведност му се дава безценното обещание, че един ден ще види Господното лице и ще знае, че Той съществува“[10].

Моля се това най-висше преживяване да ни се случи един ден, когато позволяваме на Светия Дух да ни води към дома. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Матей 5:18.
2. Нийл А. Максуел, „Testifying of the Great and Glorious Atonement“, *Liahona,* апр. 2002 г., с. 9.
3. Матей 19:20.
4. Матей 19:21.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee,* 2000 г., с. 197.
6. 2 Нефи 28:30.
7. 1 Коринтяните 11:28.
8. Дейвид А. Беднар, „Единението и пътуването през смъртността“, *Лиахона,* апр. 2012 г., с. 14.
9. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, съст. Брус Р. Макконки, 3 тома, 1954–1956 г., 2:18.
10. Спенсър У. Кимбъл, „Give the Lord Your Loyalty“, *Tambuli,* февр. 1981 г., с. 47.

От Франсиско Х. Виняс
От Седемдесетте

Приятното Божие слово

Приятното слово Божие ни показва необходимостта от непрекъснато покаяние в живота ни, за да можем да задържаме влиянието на Светия Дух.

Много от нас, събралите се да участваме в тази конференция, сме дошли „за да чу(ем) приятното Божие слово, да, словото, което изцелява ранената душа“ (Яков 2:8). Това слово може да бъде намерено в Писанията и в посланията на нашите ръководители, носейки ни надежда и утеха по време на трудности и несгоди.

От нашия житейски опит научаваме, че не можем да получим пълна радост в този свят, но в Исус Христос радостта ни е пълна (вж. У.и З. 101:36). Той ще ни дава сила, за да могат всички наши страдания бъдат погълнати от радостта в Христа (вж. Алма 31:38).

Сърцата ни могат да са изпълнени със страдание, когато виждаме как обичан от нас човек изпитва болките на някоя ужасна болест.

Смъртта на такъв човек може да остави празно място в душата ни.

Когато някое от децата ни се отклони от пътеката на Евангелието, можем да изпитаме вина и несигурност за вечната им съдба.

Надеждата за сключване на селестиален брак и създаване на семейство в този живот може за започне да избледнява с течение на времето.

Злоупотреба от страна на хора, от които очакваме любов, може да причини дълбоки рани в душата ни.

Изневярата на брачен партньор може да разруши семейна връзка, за която сме се надявали, че трае вечно.

Тези и много други несгоди, които играят своята роля в това състояние на изпитание, понякога могат да ни накарат да си зададем същия въпрос, който Пророкът Джозеф Смит задава: „О, Боже, къде си Ти?“ (У. и З. 121:1).

В такива трудни моменти в нашия живот, приятното слово Божие, което изцелява ранената душа, носи в сърцето и в ума ни следното послание за утеха:

„Мир на душата ти; твоето бедствие и твоите страдания ще бъдат краткотрайни;

и тогава, ако ти им устоиш добре, Бог ще те възвиси горе“ (У.и З. 121:7–8).

Приятното слово Божие ни изпълва с надежда, когато знаем, че хората, които останат верни в трудностите, ще имат по-голяма награда в небесното царство и „защото след многото изпитания идват благословиите“ (вж. У.и З. 58:3–4).

Приятното слово Божие, предавано чрез пророците, ни дава сигурността, че нашето вечно запечатване, поддържано от нашата вярност към божествените обещания, които са ни дадени за нашата доблестна служба в делото на истината, ще благославя нас и нашите потомци (вж. Orson F. Whitney, в Conference Report, апр. 1929 г., с. 110).

То също ни дава и друга сигурност – че след като сме живели живот във вярност, ние няма да изгубим никаква благословия за неща които не сме извършили, поради липсата на възможност да ги извършим. Ако живеем във вярност до смъртта си, ние ще имаме благословиите, възвисяването и славата, точно както всеки човек, който е имал съответната възможност“. (Вж. *The Teachings of Lorenzo Snow,* ред. Clyde J. Williams, 1984 г., с. 138.)

Сега, важно е да разберем, че някои страдания и несгоди могат да дойдат в нашия живот, ако не успеем истински да се покаем за греховете си. Президент Марион Г. Ромни учи: „Страданията и нещастията, сполетяващи хората на тази земя, са резултат от неразкаян и неопростен грях. … Точно както страданието и скръбта вървят с греха, така щастието и радостта съпровождат опрощението на греха“ (в Conference Report, апр. 1959 г., с. 11).

Защо липсата на покаяние причинява страдание и болка?

Следва един от възможните отговори: наказанието е определен и справедлив закон даден, за да доведе до угризение на съвестта у човека (вж. Алма 42:18; вж. и стих 16). Пророкът Джозеф Смит учи, че ние самите сме тези, които се осъждаме, и че мъчението от разочарованието в ума на човека е толкова силно, както и езерото, горящо с огън и жупел (вж. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит* 2008 г., с. 239).

Ако се опитваме да успокоим съвестта си като се опитваме да извиняваме и в най-малка степен греховете си (вж. Алма 42:30) или ако се стараем да ги крием, единственото нещо, което ще постигнем, е да обидим Духа (вж. У. и З. 121:37) и да отложим покаянието си. Този вид облекчение освен че е временно, накрая ще донесе повече болка и скръб в живота ни и ще намали възможността да получим опрощение на греховете си.

За този вид страдание приятното слово Божие също носи утеха и

надежда; то ни казва, че има облекчение от болката, причинена от последствията на греха. Такова облекчение идва от единителната жертва на Исус Христос и помага само ако упражняваме вяра в Него, ако се покайваме и ако се подчиняваме на заповедите Му.

Важно е да разберем, че точно както при опрощение на греховете, покаянието е процес, а не нещо, което се случва само в даден момент. То изисква постоянство във всяка от стъпките, от които се състои.

Например, когато вземаме от причастието, ние показваме на Господ, че ще Го помним винаги и че ще спазваме заповедите Му. Това представлява израз на нашето искрено намерение.

В момента, когато започнем да си спомняме за Него и да спазваме заповедите Му всеки ден – не само в Господния ден – тогава опрощението на греховете ни започва постепенно да действа и обещанието Му да прати Светия Дух да бъде с нас започва да се изпълнява.

Без наличие на правилно подчинение, което трябва да съпътства нашето намерение, резултатът от опрощението може да изчезне скоро и спътничеството на Духа да започне се оттегля. Рискуваме да Го почитаме с устата и устните си, но да отдалечаваме сърцата си от Него (вж. 2 Нефи 27:25).

Освен че дава утеха, приятното слово Божие ни предупреждава, че този процес на получаване на опрощение за греховете ни може да бъде прекъснат, „ако се оплетем в светските суети“ и може да бъде възстановен чрез вяра, ако искрено се покайваме и ако се смирим (вж. У. и З. 20:5–6).

Кои са някои от тези суети, които могат да попречат на процеса на получаване на опрощение за греховете ни и които са свързани с освещаването на Господния ден?

Например: да закъсняваме за причастието без уважителна причина; да идваме без предварително да сме направили преценка дали сме достойни да вземем от хляба и водата

Сан Педро, Белиз

(вж. 1 Коринтяните 11:28); да идваме без първо да изповядаме греховете си и без да сме помолили Бог за опрощението им.

Други примери: да сме неблаговейни, като разменяме съобщения чрез електронните си устройства, да напускаме събранието след като вземем от причастието, да вършим дейности, които са неподходящи за този свят ден.

Кои са някои от причините, поради които, след като знаем всички тези неща, често не успяваме да освещаваме Господния ден?

В книгата на Исайя можем да намерим един отговор, който макар да се отнася за Господния ден, важи също и за другите заповеди, които трябва да спазваме: „Ако отдръпнеш крака си в събота, за да не вършиш своята воля в святия Ми ден, и наречеш съботата наслада, свята за Господа“ (Исайя 58:13).

Ключовите думи тук са „да не вършиш своята воля“, или казано иначе, трябва да вършим Божията воля. Често нашата воля – водена от желанията, апетитите и страстите на естествения човек – влиза в противоречие с волята на Бог. Пророкът Бригъм Йънг учи: „когато волята, страстите и чувствата на човек са напълно подчинени на Бог и Неговите изисквания, този човек е осветен. И от мен зависи дали моята воля ще бъде погълната от волята на Бог, което ще ме води към всичко добро и което накрая ще ми даде венец от безсмъртие и вечен живот“ (*Deseret News,* 7 септ. 1854 г., с. 1).

Приятното слово Божие ни кани да използваме силата на Единението и да я прилагаме върху себе си, така че да се помирим с волята Божия – а не с волята на дявола и на плътта – и по този начин чрез Неговата благодат да бъдем спасени (вж. 2 Нефи 10:24–25).

Приятното слово Божие, което споделяме днес, ни показва необходимостта от непрекъснато покаяние в живота ни, за да можем да задържим влиянието на Светия Дух колкото може по-дълго време.

Спътничеството на Светия Дух ще ни прави по-добри хора. Той ще нашепва мир и радост в нашите души, … ще премахне злобата, омразата, завистта, раздора и всяко зло от нашите сърца; и желанието ни изцяло ще бъде да вършим добро, да осъществяваме праведност и да изграждаме царството Божие (вж. *Учения: Джозеф Смит,* с. 105).

С влиянието на Светия Дух, ние няма да се чувстваме обидени, нито ще обиждаме други хора; ще се чувстваме по-щастливи и мислите ни ще бъдат по-чисти. Ще нараства любовта ни към околните. Ще имаме по-голямо желание да прощаваме и да правим хората около нас щастливи.

Ще изпитваме благодарност, когато виждаме как околните напредват и ще търсим доброто в тях.

Моята молитва е да можем да изпитваме радостта, която произлиза от стремежа да живеем в праведност и да можем да запазим спътничеството на Светия Дух в живота ни чрез искрено и непрекъснато покаяние. Тогава ще станем по-добри хора и нашите семейства ще бъдат благословени. За тези принципи свидетелствам в святото име на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Куентин Л. Кук
От Кворума на дванадесетте апостоли

Тип-топ и според модата на Бристъл: да бъдем достойни за храма – в добри и лоши времена

Придържането към свещените принципи на Евангелието ще ни позволява да бъдем достойни за храма, да намираме щастие в този живот, и ще ни отведе обратно в нашия небесен дом.

Пророкът Лехий заявява: „И ако няма праведност, няма и щастие“[1].

Противникът жъне успехи, като посажда в умовете на мнозина, един голям мит. Той и неговите пратеници заявяват, че истинският ни избор се свежда до щастието и удоволствието *сега в този живот* и щастието в *идния живот* (за който противникът твърди, че може да не съществува). Този мит е лъжлив избор, но е много примамлив[2].

Крайната благородна цел на Божия план за щастие се състои в това праведните последователи и заветни семейства да бъдат обединени в любов, хармония и мир в този живот[3] и да се сдобият със селестиална слава във вечността с Бог Отец, нашия Създател, и Неговия Възлюбен Син Исус Христос, нашия Спасител[4].

Когато бях млад мисионер, служещ на мисия във Великобритания, първият ми район покриваше тогавашния окръг Бристъл. Един от местните църковни ръководители наблягаше как служещите в този район мисионери, трябва да бъдат „тип-топ и според модата на Бристъл“.

Първоначално не разбирах какво иска да каже. Скоро научих историята и значението на морския израз: „тип-топ и според модата на Бристъл“. Преди време Бристъл бил второто най-натоварено пристанище в Обединеното кралство. Неговият диапазон на приливите бил 13 метра – вторият най-голям в света. По време на отливите, когато водата се отдръпвала, старите кораби падали на дъното и се катурвали на една страна, и ако корабите не били добре построени, те претърпявали повреди. Освен това, всичко, което не било грижливо прибрано или завързано здраво, падало в пълен хаос и се чупело или унищожавало[5]. След като разбрах какво означава този израз, за мен бе ясно какво ни казваше този ръководител – като мисионери, ние трябва да сме праведни, да следваме правилата и да бъдем подготвени за трудните моменти.

Това е приложимо и за всеки един от нас. Ще опиша какво значи да сме „тип-топ и според модата на Бристъл“, от гледна точка на това да бъдем „достойни за храма“ – в добри и лоши моменти.

Докато промяната в приливите и отливите на Бристълския канал са донякъде предвидими и човек може да се подготви за тях, то бурите и изкушенията в този живот са често пъти непредсказуеми. Но сигурното е, че ще ги има! За да можем да преодоляваме трудностите и изкушенията, с които неизменно се сблъсква всеки един от нас, ще ни е нужна праведна подготовка и употребата на божествено предоставени защитни средства. Ние трябва да сме решени да бъдем достойни за храма, независимо какво може да ни сполети. Ако сме подготвени, ние няма да се страхуваме[6].

Щастието в този и в идния живот, са взаимно свързани чрез праведност. Дори и в периода между смъртта и възкресението „духовете на онези, които са *праведни,* ще бъдат приети в състояние на щастие, което се нарича рай, състояние на покой, състояние на мир“[7].

Със започването на земното служение на Спасителя в Израил и по-късно и сред нефитите, Спасителят засяга въпроса за щастието, както в този живот, така и във вечността. Той набляга на обредите, но също така изтъква моралното поведение. Например, учениците ще бъдат благославяни, ако гладуват и жадуват за праведността, ако са милосърдни, чисти по сърце, миротворци и следват други основни морални принципи. Ясно е, че като основополагащо доктринално послание, нашият Господ Исус

Горе: Подобно на старите кораби в пристанището на Бристъл, ще има моменти, в които приливът ще се оттегля и ще изглежда сякаш всичко, което ни е държало на повърхността, си е отишло. Насред подобни изпитания, като водите и поддържате живот, достоен за храма, това ще придържа здраво всичко, което има значение. Дясно: Упражняването на самоконтрол и праведният живот усилват способността ни да устояваме на изкушението.

Христос набляга както на праведното отношение, така и на праведното поведение в ежедневния живот. Неговите учения не само заместват и надхвърлят аспекти на Мойсеевия закон,[8] но също така отхвърлят грешните човешки философии.

В продължение на векове Евангелието на Исус Христос вдъхновява и установява стандарти на поведение, що се отнася до това, какво е праведно, желателно и морално, и което води към щастие, блаженство и радост. Обаче, принципите и основният морал, на които учи Спасителят, се намират под сериозен натиск в днешния свят. Християнството бива атакувано. Мнозина смятат, че нормите за морал са се променили[9].

Живеем в трудни времена. Наблюдава се непрекъснатата тенденция злото да се нарича добро и доброто зло[10]. Един свят, в който се набляга на себевъзвеличаването и нерелигиозността, наистина дава поводи за притеснение. Един известен писател, който не е член на нашата Църква, изразява това по следния начин: „За съжаление, не виждам много доказателства за това, че хората в действителност са по-щастливи в нововъзникващата епоха, или пък за това, че децата им са в по-изгодна позиция, или че делото за социална справедливост е добре изпълнявано, както и че намаляващия брой бракове и оредяващи семейни дървета … обещават нещо повече от по-голяма самота за повечето хора и цялостен застой“[11].

Като последователи на Спасителя от нас се очаква да планираме и да се подготвяме. В плана на спасението свободата на избор е основен съзидателен принцип и нашите избори са от значение[12]. Спасителят набляга на това през цялото Си служение, включително и в притчите Си за неразумните девици и тази за талантите[13]. Във всяка една от тях Господ хвали подготовката и действието и осъжда отлагането и безделието.

Давам си сметка, че въпреки неописуемото щастие, въплътено в Божия възвишен план, понякога то може да ни се струва твърде далечно или неприложимо към текущите ни обстоятелства. Може да ни се струва недостижимо като изпитващи затруднения светии. От ограничената ни перспектива, текущите ни изкушения и разсейващи влияния може да ни се струват примамливи. Възнаграждението от устояването на тези изкушения, от друга страна, може да ни изглежда далечно и недостижимо. Но искрената проницателност за плана на Отца разкрива, че възнаграждението за праведността е достижимо именно сега. Нечестието, като неморалното поведение, никога не е фигурирало в отговора. Алма ясно изразява това на своя син Кориантон: „Ето, аз ти казвам, че нечестието никога не е било щастие“[14].

Нашето учение е изразено ясно от Амулик в Алма 34:32: „Защото ето, този живот е времето човеците да се приготвят да срещнат Бога; да, ето, денят на този живот е денят, през който човеците да изпълнят трудовете си“.

Как, тогава, да се приготвим в такива трудни времена? Освен това да сме достойни за храма, има много принципи, които допринасят за праведността. Ще наблегна на три.

Първо: Праведен самоконтрол и поведение

Вярвам, че понякога нашият любящ Отец в Небесата сигурно гледа на нас с усмивка, така както ние гледаме на нашите мънички дечица, докато се учат и израстват. Ние се препъваме и падаме, докато се учим.

Хареса ми речта, която президент Дитер Ф. Ухтдорф изнесе през 2010 г.[15] относно добре известния експеримент с бонбони, проведен от университета Станфорд през 60-те години на 20-ти век. Сигурно ще си спомните как на четиригодишни деца им е даден по един бонбон. Ако могат да изчакат 15–20 минути без да го изядат, те ще получат втори. Направени са записи, показващи гримасите, които правят децата, само и само да не изядат бонбона. Някои не успяват да устоят.[16]

Миналата година, професорът, който ръководи този експеримент, д-р Уолтър Мишъл, написа книга, в която обяснява, че това проучване отчасти се поражда от неговите притеснения за самоконтрол и личното му пристрастяване към тютюнопушенето. Той особено се притеснява, когато през 1964 г. здравното министерство на САЩ издава доклад, според който тютюнопушенето предизвиква рак на белите дробове[17]. Основаващ се на дългогодишно проучване, един от неговите колеги докладва, че „самоконтролът е като мускул: колкото повече го използваш, толкова по-силен става той. Като един път избегнете нещо изкушаващо, това ще ви помага да развивате способността да устоявате на изкушенията и в бъдеще“[18].

Според един от принципите на вечното развитие, упражняването на самоконтрол и праведният живот усилват способността ни да устояваме на изкушението. Това е приложимо както в духовната сфера, така и при материалните въпроси.

Нашите мисионери са отличен пример за това. Те развиват Христови качества и наблягат на послушанието и духовността. От тях се очаква да спазват натоварена програма и да прекарват дните си в служба на околните. Те имат скромен, консервативен външен вид, вместо небрежното и неприлично облекло, така преобладаващо в наши дни. Тяхното поведение и външен вид предават едно морално, сериозно послание[19].

Разполагаме с около 230 000 млади хора, текущо служещи на мисии или които са се завърнали от мисионерска служба през последните пет години. Те са развили забележителна духовна сила и самодисциплина, които трябва непрестанно да бъдат упражнявани, или в противен случай тези качества ще отслабнат подобно на неизползвани мускули. Всички ние трябва да развиваме поведение и външен вид, които показват, че сме истински последователи на Христос. Хората, които изоставят праведното си поведение или полезния, скромен външен вид, се излагат на начин на живот, който не носи нито радост, нито щастие.

Възстановеното Евангелие ни дава схема на плана за щастие и стимул да разбираме и упражняваме самоконтрол, като избягваме изкушението. Също така ни учи как да се покайваме, при наличието на нарушения.

Второ: Освещаването на неделния ден ще увеличава праведността и ще действа като защита за семейството

Ранната християнска църква променя освещаването на Господния ден от събота на неделя, във възпоменание на Възкресението на Господ. Другите свещени цели на Господния ден остават непроменени. Както за евреи, така и за християни, Господният ден е символ за великите Божии дела[20].

Съпругата ми и аз, и двама от моите колеги и техните съпруги, наскоро участвахме в еврейски Шабат, по покана на един скъп приятел, Робърт Ейбрамс и неговата съпруга, Даян, в дома им в Ню Йорк[21]. Той започна в началото на Господния ден за евреите, една петъчна вечер. Целта беше да се почете Бог като наш Създател. Започна с благославяне на семейството и с подходящ химн[22]. Ние се присъединихме в церемониалното умиване на ръцете, благославянето на хляба, молитви, празнично ястие, рецитирането на писание, и пеенето на подходящите за този ден песни в празнично настроение. Слушахме слова на иврит, съвместно с превод на английски. Най-трогателните писания, прочетени от Стария завет, които са скъпи и за нас, бяха от Исайя, заявяващи насладата от Господния ден,[23] и от Йезекиил, за това че Господния ден „ще бъд(е) знак между Мен и вас, за да познаете, че Аз, Господ, съм ваш Бог“[24].

Основното впечатление от тази прекрасна вечер, бе свързано със семейната обич, отдаденост и отговорност пред Бог. Като размишлявах за това събитие, аз си спомних за суровото преследване, на което са били изложени евреите през вековете. Явно е, че почитането на Господния ден е „вечен завет“, съхраняващ и благославящ евреите в изпълнение на Писанията[25]. То също е и допринесло за изключителния семеен живот и щастие, очевиден в живота на мнозина евреи[26].

За членовете на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, почитането на Господния ден е вид праведност, която ще благославя и усилва семействата, ще ни свързва със Спасителя и ще увеличава щастието ни. Господният ден може да ни помага да се отделяме от незначителното, неподходящото и неморалното. Този ден ни позволява да бъдем в света, но не и от света.

През последните шест месеца, една изключително забележителна промяна се е случила в Църквата. Тази промяна е свързана с отклика на членовете на подновеното наблягане на Господния ден от страна на Първото президентство и Кворума на дванадесетте и на поканата на президент Рълсел М. Нелсън, а именно, да превърнем Господния ден в наслада[27]. Мнозина членове разбират, че истинското освещаване на Господния ден е убежище от житейските бури. То е и признак за нашата отдаденост към Небесния ни Отец и увеличено разбиране за светостта на събранието за причастие. И въпреки че пътят пред нас да е дълъг, ни е дадено страхотно начало. Оправям покана към всеки един от нас да продължим да прилагаме това напътствие и да подобряваме освещаването на Господния ден.

Трето: Божествената защита ни се дава, когато сме праведни

Като част от плана на Бог, ние сме благословени с дара на Светия Дух. Този дар „е правото, когато човек е достоен за това, да притежава спътничеството на Светия Дух“[28]. Този член на Божеството изпълнява ролята на пречистваща сила, ако поставяме Евангелието на първо място в живота си. Той е и глас на предупреждение срещу злото, и глас на защита срещу опасността. Като плаваме през морето на живота, следването на впечатленията от Светия Дух е от съществено значение. Духът ще ни помага да избягваме изкушенията и опасностите, и ще ни утешава и води през трудностите. „А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вярност“[29].

Придържането към свещените принципи на Евангелието ще ни позволява да бъдем достойни за храма, да намираме щастие в този живот, и ще ни отведе обратно в нашия небесен дом.

Мои скъпи братя и сестри, животът не е лесен, нито пък това е неговата цел. Това е период на проверки и изпитания. Подобно на старите кораби в пристанището на Бристъл, ще има моменти, в които приливите ще се оттеглят и ще изглежда сякаш всичко в този свят, което ни е държало на повърхността, си е отишло. Можем да се озовем на дъното и дори да се катурнем на една страна. Насред подобни изпитания, аз ви обещавам, че, като водите и поддържате живот, достоен за храма, това ще придържа здраво всичко, което има значение. Сладките благословии на мира, щастието и радостта, както и благословиите на вечния живот и селестиалната слава с Небесния ни Отец и Неговия Син, Исус Христос, ще бъдат осъществени. Свидетелствам за това в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 2 Нефи 2:13. Това писание е част от паралелизма в Книгата на Мормон. Интересно е, че много от пророците, чиито записки и учения са включени в Книгата на Мормон, използват този литературен подход, за да наблягат на важните понятия на ученията. Вж. например, 2 Нефи 9:25 (Яков) и 2 Нефи 11:7 (Нефи).
2. Вж. 2 Нефи 28.
3. Вж. 4 Нефи 1:15–17.
4. Вж. Учение и завети 59:23.
5. Вж. Wiktionary, „shipshape and Bristol fashion“.
6. Вж. Учение и завети 38:30.
7. Алма 40:12; курсив добавен.
8. Вж. Matthew 5, увод към главата.
9. Вж. Карл Сидърстром, „The Dangers of Happiness“, *New York Times,* 19 юли 2015 г., Sunday Review section, с. 8.
10. 2 Нефи 15:20.
11. Рос Даудат, „Gay Conservatism and Straight Liberation“, *New York Times,* 28 юни, 2015 г., Sunday Review section, с. 11.
12. Вж. 2 Нефи 2.
13. Вж. Матей 25:1–30.
14. Алма 41:10.
15. Дитер Ф. Ухтдорф, „Продължавайте с търпение“, *Лиахона,* май 2010 г., с. 56.
16. Вж. Walter Mischel, *The Marshmallow Test: Mastering Self-Control,* 2014 г.; вж. също Jacoba Urist, „What the Marshmallow Test Really Teaches about Self-Control“, *Atlantic,* 24 септ., 2014 г., theatlantic.com.
17. Вж. Mischel, *The Marshmallow Test,* с. 136–38.
18. Вж. Мария Конникова, „The Struggles of a Psychologist Studying Self-Control“, *New Yorker,* 9 окт., 2014 г., newyorker.com, цитираща Рой Баумайстер, професор по психология в университета Флорида Стейт, който изучава волята и самоконтрола.
19. Вж. Малия Уолън, „How to Proselytize“, *New York Times Magazine,* 19 юли 2015 г., с. 21. Тя цитира Марио Диас от центъра за обучение на мисионери в Бразилия.
20. Вж. Ръководство към Писанията, Господен ден.
21. Старейшина Вон Г. Кийч и съпругата му, Бернис, и Джон Тейлър и неговата съпруга, Джан, се присъединиха към моята съпруга и мен за един възхитителен Шабат с Робърт Ейбрамс и неговата съпруга, Даян, на 8 май 2015 г. Г-н Ейбрамс е служил четири мандата като министър на правосъдието за щата Ню Йорк и е приятел на Църквата от дълги години. Г-н Ейбрамс бе поканил също и двама от своите колеги евреи заедно с техните съпруги.
22. Бе изпълнен химнът за маса за Господния ден *Shalom Aleichem* („Мир Вам“).
23. Вж. Исайя 58:13–14.
24. Йезекиил 20:20.
25. Вж. Изход 31:16–17.
26. Вж. Joe Lieberman, *The Gift of Rest: Rediscovering the Beauty of the Sabbath,* 2011 г. Прелестната книга на сенатор Либерман описва еврейския Шабат и предоставя вдъхновяващи размисли.
27. Вж. Исайя 58:13–14; вж. също Ръсел М. Нелсън, „Господният ден е наслада“, *Лиахона,* май 2015 г., с. 129–132.
28. Ръководство към Писанията, Светият Дух.
29. Галатяните 5:22.

Представен от президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото президентство

Вотът на подкрепа за църковните служители

Братя и сестри, президент Монсън ме помоли да ви представя сега висшите ръководители, областните седемдесетници и Общите президентства на помощните организации на Църквата за вашия вот на подкрепа.Ц

Предложено е да подкрепим Томас Спенсър Монсън като пророк, гледач и откровител и президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни; Хенри Бениън Айринг като първи съветник в Първото президентство; и Дитер Фридрих Ухтдорф като втори съветник в Първото президентство.

Онези, които са „за“, моля покажете го.

Които са против, ако има такива, могат да го покажат.

Вотът е отбелязан.

Предложено е да подкрепим Ръсел М. Нелсън като президент на Кворума на дванадесетте апостоли и следните като членове на този кворум: Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън и, като нови членове на Кворума на дванадесетте, Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън и Дейл Г. Ренлънд.

Тези, които са „за“, моля покажете го с вдигната ръка.

Който е „против“, може да направи същото.

Вотът е отбелязан.

Предложено е да подкрепим съветниците в Първото президентство и Кворума на дванадесетте апостоли като пророци, гледачи и откровители.

Всички „за“, моля покажете го.

Ако има някой „против“, да даде същия знак.

Вотът е отбелязан.

Предвид тяхното призоваване като членове на Кворума на дванадесетте, сега освобождаваме Роналд А. Расбанд като член на Президнтството на седемдесетте и старейшините Расбанд и Дейл Г. Ренлънд като членове на Първия кворум на седемдесетте.

Желаещите да изразят своя вот на благодарност могат да направят това.

Предложено е да освободим с благодарност за тяхната отдадена служба старейшина Дон Р. Кларк, като член на Първия кворум на седемдесетте, и старейшини Коичи Аояги и Брус А. Карлсън като членове на Втория кворум на седемдесетте и да ги обявим за почетни висши ръководители.

Всички, които желаят да се присъединят към нас в израз на благодарност за тяхната отлична служба, моля покажете го.

Освобождаваме също така и Серхий А. Ковалов, като областен седемдесетник.

Всички, които желаят да се присъединят към нас в израз на благодарност за неговата отлична служба, моля покажете го.

В този момент, отбелязваме освобождаването на брат Джон С. Танър като първи съветник в Общото президентство на Неделното училище и брат Девин Г. Дюран като втори съветник в Общото президентство на Неделното училище. Както беше съобщено по-рано, брат Танър е назначен да служи като ректор на Университета Бригъм Йънг–Хавай.

Всички, които желаят да се присъединят към нас в израза на благодарност към тези братя за тяхната служба и отдаденост, моля изявете го.

Брат Девин Г. Дюран е призован да служи като първи съветник в Общото президентство на Неделното училище и брат Брайън К. Аштън да служи като втори съветник в Общото президентство на Неделното училище.

Всички „за“, моля покажете го.

Против, ако има.

Предложено е да подкрепим останалите висши ръководители, областните седемдесетници и Общите президентства на помощните организации в сегашния им състав.

Всички „за“, моля покажете го.

Против, ако има.

Вотът е отбелязан. Каним членовете, които може да са против което и да е от тези предложения, да се свържат с президентите на техните колове.

Братя и сестри, оценяваме вашата вяра и молитви в подкрепа на ръководителите на Църквата.

Ще поканим сега новопризованите членове на Кворума на дванадесетте да дойдат и да заемат местата си на трибуната. Те ще имат възможност да се обърнат към нас утре сутрин. ■

От старейшина Робърт Д. Хейлз
От Кворума на дванадесетте апостоли

Посрещане на трудностите в днешния свят

Решенията, които вземате – мисия, образование, брак, кариера и служба в Църквата – ще оформят вашата вечна съдба.

Много е писано и казано за днешното поколение пълнолетни младежи. Изследванията показват, че много от тях странят от организираната религия. Мнозина са задлъжнели и безработни. Болшинството харесват *идеята* за брак, но мнозина не желаят да предприемат тази стъпка. Нарастващ брой не искат деца. Без Евангелието и вдъхновено напътствие, мнозина се скитат по непознати пътеки и се изгубват.

За щастие, пълнолетните младежи, които са членове на Църквата, не са така силно повлияни от тези обезпокояващи тенденции, отчасти защото са благословени с плана на Евангелието. Този вечен план включва здраво придържане към пръта от желязо – придържане към Божието слово и словото на Неговите пророци. Ние трябва да се хванем за пръта, който ни води обратно при Него. За всички нас „денят на избирането“[1] е настъпил.

Като бях малък, когато се канех да взема лошо преценено решение, баща ми понякога казваше: „Робърт, стегни се и лети правилно!“ Знаете какво означава това. В духа на простите му думи, бих искал да говоря конкретно на вас, нашите благородни непълнолетни и пълнолетни младежи, защото „душата ми се наслаждава на яснотата … (за) да може(м) да научи(м)“[2].

Сега е критичен момент в живота ви. Решенията, които вземате – мисия, образование, брак, кариера и служба в Църквата – ще оформят вашата вечна съдба. Това означава, че винаги ще гледате напред – ще гледате към бъдещето.

Когато бях пилот във Военновъздушните сили, научих следния принцип: никога умишлено не влитай в гръмотевична буря. (Няма да ви обяснявам по какъв начин открих това.) Вместо това, лети около нея, поеми по друг маршрут или изчакай бурята да спре, преди да кацнеш.

Възлюбени млади пълнолетни братя и сестри, искам да ви помогна да „летите правилно“ през

наближаващите бури на последните дни. Вие сте пилотите. Ваша е отговорността да помислите за последствията на всеки направен от вас избор. Попитайте себе си: „Ако направя този избор, какво е най-лошото нещо, което може да се случи?“ Вашите праведни избори ще ви помагат да не се отклонявате от маршрута.

Помислете само: Ако изберете да не приемете чаша с алкохол, няма да станете алкохолици! Ако така и изберете да не вземате заем, ще избегнете възможен банкрут!

Една от целите на Писанията е да ни покажат как реагират праведните

Драмен, Норвегия

хора на изкушения и зло. Просто казано, те ги избягват! Йосиф бяга от жената на Петефрий[3]. Лехий взема семейството си и напуска Ерусалим[4]. Мария и Йосиф избягват в Египет, за да се спасят от нечестивия заговор на Ирод[5]. При всеки един случай Небеснят Отец предупреждава тези вярващи хора. По подобен начин Той ще ни помогне да знаем дали при нашите обстоятелства да се бием, бягаме или да се слеем с тълпата. Той ще ни говори чрез молитва и когато се молим, ще имаме Светия Дух, Който да ни води. Имаме Писанията, ученията на живите пророци, патриархалните благословии, съвета на вдъхновени родители и свещенически ръководители и ръководители на помощни организации и най-вече, тихия и тънък глас на Духа.

Господ винаги спазва обещанието Си: „Аз ще ви направлявам“[6]. А въпросът е: ще позволим ли да бъдем направлявани? Ще чуем ли Неговия глас и гласа на Неговите служители?

Свидетелствам, че ако желаете да слушате Господ, Той ще ви помага[7]. Ако Го обичате и спазвате Неговите заповеди, ще имате Неговия Дух да бъде с вас и да ви направлява. „Уповавай се на онзи Дух, който води към вършене на добро. … Чрез това ти ще узнаеш всички неща, които се отнасят до праведността“[8].

Като имате тези принципи за основа, ще ми позволите ли да ви дам няколко практични съвета?

Мнозина от вашето поколение са смазвани от дългове. Когато навърших пълнолетие, моят колов президент бе инвестиционен банкер на Уол Стрийт. Той ме учеше: „Богат си, ако можеш да живееш щастливо според средствата си“. Как можете да правите това? Плащайте десятъка си и после спестявайте! Като спечелите повече, спестявайте повече. Не се конкурирайте с другите в купуването на скъпи играчки. Не купувайте това, което не можете да си позволите.

Много от младите възрастни по света задлъжняват, за да получат образование, но се оказва, че цената на обучението им е по-голяма от способностите им да платят за него. Търсете възможности за стипендии и безвъзмездни заеми. Намерете си почасова заетост, за да се издържате, ако е възможно. Това ще изисква известна жертва, но ще ви помогне да успеете.

Образованието ви подготвя за по-добри възможности за заетост. Поставя ви в по-добра позиция да служите и да благославяте околните си. Помага ви да установите един модел на учение през целия си живот. Ще ви укрепва, за да се борите срещу невежеството и грешките. Както казва Джозеф Смит: „Знанието гони мрака, несигурността и съмнението, понеже те не могат да съществуват там, където е знанието. … В знанието има сила“[9]. „Но да си учен е добре, ако те се вслушват в съветите Божии“[10]. Образованието ще ви подготви за това, което предстои, включително за брака.

Нека кажа още нещо без заобикалки. Пътят, който води към брака, минава през един терен, наречен излизане на срещи! Излизането на срещи дава възможност за дълги разговори. Когато излизате на срещи, научете всичко възможно един за друг. Запознайте се със семействата

си, когато е възможно. Целите ви съвместими ли са? Споделяте ли едни и същи чувства относно заповедите, Спасителя, свещеничеството, храма, родителството, призованията в Църквата и службата към другите? Наблюдавали ли сте се един друг по време на стрес, при реагиране на успех или провал, устояване на гняв и справяне с разочарования? Човекът, с когото излизате на срещи, принизява ли околните или ги вдъхновява? Отношението, езикът и поведението му такива ли са, че да искате да живеете с този човек всеки ден?

Имайте предвид, че никой от нас не сключва брак със *съвършен човек;* ние сключваме брак с човек с *потенциал*. Правилният брак не е свързан само с това какво искам аз, а също какво иска тя – моята бъдеща спътница – и от какъв човек се нуждае.

Казано с прости думи: моля, не излизайте на срещи през цялото време, докато навършите 30, само, защото искате да „си прекарвате добре“, като така отлагате брака в полза на други интереси и дейности. Защо? Защото излизането на срещи и бракът не са крайни дестинации. Те са портата, водеща към мястото, където искате да стигнете накрая. „Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си“[11].

Отговорността ви сега е да бъдете достойни за човека, с когото искате да сключите брак. Ако искате да сключите брак с благоприличен, привлекателен, честен, щастлив, трудолюбив, духовен човек, *бъдете* такъв човек. Ако *сте* такъв човек, но още не сте сключили брак, имайте търпение. Доверявайте се на Господ. Свидетелствам, че Господ знае вашите желания и ви обича заради вашата вярна отдаденост на Него. Той има план за вас, в този живот или в следващия. Вслушвайте се в Духа Му. „Не се опитвайте да съветвате Господа, вземайте съвет от ръката Му“[12]. В този живот или в идния, обещанията Му ще се изпълнят. „Ако сте подготвени, вие няма да се боите“[13].

Ако не разполагате с изобилни средства, не се бойте. Един прекрасен член на Църквата наскоро ми каза: „Не отгледах децата си с пари, отгледах ги с вяра“. В тези думи има много истина. Започнете да упражнявате вярата си във всеки аспект на живота си. Ако не го правите, ще страдате от заболяване, което наричам „атрофия на вярата“. Самата сила, необходима за упражняването на вярата ви, ще намалее. Затова упражнявайте вярата си всеки ден и ще „става(те) все по-силни и по-силни … и все по-непоколебими и по-непоколебими във вярата на Христа“[14].

За да бъдете готови за брак, старайте се да сте достойни да вземате от причастието и да имате валидна храмова препоръка. Посещавайте редовно храма. Служете в Църквата. В допълнение към църковните призования, следвайте примера на Спасителя, който просто „обикаляше да прави благодеяния“[15].

Може да имате сериозни въпроси относно предстоящите решения. В младежките ми години аз търсех съвет от родителите си и от верни, доверени съветници. Един от тях бе свещенически ръководител, друг бе учител, който вярваше в мен. И двамата ми казаха: „Щом искаш съвета ми, имай готовността да го приемеш“. Разбирах какво означава това. С молитва избирайте ментори, които искат да се радвате на духовно благополучие. Внимавайте относно приемането на съвети от връстниците си. Ако искате повече от това, с което в момента разполагате, обърнете се към *Бог,* а не към хората![16]

Помнете, никой не може да прави това вместо вас. Единствено *вашата* вяра и молитвите ви могат да ви издигнат и извършат голяма промяна в сърцето ви. Единствено *вашата* решимост да се подчинявате може да промени живота ви. Поради единителната жертва на Спасителя, силата е във вас[17]. Имате свобода на избор, ако се подчинявате, ще имате силни свидетелства и така ще можете да следвате Светия Дух, Който желае да ви води.

Наскоро един филмов режисьор ми каза, че чувства как е част от едно „поколение на блудни синове“ – поколение, което „търси надежда, радост и реализация все на неправилните места и по неправилни начини“[18].

В притчата на Спасителя за блудния син, него го очакват много благословии, но преди да може да ги получи, той трябва да прегледа

живота си, своите избори и обстоятелства. Чудото, което се случва след това, е описано в Писанията с простия израз: „Дойде на себе си“[19]. Мога ли да ви насърча да дойдете на себе си? В Църквата, когато трябва да се вземат важни решения, често свикваме събрания на съвета. Семейните съвети имат подобна цел. Ако искате, може да проведете така наречения от мен „личен съвет“. След молитва, прекарвайте известно време насаме. Помислете за това, което предстои. Запитайте се: „Кои аспекти от живота ми искам да укрепя, за да мога да укрепвам другите? Къде искам да съм след една година? А след две години? Какви избори трябва да правя, за да стигна до там?“ Не забравяйте, вие сте пилотите, самолетът е във ваши ръце. Свидетелствам, че като „дойдете на себе си“, Небесният Отец ще ви помогне. Той ще ви води чрез утешителната ръка на Неговия Свети Дух.

Свидетелствам, че Бог е жив. Свидетелствам също, че Спасителят ви обича. „Не трябва ли да продължаваме в(ъв) велико(то Му) дело? Вървете напред, а не назад“[20]. Като Го следвате, Той ще ви води и подкрепя. Той ще ви отведе в най-славен дом. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и завети 105:35.
2. 2 Нефи 25:4.
3. Вж. Битие 39.
4. Вж. 1 Нефи 2.
5. Вж. Матей 2.
6. Учение и завети 78:18.
7. Вж. Учение и завети 88:63.
8. Учение и завети 11:12, 14.
9. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит,* 2007 г., с. 283.
10. 2 Нефи 9:29.
11. Битие 2:24.
12. Яков 4:10.
13. Учение и завети 38:30.
14. Еламан 3:35.
15. Деянията 10:38.
16. Вж. Бойд К. Пакър, *Teach Ye Diligently,* 1975 г., с. 145.
17. Вж. Учение и завети 58:28.
18. Nathan Clarkson, в Emma Koonse, “‘Confessions of a Prodigal Son’ Writer Says ‘We Are All Prodigals,’ Modern Retelling of Story Aimed at Millennials,” *Christian Post,* 26 яну. 2015 г., christianpost.com.
19. Лука 15:17.
20. Учение и завети 128:22.

От старейшина Джефри Р. Холанд
От Кворума на дванадесетте апостоли

Ето твоята майка

Няма любов в смъртността, която да се доближава по-близо до чистата любов на Исус Христос, от безкористната любов, която изпитва една отдадена към своето дете майка.

Нека се присъединя към всички вас, като приветствам старейшини Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън и Дейл Г. Ренлънд и техните съпруги в това благословено служение.

Пророкувайки за Единението на Спасителя, Исайя пише: „Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари“[1]. Едно величествено видение от последните дни набляга: „Исус дойде в света…, за да понесе греховете на света“[2]. Както древните, така и съвременните Писания свидетелстват: „Той ги изкупи; и ги вдигаше и носеше през всичките древни дни“[3]. Един любим химн ни умолява: „Чуй на своя Бог гласа“[4].

Понасям, товаря, избавям. Това са силни, окуражаващи думи, описващи Месията. Те изразяват помощ и надежда в придвижването безопасно от там, където се намираме, към мястото, на което трябва да бъдем – а не можем да достигнем там без помощ. Тези думи също предполагат бреме, борба, умора и болка – те са най-подходящи за описание на мисията на Този, Който, с неизмерима цена, ни повдига, когато сме паднали, носи ни напред, когато силата ни е напуснала, води ни безопасно към

дома, когато безопасността изглежда извън нашия обсег. „И Моят Отец Ме Изпрати – казва Той – за да мога да бъда издигнат на кръста; … след като бъда издигнат … човеците да бъдат вдигнати … пред Мене“[5].

Но в тези думи можете ли да чуете друга една насока на човешко начинание, при което също използваме думите *понасям* и *споделям, товаря* и *издигам, трудя се* и *избавям?* Както Исус казва на Йоан, докато извършва самото Единение, Той казва това и на всички нас: „Ето твоята майка“[6].

Днес от този амвон, аз заявявам това, което е казвано и преди: няма любов в смъртността, която да се доближава по-близо до чистата любов на Исус Христос, от безкористната любов, която изпитва една отдадена към своето дете майка. Когато Исайя, пророкувайки, се опитва да изкаже любовта на Йехова, той използва представата за майчината отдаденост. „Може ли жена да забрави сучещото си дете?“ – пита той. Колко абсурдно е това, намеква той, дори и да не е същото като да си мислим, че Христос ще ни забрави[7].

Този вид решителна обич „дълго търпи и е любезн(а) … не търси своето си, … а … понася всичко, вярва на всичко, надява се на всичко и устоява на всичко“[8]. И най-окуражителното е, че подобна вярност „никога не свършва“[9]. Защото планините ще изчезнат и хълмовете ще се поместят – казва Йехова, – но Моята доброта няма да отстъпи от тебе“[10]. Така казват и нашите майки.

Виждаме, че те не само ни раждат, но и продължават да влагат усилие в *нас*. Не само носенето в утробата, а носенето цял живот, е това, което превръща майчинството в такова смайващо постижение. Разбира се, има и сърцераздирателни изключения, но повечето майки интуитивно, инстинктивно знаят, че това е свещено доверие от най-висш източник. Товарът от тази равносметка, особено върху плещи една млада майка, може да бъде много обезсърчителен.

Една чудесна млада майка наскоро ми написа: „Как е възможно едно човешко същество да обича едно дете толкова силно, че с желание да се отказва от съществена част от своята свобода заради него? Как смъртната любов може да бъде толкова силна, че доброволно да те кара да се излагаш на отговорност, уязвимост, безпокойство и сърдечна болка, и да продължаваш да се връщащ за допълнително от тези неща? Какъв вид любов може да те кара да чувстваш, след като вече си родила, че твоят живот вече никога повече не ти принадлежи? Майчината обич *не може* да не е божествена. За нея няма друго обяснение. Това, което майките правят, е важен аспект на Христовото дело. Знанието за това трябва да е достатъчно да ни покаже, че въздействието от подобен вид любов ще варира между непоносимо и съвършено, отново и отново, докато с безопасността и спасението на последното дете на земята, и ние ще можем да кажем заедно с Исус, „Отче, извърших делото, което Ти Ми даде да върша“[11].

С елегантността на това писмо, отекващо в ума ни, нека споделя три преживявания, които отразяват величественото влияние на майките, на което съм станал свидетел през изминалите няколко седмици:

Първият ми разказ е леко предупредителен, като ни напомня, че не всяко майчино усилие завършва с фанфари, поне не веднага. Той произлиза от разговор с обичан мой приятел от над 50 години, който, умираше отдалечен от Църквата, за която в сърцето си е знаел, че е истинна. Независимо от всичките ми усилия да го утеша, той не получаваше мир. Най-накрая сподели причината. „Джеф, – каза той – колкото и болезнено да бъде за мен да застана пред Бог, не мога да понеса мисълта да се изправя пред моята майка. Евангелието и нейните деца значеха всичко за нея. Знам, че й разбих сърцето, и тази мисъл разбива моето“.

Сега, напълно съм сигурен, че, когато почина, неговата майка е приела моя приятел с отворени и любящи обятия – именно това правят родителите. Но предупреждението в този разказ е че децата *наистина* могат да разбият сърцата на родителите си. И тук виждаме още един паралел с божественото. Няма нужда да ви напомням, че Исус умира с разбито сърце, разкъсано от греховете на света. Затова, във всеки един момент на изкушение, нека поглеждаме както към майките си, така и към Спасителя, и да им спестяваме скръбта по нашите грехове.

Второ, ще ви разкажа за млад мъж, който започна мисията си достоен, но по свой собствен избор се върна рано у дома, поради чувства към противоположния пол и определена травма, която беше преживял от това. Все още беше достоен, но вярата му беше на застрашително ниво, емоционалният му товар ставаше все по-тежък, а духовната му болка се задълбочаваше все повече и повече. От своя страна той бе наранен, объркан, гневен и самотен.

Неговият президент на мисия, неговият президент на кол и неговият епископ бяха прекарали безброй часове в размисли, сълзи и благословии за него, без да го изоставят, но голяма част от раната му бе толкова лична, че части от нея той пазеше извън техния обсег. Обичният баща в тази история бе излял цялата си душа да помогне на това дете, но натоварената му програма в работата означаваше, че често пъти дългите и тъмни вечери за изливане на душата бяха посрещани единствено от това момче и неговата майка. Ден и нощ, първо в продължение на седмици, после месеци, превърнали се в години, те търсеха заедно изцеление. През моментите на горчивина (повечето негови, а понякога и нейни) и нестихващ страх (повечето нейни, а понякога и негови), тя споделяше – ето я отново тази красива, изразяваща усилие дума – свидетелството си на своя син за Божията сила, за Неговата Църква,

и особено за Неговата любов към това дете. Неотменно с това, тя също свидетелстваше за своята собствена неподправена, неугасваща любов към него. И за да спои заедно тези крайно съществени опори за самото й съществуване – Евангелието на Исус Христос и нейното семейство – тя изливаше в молитва сърцето си всеки ден. Постеше и плачеше, плачеше и постеше, след което слушаше и слушаше как нейният син повторно й разказваше за разпадащото се на парченца негово сърце. Така тя го носеше – отново – само че сега вече не за девет месеца. Този път тя си мислеше, че напъните на фона на тази измъчена картина на отчаянието му ще отнемат цяла вечност.

Но с благодатта Божия, със собствената й издръжливост, и с помощта на голям брой църковни ръководители, приятели, близки и професионалисти, тази безотказна майка е видяла сина си да се прибира у дома в обетованата земя. Тъжно си даваме сметка, че подобен вид благословия не спохожда, или поне за сега, всички родители, които страдат по какви ли не обстоятелства около своите деца, но имаше надежда. И трябва да отбележа, че сексуалната ориентация на този син се промени някак си чудотворно – никой не е очаквал това да стане Но малко по малко, сърцето му се промени.

Той започна да идва на църква. Избра да взима от причастието с желание и достойнство. Отново получи храмова препоръка и прие призоваване да служи като учител в ранния семинар, където се справяше отлично. И сега, *пет години* по-късно той, по своя молба и със значителното съдействие на Църквата, е отново на мисия, за да довърши службата си към Господ. Плакал съм за смелостта, почтеността и решителността на този млад мъж и семейството му да положат усилия в тази ситуация и да му помогнат да запази вярата си. Той знае, че дължи много на много хора, но знае, че дължи най-много на двете най-величествени личности в живота си, тези, които са го родили и носили, които са се трудили с него и са го избавили – неговият Спасител, Господ Исус Христос, и неговата решителна, спасяваща, абсолютно свята майка.

И най-накрая, нека ви разкажа за повторното освещаване на храма

Мексико Сити Мексико пред три седмици. Именно там, с президент Хенри Б. Айринг, аз видях нашата обичана приятелка Лиса Тътъл Пайпър по време на тази вълнуваща служба. Но тя изпитваше известни трудности, защото с една ръка придържаше своята обичана, но със сериозни физически увреждания дъщеря, Дора, като с другата ръка се опитваше да движи неподвижната ѝ ръка, за да може тази възпрепятствана, но вечно ценна Божия дъщеря, да маха с бяла кърпичка и със звуци, които само тя и небесните ангели разбираха, да вика: „Осанна, осанна на Бог и Агнец“[12].

На всички майки, минали, текущи и бъдещи, аз казвам: „Благодаря ви. Благодаря ви, че сте дали живот, че оформяте души, оформяте характери и показвате чистата любов Христова“. На Майка Ева, Сара, Ревека и Рахил, на Мария от Назарет и на Майката в Небесата казвам: „Благодаря ви за съществената ви роля в изпълнението на целите на вечността“. На всички майки във всякакви обстоятелства, включително страдащите – а това ще се случи на всички – аз казвам: „Имайте мир. Вярвайте в Бог и в себе си. Справяте се по-добре отколкото си мислите. Вие сте избавителки на хълма Сион[13] и, подобно на Учителя, Когото следвате, вашата любов „никога не свършва“[14]. Към никой друг не мога да изразя по-голяма почит. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Исайя 53:4.
2. Учение и завети 76:41.
3. Учение и завети 133:53; вж. също Исайя 63:9.
4. „Чуй, Израил, Бог зове те“, *Химни,* № 6.
5. 3 Нефи 27:14.
6. Йоан 19:27.
7. Вж. Исайя 49:15.
8. Мороний 7:45; вж. също 1 Коринтяните 13:4–7.
9. Мороний 7:46; вж. също 1 Коринтяните 13:8.
10. 3 Нефи 22:10; вж. също Исайя 54:10.
11. Йоан 17:4.
12. Вж. *History of the Church,* 2:427–428.
13. Вж. Авдий 1:21.
14. Мороний 7:46; вж. също 1 Коринтяните 13:8.

От старейшина Брадли Д. Фостър
От Седемдесетте

Никога не е твърде рано и никога не е твърде късно

Никога не е твърде рано и никога не е твърде късно да ръководим, напътстваме и ходим близо до нашите деца, защото семействата са вечни.

Братя и сестри, ние сме в битка със света. В миналото светът се бореше за енергията и времето на децата ни. Сега се опитва да им каже кои са и какво трябва да мислят. Множество силни и отчетливи гласове се опитват да определят кои са нашите деца и в какво трябва да вярват те. Не можем да позволим на обществото да променя семействата ни по подобие на светските. Ние трябва да спечелим тази битка. Всичко зависи от нея.

Децата в Църквата пеят една песен, която ги учи на истинската им същност: „Чедо на Бога съм. Живот ми Той дари и земен дом ми даде тук с родители добри“. После децата ни молят: „С мен бъди, води ме в пътя. … Над мене бди да разбера светите Му слова“[1].

Президент Ръсел М. Нелсън ни учи на последната обща конференция, че отсега нататък ние трябва да бъдем заети със „съзнателно родителство“[2]. Настъпили са усилни времена. Но добрата новина е, че Бог е знаел, че това ще се случи, и ни е предоставил съвети в Писанията, за да знаем как да помогнем на децата и внуците си.

В Книгата на Мормон Спасителят се явява на нефитите. Той събира

малките им деца около Себе Си. Благославя ги, моли се за тях и ридае за тях[3]. После казва на родителите: „Вижте малките си деца“[4].

Думата *вижте* означава да погледнат и забележат. Какво иска Исус да видят родителите в малките си деца? Иска ли да съзрат божествения потенциал на децата си?

Като поглеждаме децата си и внуците си днес, какво иска Спасителят да виждаме в тях? Осъзнаваме ли, че децата ни са най-голямата група проучватели на Църквата? Какво трябва да направим, за да осъществим тяхното трайно обръщане във вярата?

В Книгата на Мормон Спасителят ни учи за трайното обръщане във вярата. Една голяма група се е събрала близо до Галилейското езеро, за да чуе проповедите Му.

В този случай Исус разказва една история за засаждане на семена – притчата за сеяча[5]. Като обяснява това на учениците Си и съответно на нас, Той казва: „При всеки, който чуе словото на царството и *не* го разбира, идва лукавият и грабва посятото в сърцето му“[6]. Посланието към родителите е ясно: има разлика между чуване и разбиране. Ако децата ни просто чуват, но не разбират Евангелието, тогава идва Сатана, за да премахне тези истини от сърцата им.

Обаче, ако можем да им помогнем да пуснат корени на дълбоко обръщане във вярата, когато напече слънцето, когато животът стане труден, а той ще стане, Евангелието на Исус Христос може да им даде нещо, което не може да бъде повлияно от света. Как можем да направим така, че тези въздействащи истини да не влизат просто през едното ухо и да излизат през другото? Чуването на словата може просто да не е достатъчно.

Всички знаем, че думите се развиват. Понякога казваме думите си, а те чуват своите думи. Може да кажете на малките си деца: „Звучиш като латерна“. Те вероятно ще отговорят с: „Тате, какво е латерна?“

Нашият Небесен Отец иска да успеем, защото, в крайна сметка, те са били Негови деца, преди да станат

наши. Като родители в Сион, вие сте получили дара на Светия Дух. Като се молите за напътствие, „Той ще ви покаже всичко, което трябва да правите“[7] при възпитанието на децата ви. Като развиете процеси на научаване, „силата на Светия Дух отправя неговите слова в сърцата на чедата“[8].

Не мога да си представя по-добър пример за помагане на някого да придобие разбиране от този с Хелън Келър. Тя била сляпа глуха и живяла в свят, който е тъмен и тих. Една учителка, на име Ан Съливън, дошла, за да й помогне. Как да преподавате на дете, което не може нито да ви види, нито да ви чуе?

Дълго време Ан се мъчила да осъществи контакт с Хелън. Един ден по обед тя я завела до помпата за вода. Тя сложила една от ръцете на Хелън под струята вода и започнала да изпомпва вода. Ан изписала буква по буква думата *В-О-Д-А* на другата ръка на Хелън. Нищо не се случило. Тя опитала отново. *В-О-Д-А*. Хелън стиснала ръката на Ан, защото започнала да разбира. До настъпването на нощта, тя научила 30 думи. За няколко месеца тя научила над 600 думи и можела да чете на брайловото писмо. По-късно Хелън Келър получила университетска степен и помогнала да се промени света на хората, които не можели да виждат и чуват[9]. Това било чудо, а създателят на чудото била нейната учителка – вие, родители, също можете да вършите чудеса.

Видях резултатите от работата на един друг велик учител, докато бях президент на кол за несемейни възрастни в Университета Бригъм Йънг-Айдахо. Това преживяване промени живота ми. Един вторник вечерта интервюирах млад мъж на име Пабло, от Мексико Сити, който искаше да отслужи мисия. Попитах го за свидетелството му и за желанието му да служи. Неговите отговори на въпросите ми бяха съвършени. Тогава го попитах за неговото достойнство. Отговорите му бяха точни. Всъщност, бяха толкова добри, че се почудих: „Може би не разбира какво го питам“. Затова зададох по друг начин въпросите и реших, че той знае точно какво имам предвид и беше съвсем искрен.

Бях толкова впечатлен от този млад мъж, че го попитах: „Пабло, кой ти помогна да стигнеш до този момент в живота ти и да си толкова праведен пред Господ?“

Той каза: „Моят татко“.

Аз казах: „Пабло, разкажи ми историята си“.

Пабло продължи: „Когато бях на девет, моят татко ме дръпна настрани и каза: „Пабло, и аз съм бил някога на девет. Има неща, ще ти се случват. Ще видиш някои хора да преписват в училище. Може да си около хора, които псуват. Вероятно

ще има дни, когато не ти се ходи на църква. Когато се случат такива неща, или нещо друго, което да те безпокои, искам да дойдеш при мен да поговорим и ще ти помогна да се справиш с тях. И после ще ти кажа какво идва след това“.

„И така, Пабло, какво ти каза той, когато беше на 10?“

„Ами, той ме предупреди за порнографията и за мръсните вицове“.

„А когато беше на 11?“ – попитах аз.

„Той ме предупреди за нещата, които може да бъдат пристрастяващи и ми напомни да упражнявам свободата си на избор“.

Ето тук виждаме един баща, който година след година, „правило след правило, тук малко, там малко“,[10] е помогнал на сина си не само да чуе, но и да разбере. Бащата на Пабло знае, че нашите деца се учат, когато са готови да учат, а не когато ние сме готови да ги учим. Гордеех се с Пабло, когато предадохме онази вечер молбата му за мисия, но се гордеех дори още повече с бащата на Пабло.

Същата вечер, на път към вкъщи, се запитах: „Какъв вид баща ще бъде Пабло?“ И отговорът бе съвсем ясен: ще бъде точно като баща си. Исус казва: „Синът не може да върши от Себе Си нищо освен това, което вижда, че върши Отец“[11]. Това е схемата, по която Небесният Отец благославя децата Си от поколение на поколение.

Като продължих да мисля за случая с Пабло, се натъжих, защото четирите ми дъщери бяха пораснали, а деветте внучета, които имах тогава, не живееха наблизо. После си помислих: „Как мога да им помогна по начина, по който бащата на Пабло е помогнал на него? Твърде много време ли беше отминало?“ Като казах молитва в сърцето си, Духът ми нашепна следната дълбока истина: „Никога не е твърде рано и никога не е твърде късно, за да се започне този важен процес“. Веднага разбрах какво означава това. Нямах търпение да се прибера вкъщи. Помолих съпругата ми, Шеръл, да се обади на всичките ни деца и да им каже, че трябва да говорим с тях; че имам да им кажа нещо много важно. Спешността на молбата ми малко ги притесни.

Започнахме с най-голямата ни дъщеря и съпруга й. Казах: „С майка ти искаме да знаеш, че и ние някога сме били на твоята възраст. Бяхме на 31, с малки деца. Имаме идея какво може да ви се случи. Може да срещнете трудности с финансите или здравето. Може да преминете през криза с вярата. Може просто да се претоварите. Когато се случат тези неща, искаме да говорите с нас. Ние ще ви помогнем да се справите с тях. Не искаме да ви се пречкаме, но трябва да знаете, че винаги сме на ваша страна. И докато говорим, искам да ви кажа за едно интервю, което проведох с един млад мъж, на име Пабло“.

След разказа казах: „Не искаме да пропуснете да помогнете на вашите деца и наши внуци да разберат тези важни истини“.

Братя и сестри, сега осъзнавам много повече какво очаква Господ от мен като баща и дядо при установяването на един процес да помогна на семейството си не само да чува, но и да разбира.

Като остарявам, усещам как размишлявам над думите:

Време, време, върни се при мене,
Нека те пак са малки деца само
още една вечер![12]

Знам, че не мога да върна времето, но знам следното – никога не е твърде рано и никога не е твърде късно – да водим, насочваме и да бъдем с децата си, защото семействата са вечни.

Свидетелствам, че нашият Небесен Отец ни обича толкова много, че е изпратил Своя Единороден Син да води живота на смъртен човек, за да може Исус да ни каже: „Бях на мястото ви, знам какво се случва след това и ще ви помогна да се справите“. Знам, че Той ще направи това. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. „Чедо на Бога съм“, *Химни,* № 186.
2. Вж. Ръсел М. Нелсън, „Господният ден е наслада“, *Лиахона,* май 2015 г., с. 131.
3. Вж. 3 Нефи 17:21.
4. 3 Нефи 17:23.
5. Вж. Матей 13:1–13.
6. Матей 13:19; курсив добавен.
7. 2 Нефи 32:5.
8. 2 Нефи 33:1.
9. Вж. „Anne Sullivan“, biography.com/people/anne-sullivan-9498826; „Helen Keller“, biography.com/people/helen-keller-9361967.
10. Исайя 28:10.
11. Йоан 5:19.
12. Адаптирано от поемата на Елизабет Ейкърс Алън „Rock Me to Sleep“, в William Cullen Bryant, ed., *The Family Library of Poetry and Song,* 1870 г., с. 222–223.

От старейшина Уго Монтоя
От Седемдесетте

Ще има изпитания и изкушения – но ще получим помощ

Можем да си помагаме един на друг като чеда на нашия Небесен Отец в нашите изпитания и изкушения.

През живота си ние срещаме изпитания и изкушения. Също така имаме възможност да упражняваме свободата си на избор, за да си помагаме един на друг. Тези истини са част от великолепния и съвършен план на нашия Небесен Отец.

Президент Джон Тейлър учи: „Чух Пророка Джозеф да казва, говорейки веднъж на Дванадесетте: „Ще трябва да преминете през всякакви изпитания. И е толкова необходимо за вас да бъдете изпитани, колкото за Авраам и други Божии хора, и (каза той), Бог ще се грижи за вас, ще ви подхване, ще опъне всяка струна на сърцето ви“[1].

Когато достигнем възрастта на отговорност, изпитанията и изкушенията застигат всеки от нас. Понякога те могат да се превърнат в тежко бреме, но също така ни даряват сила и ни помагат да израснем, когато успешно ги преодолеем.

За щастие, не трябва да понасяме това бреме сами. Алма учи: „Като желаете да влезете в стадото Божие и да бъдете наречени Негов народ, и сте готови да носите един другиму тегобите си, за да може те да са леки“[2]. Тези слова показват, че имаме отговорност да си помагаме един на друг. Тази отговорност може да се появи под формата на призование в Църквата, дадена ни задача, приятелство или като част от божественото задължение като родители, съпрузи или членове на семейство – или само от това, че сме част от Божието семейство.

Ще демонстрирам четири начина, по които нашите тегоби стават по-леки, когато си помагаме един на друг.

1. Спасителят казва: „Който те принуди да вървиш с него една миля, иди с него две“[3]. Като пример за това мога да посоча поканата да посещаваме храма редовно, ако нашите обстоятелства позволяват. Посещаването на храма изисква жертва на време и ресурси, особено за онези, които трябва да изминат далечно разстояние. Въпреки това, тази жертва може да се сравни с първата миля.

Започваме да изминаваме втората миля, когато разберем думите: „Открий, занеси и предай“[4], когато търсим и подготвяме имената на нашите предци за храмови обреди, когато помагаме в индексирането, когато служим като храмови работници и когато търсим начини да помогнем на други хора да имат съдържателни храмови преживявания.

Докато служех като областен седемдесетник, един от коловете в моя координационен съвет участва в мащабно пътуване до храма. Храмът,

който членовете посетиха, е малък, и за съжаление имаше няколко члена, които, въпреки че пътуваха цели12 часа, не успяха да посетят храма, защото той надхвърли дневния си капацитет.

Няколко дни след пътуването посетих този кол и попитах президента дали мога да говоря с някои от членовете, които не успяха да посетят храма онзи ден. Един от посетените братя ми каза: „Старейшина, не се тревожете. Аз бях в дома на Господ. Седнах на пейка в градината и помислих върху обредите. След това получих възможност да вляза, но вместо това отстъпих мястото си на един брат, който идваше в храма за първи път, за да бъде запечатан със своята съпруга. Така те имаха възможност да посетят две сесии в онзи ден. Господ ме познава и ме е благословил и всичко е наред“.

2. Усмихвайте се. Това малко действие може да помогне на онези хора, които изпитват трудност или тревога. По време на свещеническата сесия на общата конференция през април тази година бях поканен на подиума с петима новопризовани висши ръководители. Ние седяхме на местата, където сега седят сестрите от помощните организации. Аз се чувствах много притеснен и развълнуван от новото ми призование.

Докато пеехме химна на конгрегацията, имах силното усещане, че някой ме наблюдава. Помислих си: „Има над 20 000 човека в тази сграда и повечето от тях гледат насам. Разбира се, че някой ме наблюдава“.

Докато продължавах да пея, отново почувствах силното усещане, че някой ме наблюдава. Погледнах към реда, където седяха дванадесетте апостоли и видях, че президент Ръсел М. Нелсън се беше завъртял на мястото си и гледаше назад към нашия ред. Срещнах погледа му и той ми се усмихна широко. Тази усмивка донесе мир на развълнуваното ми сърце.

След Своето възкресение Исус Христос посещава Своите „други овце“. Той призовава и ръкополага дванадесет ученика, и с тази власт те проповядват на хората. Господ Исус Христос застава сред тях. Той им казва да коленичат и да се молят. Не съм сигурен дали новопризованите и ръкоположени дванадесет ученика са развълнувани от своето призоваване, но Писанията казват: „И стана така, че Исус ги благослови, докато те Му се молеха; и лицето Му се *усмихна* и светлината от образа Му блесна над тях“[5]. По време на последната обща конференция една усмивка направи моето тегло по-леко по един бърз и необикновен начин.

3. Показвайте състрадание към околните. Ако сте носител на свещеничество моля ви, използвайте вашата власт, за да помагате на чедата Божии – като им давате благословии. Изказвайте думи на утешение и облекчение на хората, които страдат или изпитват огорчение.

4. Крайъгълният камък в Божия план е Единението на Господ Исус Христос. Поне веднъж седмично трябва да размишляваме, както президент Джозеф Ф. Смит прави, над „великата и чудесна любов, изявена от Отца и Сина, чрез пришествието на Изкупителя в света“[6]. Поканата към нашите околни да идват на църква и достойно да вземат от причастието ще позволи на повече чеда на Небесния Отец да размишляват върху Единението. А ако не сме достойни, можем да се покаем. Помнете, че Синът на Всевишния слезе под всичко и взе върху Себе си нашите грехове, прегрешения, болести, болки, неволи и самота. В Писанията пише: „Този, Който възлезе нависоко, също както и слезе подолу от всичко, с което Той схвана всички неща“[7].

Няма значение какви са личните ни трудности – независимо дали е болест, продължителна самота или страдание, причинено от изкушенията или изпитанията на противника – Добрият Пастир е с нас. Той ни вика по име и казва: „Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя“[8].

Искам да обобщя четирите идеи:

Първо: извървете втората миля.

Второ: моля, усмихвайте се. Вашата усмивка ще помогне да околните ви.

Трето: изразявайте състрадание.

Четвърто: канете околните да идват на църква.

Споделям моето свидетелство за Спасителя. Исус е Христос, Синът на живия Бог, и Той живее. Аз знам, че Той поддържа с цялата си мощ и сила плана на Отца. Знам, че президент Томас С. Монсън е жив пророк. Той държи всички ключове, за да се изпълнява успешно Божието дело на земята. Знам, че можем да си помагаме един на друг като чеда на нашия Небесен Отец в нашите изпитания и изкушения. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Джон Тейлър, в *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит,* 2007 г., с. 246.
2. Мосия 18:8.
3. Матей 5:41.
4. Вж. Куентин Л. Кук, „Our Heavenly Father's Plan Is about Families" (реч, изнесена на RootsTech 2015 family history conference, 14 фев 2015 г.), lds.org/topics/family-history/fdd/plan-about-families-full; вж. също lds.org/media-library/video/2015–07–01-find-take-teach.
5. 3 Нефи 19:25; курсив добавен.
6. Учение и завети 138:3.
7. Учение и завети 88:6.
8. Матей 11:28.

От старейшина Върн П. Стенхил
От Седемдесетте

Изберете светлината

Ние трябва да избираме да се вслушваме в съветите на пророка, да разпознаваме и действаме съгласно духовните подтици, да се подчиняваме на Божиите заповеди и да търсим лично откровение.

Неотдавна със съпругата ми решихме, че трябва по-пълно да почувстваме красотата на района около дома ни в северозападна Монтана. Решихме да отидем с велосипедите си до Хайяуата Трейл, една някогашна железопътна линия, която прекосява красивите Скалисти планини между щатите Монтана и Айдахо. Очаквахме един забавен ден с добри приятели, наслаждавайки се на природните красоти на това място.

Знаехме, че пътуването ни по великолепния 24-километров маршрут включва възвени мостове, преминаващи над дълбоки каньони и дълги тунели, преминаващи през скалистите планини. Затова се приготвихме с фенерчета, закрепени за каските и велосипедите ни.

Хората, които ги бяха прекосявали преди, ни предупредиха, че тунелите са тъмни и че има нужда от наистина силни светлини. Като се събрахме пред масивния каменен отвор на тунела Тафт, един пазач обясни някои от опасностите на маршрута, включително дълбоките канавки покрай ръбовете, грубите стени и пълния мрак. С нетърпение навлязохме в тунела. След само няколко минути колоездене, тъмнината, за която ни предупредиха, ни погълна. Фенерчетата, които носех, се оказаха недостатъчни и мракът скоро надделя над тях. Изведнъж започнах да се чувствам обезпокоен, объркан и дезориентиран.

Срамувах се да призная страховете си пред приятелите и близките ми. Въпреки че съм опитен колоездач, сега се чувствах все едно никога не бях карал велосипед. Трудно ми бе да пазя равновесие, а объркването

ми се увеличаваше. Накрая, след като изразих неудобството си пред хората с мен, успях да се приближа до по-силния фенер на един приятел. Всъщност, всички в групата започнаха да образуват плътен кръг около него. Като се придържахме близо до него и известно време разчитахме на неговата светлина и общата светлина на групата, ние напредвахме по-надълбоко в мрака на тунела.

След известно време, което сякаш се измерваше в часове, аз видях точица светлина. Почти веднага започнах да се чувствам уверен, че всичко ще бъде наред. Продължих да напредвам, разчитайки и на светлината на приятелите ми и на увеличаващата се точка светлина. Увереността ми постепенно се завърна с нарастването на размера и интензитета на светлината. Доста преди да достигнем края на тунела, аз вече не се нуждаех от помощта на приятелите ми. Цялото ми притеснение изчезна, докато бързо продължавахме към светлината. Почувствах се спокоен и уверен, дори преди да достигнем до утрото, изпълнено с топлина и великолепие.

Живеем в един свят, в който ще преживеем изпитания за нашата вяра. Може да чувстваме увереност, че сме готови да се изправим пред тези трудности, но само ще открием, че подготовката ни е била недостатъчна. И точно както моят приятел ме бе предупредил за мрака, ние сме предупредени днес. Апостолските гласове ни предупреждават да се подготвим с мощната светлина на духовната сила.

Също така, ние може да се чувстваме притеснени, да ни е неудобно или да сме объркани духовно, когато се изправим пред изпитание на вярата ни. Като цяло, интензитетът и продължителността на тези чувства ще зависят от нашата реакция към тях. Ако не правим нищо, съмнения, гордост и накрая вероотстъпничество може да ни отклонят от светлината.

От случката ми в тунела научих няколко важни урока. Ще споделя само някои от тях.

Първо, независимо колко наситен е мракът на съмнението, ние избираме колко дълго и до каква степен ще му позволим да ни влияе. Ние трябва да помним колко много ни обичат нашият Небесен Отец и Неговият Син. Те никога няма да ни изоставят, нито ще ни позволят да бъдем победени, ако търсим Тяхната помощ. Припомнете си преживяването на Петър сред враждебните вълни на Галилейското езеро. Когато Петър чувства студения мрак около себе си, той бързо разпознава своята дилема и избира в този момент да извика за помощ. Той не се усъмнява в способността на Спасителя да го избави; той просто извиква: „Господи, избави ме!“[1]

В нашия живот протегнатата ръка на Спасителя може да бъде под формата на помощ от доверен приятел, ръководител или любящ родител. Докато се препъваме в мрака, няма нищо лошо в това временно да разчитаме на светлината на хората, които ни обичат и желаят най-доброто за нас.

Ако сериозно се замислим, защо трябва да се вслушваме в безличните, невярващи гласове на хората във величествените и обширни здания на времето ни и да пренебрегваме молбите на хората, които искрено ни обичат? Тези хора на отрицанието предпочитат да съсипят, вместо да мотивират, и да подиграват, вместо да вдъхновят. Техните презрителни думи може да се промъкнат в живота ни често чрез моментни електронни изопачавания, които са създадени старателно и умишлено, за да унищожат вярата ни. Разумно ли е да предадем вечното си благополучие в ръцете на непознати? Разумно ли е да търсим просветление от хората, които нямат светлина и които може да имат скрити от нас лични планове? Тези анонимни личности, ако ни бъдат представени честно, често няма да получат и миг от вниманието ни, но тъй като използват социалните медии и така са скрити за проверка, те получават незаслужено доверие.

Изборът ни да се вслушаме в онези, които подиграват свещените неща, ще ни откъсне от спасителната и даваща живот светлина на Спасителя. Йоан пише: „Тогава Исус отново им говори: Аз съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота“[2]. Помнете, хората, които наистина ни обичат, могат да ни помогнат да изграждаме нашата вяра.

Също както аз се притесних в тунела, ние можем да се притесним

да помолим за помощ, когато се съмняваме. Вероятно ние сме хора, на които другите са разчитали за сила, а сега ние се нуждаем от помощ. Когато осъзнаем, че светлината и утехата, които Спасителят може да ни предложи, са твърде ценни, за да ги изгубим поради гордост, тогава вдъхновените църковни ръководители, родители и доверени приятели могат да ни помогнат. Те са в готовност да ни помогнат да придобием духовната увереност, която ще ни укрепи срещу изпитанията на вярата.

Второ, ние трябва да уповаваме на Господ, за да развиваме духовна сила вътре в нас. Не можем винаги да разчитаме на светлината на другите. Знаех, че мракът в тунела няма да продължи, ако карах до моя приятел и в безопасността на групата. Но очакването ми бе да мога да продължа сам, след като мога да виждам светлината. Господ ни учи: „Приближете се до Мен и Аз ще се приближа до вас; търсете Ме усърдно и ще Ме намерите; искайте и ще получите; хлопайте и ще ви се отвори“[3]. Ние трябва да действаме, като очакваме, че Господ ще изпълни обещанието Си да ни избави от мрака, ако се приближаваме към Него. Обаче противникът ще се опитва да ни убеди, че никога не сме чувствали влиянието на Духа и че ще е по-лесно просто да престанем да се опитваме.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф ни съветва: „поставете съмненията си под съмнение, преди да поставите вярата си под съмнение“[4]. В моя район един млад мъж наскоро каза: „Има неща, които съм чувствал, които не могат да бъдат обяснени другояче, освен че са от Бог“. Това се нарича духовна почтеност.

Когато сме изправени пред въпроси или изкушени да се съмняваме, трябва да помним духовните благословии и чувства, които са проникнали в сърцата ни и живота ни в миналото, и да имаме вяра в Небесния Отец и Неговия Син, Исус Христос. Спомням си съвета, даден в един познат химн: „Не се ний съмняваме в

Бога, Той изпитан е в минали дни“[5]. Ако пренебрегнем и омаловажим минали духовни преживявания, това ще ни отдалечи от Бог.

Търсенето ни на светлина ще бъде по-успешно, ако желаем да я разпознаем, когато тя блесне в живота ни. Едно съвременно Писание дава определение за светлината, а също и обещание към всички, които я приемат: „Това, което е от Бога, е светлина; и този, който приеме светлината и постоянства в Бога, приема повече светлина; и тази светлина става все по-ярка до съвършения ден“[6]. Също както ние продължихме да караме към светлината, колкото повече постоянстваме, толкова по-ярко става Неговото влияние в живота ни. Подобно на светлината в края на тунела, Неговото влияние ще ни дава увереност, решимост, утеха и, най-вече, силата да знаем, че Той е жив.

Трето, няма мрак, който да е толкова гъст, толкова заплашителен, или толкова труден, че да не може да бъде победен от светлината. Старейшина Нийл Л. Андерсън наскоро каза: „С нарастването на злото в света, за праведните съществува една компенсираща го духовна сила. Докато светът се изплъзва напсука духовните си пристани, Господ подготвя начин за тези, които Го търсят, като им предлага по-голяма увереност, по-голямо потвърждение и по-голяма сигурност в духовната посока, в която вървят. Дарът на Светия Дух става една по-ярка светлина в появяващия се здрач“[7].

Братя и сестри, не сме оставени сами да бъдем повлиявани от всяка прищявка и промяна на мнението на света, а имаме силата да избираме между вяра и съмнение. За да имаме достъп до обещаната компенсираща духовна сила, ние трябва да избираме да се вслушваме в съветите на пророка, да разпознаваме и действаме съгласно духовните подтици, да се подчиняваме на Божиите заповеди и да търсим лично откровение. Ние трябва да избираме. Нека избираме светлината на Спасителя. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Матей 14:25–31.
2. Йоан 8:12.
3. Учение и завети 88:63.
4. Дитер Ф. Ухтдорф, „Елате и се присъединете към нас“, *Лиахона,* ноем. 2013 г., с. 23.
5. „За пророка ни славим Те, Боже“ *Химни,* № 12.
6. Учение и завети 50:24.
7. Нийл Л. Андерсън, „A Compensatory Spiritual Power for the Righteous“ (послание от Седмицата на образованието в Университета Бригъм Йънг, 18 авг. 2015 г.), speeches.byu.edu.

От старейшина Джеймз Б. Мартино
От Седемдесетте

Обърнете се към Него и отговорите ще дойдат

Подчинявайте се, помнете моментите, когато сте усещали Духа, и искайте с вяра. Вашият отговор ще дойде.

Когато бях млад мъж, родителите ми се присъединиха към Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Знаехме, че мисионерите им преподават, но това беше всичко.

След това изненадващо съобщение, моите братя и аз започнахме също да слушаме мисионерите и всеки един от тях приеха посланието за възстановяването с радост. Макар че бях любопитен, сърцето ми не желаеше да се променям. Въпреки това, приех поканата да се моля, за да разбера дали Книгата на Мормон е Божие слово, но не получих отговор.

Човек би се запитал защо Небесният Отец не отговори на тази молитва; аз определено се чудех. Оттогава съм разбрал, че обещанието, дадено от Мороний, е съвсем точно. Бог наистина отговаря на нашите молитви за истинността на Евангелието, но Той го прави, когато питаме с „искрено сърце, с истинско намерение“[1]. Той не отговаря просто за да задоволи нашето любопитство.

Може би има нещо във вашия живот, за което имате въпроси. Може би съществува проблем, с който не знаете точно как да се справите. Днес бих желал да споделя някои мисли, които може да ви помогнат да получите отговорите или помощта, които търсите. Този процес започва с обръщане в Евангелието на Исус Христос.

Получаването на откровение зависи от състоянието на нашите сърца и тяхното намерение.

Размишлявал съм върху разказите за няколко човека в Писанията. Вземете например Ламан и Лемуил. Също като Нефи, те са „родени от добри родители“ и са обучени „във всичките познания на баща (им)“[2]. Въпреки това, те роптаят, защото баща им е човек с видения. От тяхна гледна точка, неговите решения противоречат на логиката, понеже те не познават делата на Бог и затова не вярват[3].

Интересно е да отбележим, че техните избори им позволяват да получат достъп потенциално изграждащи вяра преживявания. Те напускат дома и оставят богатството си. Те страдат по време на скитанията в пустошта. Накрая помагат за построяването на кораб и се съгласяват да се присъединят в пътуването към непозната земя.

Нефи преминава през същите тези изпитания. Но тези действия изграждат ли тяхната вяра? Вярата на Нефи става по-силна, но Ламан и Лемуил стават все по-невярващи и гневни. Тези братя дори виждат и чуват ангел, но за съжаление продължават да се съмняват[4].

Земният живот не е лесен за никого от нас. Изпратени сме тук, за да бъдем изпитани и проверени. Нашата реакция към преживяванията в живота често до голяма степен ще влияе на нашето свидетелство. Помислете за някои от реакциите на Ламан и Лемуил. Те роптаят, когато техния баща ги моли да вършат трудни неща[5]. Те опитват да вземат плочите от пиринч, но когато не успяват, се отказват. Тяхното отношение е следното: „Опитахме, какво друго да сторим?“[6].

Дори в един момент те са пренаскърбени поради грешните си действия и искат прошка[7]. Те се молят и биват опростени. Но Писанията разказват, че след време те отново

започват да се оплакват и отказват да се молят. Те отиват при Нефи и казват: „не можем да разберем словата, които баща ни е говорил“[8]. Нефи ги пита дали са „попитали Господ“[9]. Обърнете внимание на техния отговор: „Не сме, защото Господ не ни сторва знайни такива неща“[10].

Постоянното подчинение ни позволява да получаваме отговори

Отговорът на Нефи към неговите братя е важен принцип за получаване на непрекъснати отговори на молитвите ни:

„Как е възможно вие да не спазвате заповедите Господни? Как е възможно вие да искате да погинете поради коравосърдечието си?

Не помните ли нещата, които Господ е казал? – ако не вкоравявате сърцата си и ако Ме помолите с вяра, вярващи, че ще получите, с усърдие в спазването на заповедите Ми, тези неща наистина ще ви бъдат сторени знайни“[11].

Познавам няколко завърнали се мисионери, които са преживели неоспорими духовни преживявания, но липсата на определени духовни навици изглежда ги кара да забравят за времето, когато Бог им е говорил. Питам тези завърнали се мисионери и всички нас: Ако сте „почувствали, че пеете песента на изкупващата любов, … можете ли да се почувствате така и сега?“[12]. Ако не се чувствате така сега, можете да усетите това отново, ако следвате съвета на Нефи. Подчинявайте се, помнете моментите, когато сте усещали Духа, и искайте с вяра. Вашият отговор ще дойде и ще усетите любовта и мира на Спасителя. Възможно е да не дойде бързо или под формата, която вие желаете, но отговор ще има. Не се отказвайте! Никога не се предавайте!

Нека сравним Ламан и Лемуил със синовете на Мосия. И двете групи мъже са отгледани е праведни семейства, но въпреки това се отклоняват от Евангелието. И двете групи са призовани от ангел да се покаят, но какво е различното в преживяването на синовете на Мосия?

Изпитанията ще изграждат нашата вяра

Техният успех като мисионери е незабравим. Хиляди биват обърнати в пътищата Господни. Въпреки това, ние често забравяме, че когато те започват своите мисии, техните „сърца бяха подтиснати и бяхме готови да се върнем обратно, (но) Господ (ги) утеши“. Господ ги съветва: „понасяйте с търпение страданията (си)“[13].

Изучаването на Писанията ни показва волята Божия

Защо изпитанията на тези снове на Мосия укрепват тяхната вяра и отдаденост, вместо да ги карат да роптаят или да се съмняват? Отговорът е следния: „те бяха станали силни в знанието за истината; защото те бяха мъже с правилно разбиране и изследваха усърдно светите писания, за да имат познание за словото Божие“[14]. Всички ние ще имаме изпитания и ще имаме въпроси, но помнете, че трябва „непрестанно да се държим здраво за пръта от желязо“[15]. „Словата на Христа ще (ни) кажат всичко това, което трябва да направи(м)“[16]. Трябва да направим изучаването на Писанията ежедневна част от нашия живот, тъй като това ще отваря вратите за откровението.

Молитва, заедно с пост, осигурява откровение

Защото за синовете на Мосия „това не е всичко; те се бяха отдавали на много молитви и пост; ето защо притежаваха духа на пророчеството и духа на откровението“[17]. Молитвата и поста ще ни позволят да бъдем податливи към духовни подтици. Общуването с Небесния Отец, докато целенасочено се въздържаме от храна и вода, ни позволява да „развър(жем) несправедливите окови (и) да разхлаб(им) връзките на ярема“[18]. Молитвата, в комбинация с пост, ще ни подготвя, за да можем когато зовем, … Господ да отговаря; … и когато викаме, Той да казва: „Ето Ме“[19].

Обръщайте се към Него

Тези лични религиозни навици – подчинение, изучаване на Писанията, молитва и пост – укрепяват синовете на Мосия. Липсата на същите тези религиозни навици е главната

причина, поради която Ламан и Лемиул стават податливи на изкушението да роптаят и да се съмняват.

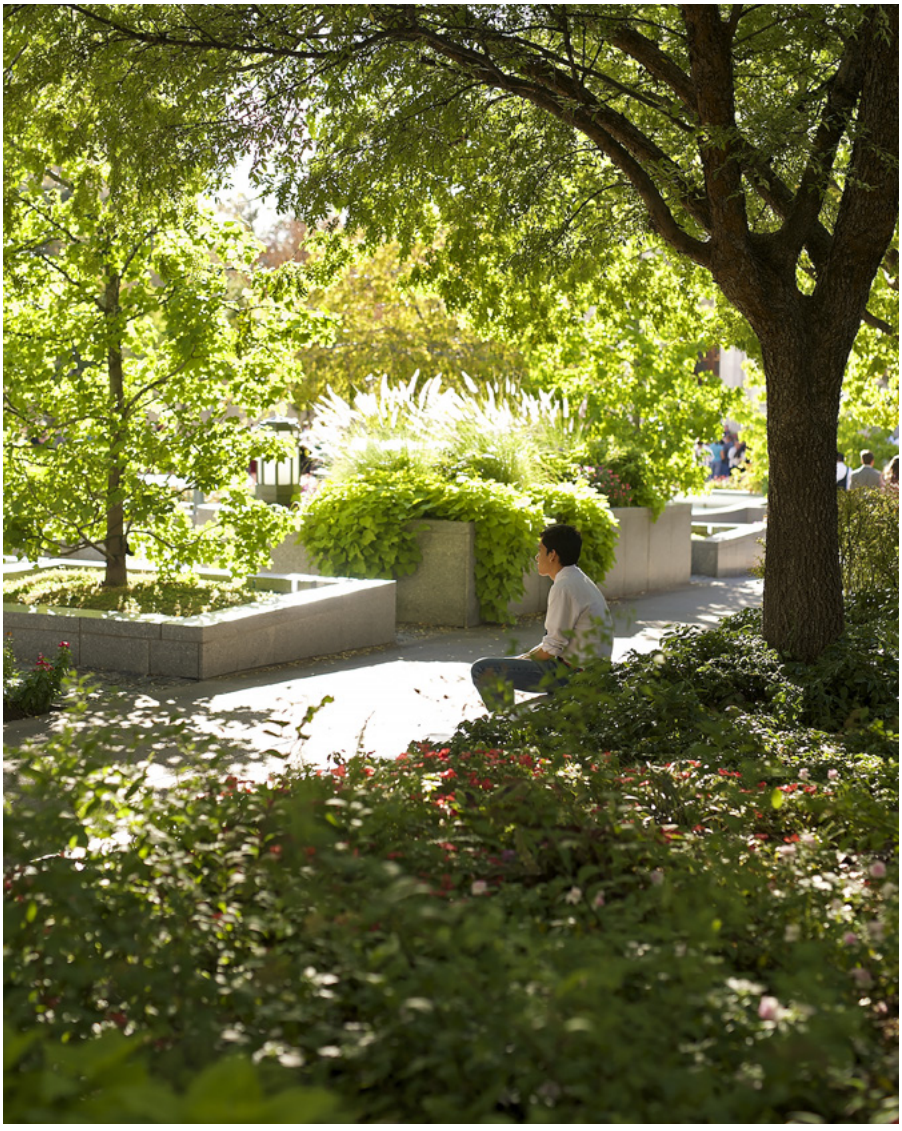
Ако се изкушавате да роптаете, ако имате съмнения, които водят до неверие, ако изпитанията сякаш са повече, отколкото мислите, че можете да понесете, обърнете се към Него. Ако сте човек, който се е оттеглил или който оправдава своето поведение, обърнете се към Него. Помните ли, когато Той „говори мир на ума (ви) … ? Какво по-велико доказателство може(те) да има(те) от това на Бога?“[20]. Запитайте се: „Толкова ли близо до Христос живея сега, колкото преди?“ Моля, обърнете се към Него.

Позволете ми да се върна към личния разказ от началото. В крайна сметка, започнах да ставам искрен. Помня кога мисионерът, който ми преподаваше, ме попита дали съм готов да бъда кръстен. Отговорих, че все още имам някои въпроси. Този мъдър мисионер ми каза, че той може да отговори на въпросите ми, но първо аз трябва да отговоря на неговия. Той ме попита дали Книгата на Мормон е истинна и дали Джозеф Смит е Пророк. Отговорих му, че не знам, но бих желал да знам.

Моите въпроси доведоха до увеличаване на вярата. За мен отговорът не дойде под формата на събитие, а чрез процес. Забелязах, че когато „изпитвах словата“ и започнах да „упражнявам частица вяра“, Книгата на Мормон започна да ми „става приятна“ и да „осветлява разума ми“, както и наистина „разшири душата ми“. В последствие изпитах онова преживяване, което Писанията определят като „набъбване в гърдите“[21]. Това бе момента, в който пожелах да бъда кръстен и да отдам живота си на Исус Христос.

Наистина знам, че Книгата на Мормон е словото Божие. Знам, че Джозеф Смит е Пророк. Вярно е, че все още има неща, които не разбирам, но моето свидетелство за истината ме приближава към Спасителя и изгражда моята вяра.

Братя и сестри, помните ли Нефи и синовете на Мосия, които имат

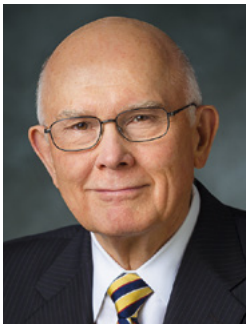

духовни преживявания и след това действат с вяра, за да получат отговори, и тяхната вярност нараства. Сравнете това с Ламан и Лемуил, които се съмняват и роптаят. Макар понякога те да действат по начин, който си заслужава, делата без вяра са безплодни. Трябва да имаме вяра заедно с делата, за да получим отговори.

Надявам се, че, докато сте слушали тази сутрин, Духът ви е подтикнал във вашите мисли и чувства да направите нещо, за да получите отговор на вашите въпроси, или е дал някакво вдъхновено решение на проблем, който имате. Давам тържественото си свидетелство, че Исус е Христос. Обърнете се към Него и на молитвите ви ще бъде отговорено. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Мороний 10:4.
2. 1 Нефи 1:1.
3. Вж. 1 Нефи 2:11–12.
4. Вж. 1 Нефи 4:3–4.
5. Вж. 1 Нефи 3:5–4.
6. Вж. 1 Нефи 3:14.
7. Вж. 1 Нефи 7:20–21.
8. 1 Нефи 15:7.
9. 1 Нефи 15:8.
10. 1 Нефи 15:9.
11. 1 Нефи 15:10–11.
12. Алма 5:26.
13. Алма 26:27.
14. Алма 17:2.
15. 1 Нефи 8:30.
16. 2 Нефи 32:3.
17. Алма 17:3.
18. Исайя 58:6.
19. Исайя 58:9.
20. Учение и завети 6:23.
21. Вж. Алма 32:27–28.

От старейшина Далин Х. Оукс
От Кворума на дванадесетте апостоли

Усилвани чрез Единението на Исус Христос

Поради Неговото Единение, Спасителят разполага със силата да облекчава – да помага – при всякакъв вид смъртна болка или страдание.

В земния живот със сигурност ще понесем смърт и бремето на греха. Единението на Исус Христос поправя тези две дадености на смъртния живот. Но освен смъртта и греха, ние срещаме и много други трудности, докато се борим в смъртността. Поради същото това Единение, нашият Спасител може да ни дава силата, от която се нуждаем, за да преодоляваме тези трудности в земния живот. Това е темата ми днес.

I.

Повечето изложения в Писанията относно Единението разказват как Спасителят разкъсва веригите на смъртта и страда за нашите грехове. В проповедта си, записана в Книгата на Мормон, Алма излага тези основни принципи. Но той също така ни е дал най-ясното учение в Писанията за начина, по който Спасителят също е изпитал болките, болестите и слабостите на Своя народ.

Алма описва тази част от Единението на Спасителя по следния начин: „И Той ще се яви, изстрадвайки болки и оскърбления, и изкушения от всякакъв вид, и всичко това, за да може да се изпълни словото, което казва, че Той ще вземе върху Си болките и болестите на Своя народ“ (Алма 7:11; вж. също 2 Нефи 9:21).

Помислете само! Чрез Единението Си, Спасителят е понесъл „болки и оскърбления, и изкушения от всякакъв вид“. Както обяснява президент Бойд К. Пакър: „Той няма дълг за изплащане. Не е извършил нищо грешно. И въпреки това, сборът на цялата вина, скръб и тъга, болка и унижение, всички умствени, емоционални и физически терзания, познати на човека – всички те са понесени от Него!“[1].

Защо изстрадва Той тези смъртни страдания „от всякакъв вид“? Алма обяснява: „И Той ще вземе върху Си немощите им, за да може сърцето Му да се изпълни с милостта според плътта, та да узнае Той според плътта как да подпомага Своя народ според немощите му“ (Алма 7:12).

Например, апостол Павел заявява, че тъй като Спасителят „пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага“ (Евреите 2:18). По същия начин президент Джеймс Е. Фауст учи: „Тъй като Спасителят е изстрадал абсолютно всичко, което ние бихме могли някога да почувстваме или изпитаме, Той може да помага на слабите да станат по-силни“[2].

Нашият Спасител е преживял и понесъл пълнотата на земните трудности „според плътта“, така че да може да узнае „според плътта“ как да „подпомага (което означава да облекчава и съдейства) Своя народ според

немощите му“. Ето защо, Той познава нашите трудности, сърдечни терзания, изкушения и страдания, защото Той ги е преживял всичките, като основна част от Неговото Единение. И, поради това, Неговото Единение Му дава силата да ни подпомага – да ни дава сила да понесем всичко това.

II.

Макар учението на Алма в седма глава да е най-ясно изложеното, за тази съществена сила на Единението е писано навсякъде в Светиите писания.

В началото на Своето служение, Исус обяснява, че Той и изпратен да изцели съкрушените по сърце (вж. Luke 4:18). Библията често ни говори как Той изцелява хората от „болестите (им)“ (Лука 5:15; 7:21). В Книгата на Мормон е написано как Той изцелява хората, „които страдаха по някакъв начин“ (3 Нефи 17:9). Евангелието на Матей обяснява, че Исус изцелява хората, „за да се сбъдне изреченото чрез пророк Исайя, който казва: „Той взе на Себе Си нашите немощи и болестите ни понесе“ (Матей 8:17).

Исайя учи, че Месията ще понесе нашата печал и скърби (Исайя 53:4). Исайя също учи как Той ни усилва: „Не бой се, защото Аз съм с тебе; не се ужасявай, защото Аз съм твой Бог; ще те укрепя, да! Ще ти помогна“ (Исайя 41:10).

Затова пеем:

Не бой се, със теб съм, кураж не губи,
Аз Бог твой Съм верен, ти твърд остани.
Любов и закрила Аз ще ти даря, …
с ръка всемогъща ще те поведа[3].

Говорейки за някои от своите земни трудности, апостол Павел пише: „За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме укрепява“ (Филипяните 4:13).

И ние виждаме, че посредством Неговото Единение, Спасителят разполага със силата да облекчава – да помага – при всякакъв вид смъртна болка или страдание. Понякога силата Му изцелява дадена немощ, но от Писанията и от личен опит знаем, че понякога Той ни облекчава или помага, като ни дава силата или търпението да понесем нашите немощи[4].

III.

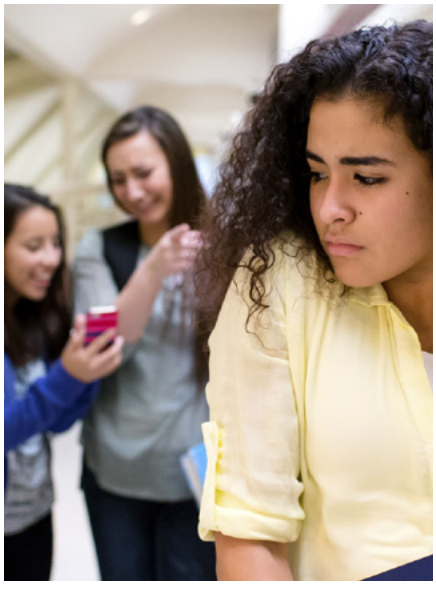
Кои са тези смъртни болки, страдания и немощи, които е изпитал и понесъл нашият Спасител?

Всички ние, в един или друг момент, изпитваме болки, страдания и немощи. Освен това, което преживяваме поради греховете си, смъртността е изпълнена с чести трудности, сърдечни терзания и страдание.

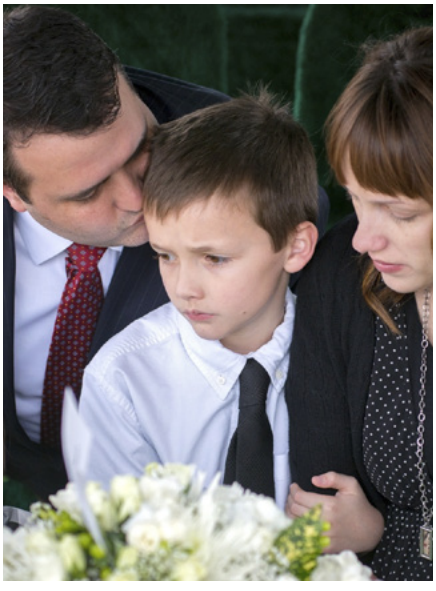
Ние и нашите близки боледуваме. В даден момент, всеки един от нас преживява и болка от получени физически травми или друг вид физическо или умствено затруднение. Всички ние страдаме и скърбим по смъртта на обичан човек. Всички ние можем да изпитаме провал в личните ни отговорности, семейните ни взаимоотношения и в работата си.

Когато съпруг или съпруга, или дете, отхвърля това, което знаем за истинно, и се отклонява от пътеката на праведността, нас ни обзема изключително мъчителна болка, подобно на бащата на блудния син в незабравимата притча на Исус (вж. Лука 15:11–32).

Спасителят разполага със силата да облекчава – да помага – при всякакъв вид смъртна болка или страдание. Той ни облекчава или помага, като ни дава силата или търпението да понесем нашите немощи.

Расовите и етнически предразсъдъци са друг един източник на болезнено отхвърляне, за млади и стари.

Всички ние страдаме и скърбим по смъртта на обичан човек.

За мнозина, немощта на депресията е болезнена и постоянно действаща.

Както заявява псалмописецът: „Много са неволите на праведния; но Господ го избавя от всички тях“ (Псалми 34:19).

И така, нашите химни съдържат това истинско уверение: „Няма болка на земята, неизцелима от Небесата“[5]. Това, което ни изцелява, е нашият Спасител и Неговото Единение.

За тинейджърите е особено горчиво чувството да бъдеш отхвърлен, в моменти, когато връстниците им общуват в щастливи взаимоотношения и дейности, а тях ги изоставят нарочно. Расовите и етнически предразсъдъци са друг един източник на болезнено отхвърляне, за млади и стари. Животът има и много други предизвикателства, като безработица или друг вид обрати в нашите планове.

Все още говоря за смъртните немощи, които не са причинени от нашите грехове. Някои хора се раждат с физически или умствени увреждания, което поражда страдание за тях и за хората, които ги обичат и се грижат за тях. За мнозина, немощта на депресията е болезнена и постоянно действаща. Друго болезнено страдание е състоянието на безбрачие. Хората, които изпитват този вид страдание, трябва да помнят, че нашият Спасител също е изпитал тази болка и че, чрез Своето Единение, Той ни предлага силата да я понесем.

Малко са факторите, които са по-осакатяващи за нашия смъртен и духовен живот, от пристрастяванията. Някои от тях, като пристрастяването към порнографията или наркотиците, най-вероятно са били предизвикани от греховно поведение. Дори и да е на лице поведение, за което е извършено покаяние, пристрастяването може все още да е останало. Тази осакатяваща хватка може да бъде облекчена посредством решителната сила, дадена от Спасителя. Както може да бъде облекчено и суровото наказание, изпитвано от хората, изпратени в затвора за престъпления. Едно наскорошно писмо свидетелства за силата, която може да дойде дори и за човек в подобни обстоятелства: „Знам, че Спасителят се разхожда из тези коридори, и често съм чувствал Христовата любов в рамките на тези затворнически стени“[6].

Обичам свидетелството на нашата поетеса и приятелка Ема Лу Тейн. Сега пеем като химн думите, написани от нея:

Кой ми дарява мир
със обич нежна?
Кой ме подкрепя във тъга и беда?
Кой тихо приласка с милост
безбрежна
моята страдаща,
ранена душа?

Кой в миг ще изцели
моята рана?
Кой ще ми вдъхне сила,
мир и покой?
Кой ще спаси душа в грях
изтерзана?
Кой ще ме разбере?
Единствено Той.[7]

IV.

Кой може да бъде облекчаван и усилван чрез Единението на Исус Христос? Алма учи, че Спасителят ще вземе върху Си „болките и болестите на *Своя народ*“ и ще „подпомага *Своя народ*“ (Алма 7:11, 12; курсив добавен). Кой е Неговият народ в това обещание? Това всички смъртни ли са – всички, които се радват за реалността на Възкресението чрез Единението? Или са единствено онези избрани служители, сключили и изпълнили обреди и завети?

Думата *народ* има много значения в Писанията. Най-подходящото значение за това учение как Спасителят ще подпомага „Своя народ“, е значението, което използва Амон, когато учи, че „Бог помни всички люде в която и страна да са те“ (Алма 26:37). Това имат предвид и ангелите, когато известяват раждането на Младенеца Христос: „Голяма радост, която ще бъде за всички човеци“ (Лука 2:10).

Поради Своето Единение в смъртността, нашият Спасител е способен да утешава, да изцелява и усилва всички мъже и жени, навсякъде, но аз вярвам, че Той прави това само за онези, които Го търсят и молят за Неговата помощ. Апостол Яков учи: „Смирявайте се пред Господа и Той ще ви въздига“ (Послание на Яков 4:10). Ние отговаряме на изискванията за тази благословия, когато вярваме в Него и се молим за Неговата помощ.

Съществуват милиони хора, имащи страх от Бог, които Му се молят да бъдат въздигани от своите страдания. Нашият Спасител е разкрил, че Той „слезе по-долу от всичко“ (У. и З. 88:6). Както учи старейшина Нийл А. Максуел: „Като „слезе по-долу от всичко“, Той е в състояние да разбира, съвършено и лично, цялата гама от човешки страдания“[8]. Дори бихме могли да кажем, че, като е слязъл по-долу от всичко, Той се намира в съвършеното положение да ни въздига и да ни дава силата, от която се нуждаем, за да издържим на нашите страдания. Само трябва да се молим.

Многократно в съвременното откровение, Господ заявява: „Ето защо, ако поискаш от Мен, ще получиш; ако похлопаш, ще ти бъде отворено“ (например, У. и З. 6:5; 11:5; вж. също Матей 7:7). Наистина, поради Тяхната всеобхватна любов, нашият Небесен Отец и Неговият Възлюбен Син, Исус Христос, чуват и по подходящ начин отговарят на молитвите на всички, които Ги търсят с вяра. Както пише апостол Павел: „(Ние) се надяваме на живия Бог, Който е Спасител на всички човеци, а най-вече на вярващите“ (1 Тимотей 4:10).

Знам, че тези неща са истинни. Единението на нашия Спасител прави много повече от това да ни уверява обещае безсмъртие – чрез едно всеобщо възкресение и да ни дава възможност да се очистваме от греха, чрез покаяние и кръщение. Неговото Единение ни дава и възможността да призоваваме Него, Който е изпитал всички наши немощи, за да ни дава силата да понасяме бремето на смъртността. Той познава нашите страдания и е готов да помага. Подобно на добрия самарянин, когато ни намира ранени край пътя, Той ще превързва раните ни и ще се грижи за нас (вж. Лука 10:34). Изцелителната и укрепваща сила на Исус Христос и на Единението е за всички нас, когато се молим за нея. Свидетелствам за това, както и за нашия Спасител, Който прави всичко това възможно.

Един ден всички тези смъртни товари ще бъдат премахнати и повече няма да има болка (вж. Откровението 21:4). Моля се всички ние да разбираме надеждата и силата, давани от Единението на нашия Спасител: обещанието за безсмъртие, възможността за вечен живот, и подкрепящата сила, която можем да получаваме само ако се молим за нея, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Бойд К. Пакър, „Безкористната и свещена жертва на Спасителя“, *Лиахона,* апр. 2015 г.
2. Джеймз Е. Фауст „Единението: нашата най-голяма надежда“, *Лиахона,* ян. 2002 г., с. 22.
3. „Основа на нашата вяра“, *Химни,* № 55.
4. Вж. Джефри Р. Холанд, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* 1997 г., с. 223–234; Дейвид А. Беднар, „Единението и пътуването през смъртността“, *Лиахона,* апр. 2012 г., с. 12–19; Bruce C. Hafen and Marie K. Hafen, “‘Fear Not, I Am with Thee’: The Redeeming, Strengthening, and Perfecting Blessings of Christ’s Atonement,” *Religious Educator,* том 16, № 1 (2015 г.), с. 11–31, особено 18–25; Tad R. Callister, *The Infinite Atonement* (2000 г.), с. 206–210.
5. „Come, Ye Disconsolate“, *Hymns,* № 120.
6. От писмо от 2014 г., получено от епископ Боби О. Хейлз, отговарящ за клон Хенри на затвора на Централна Юта.
7. „Кой ми дарява мир?“ *Химни,* № 81.
8. Нийл А. Максуел, „Apply the Atoning Blood of Christ“, *Ensign,* ноем. 1997 г., с. 23.

От старейшина Нийл Л. Андерсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Вярата не е случайна, а е избор

Вярата в Исус Христос е дар от небесата, който получаваме, когато изберем да вярваме, търсим я и се придържаме към нея.

Спасителят си е давал сметка за силата или слабостта във вярата на хората, които Го заобикаляли. На един от тях, Той казва одобрително: „Голяма е твоята вяра“[1]. За друг скърби, казвайки: „маловер(ецо)“[2]. Други пита: „Къде е вярата ви?“[3]. А друг Исус описва по следния начин: „в (целия) Израил не съм намерил толкова вяра“[4].

Аз се питам: „Как Спасителят вижда моята вяра?“ А тази вечер питам вас: „Как Спасителят вижда вашата вяра?“

Вярата в Господ Исус Христос не е нещо неосезаемо, носещо се свободно във въздуха. Вярата не ни спохожда случайно, нито пък се задържа при нас по рождено право. Тя е, както я описват Писанията, „твърда увереност … убеждения за неща, които не се виждат“[5] Вярата излъчва духовна светлина, а тази светлина е осезаема[6]. Вярата в Исус Христос е небесен дар, който получаваме, когато изберем да вярваме,[7] търсим го и се придържаме към него. Вярата ви става или по-силна или по-слаба. Тя е принцип на сила, важен не само в този живот, но и за нашето развитие отвъд завесата[8]. Чрез благодатта Христова, ние един ден ще бъдем спасени чрез вяра в Неговото име[9]. Бъдещето на вярата ви не е случайно, а е избор.

Вярата на един млад бразилец

Преди един месец в Бразилия се запознах с Аролдо Кавалканте. Той се кръстил на 21-годишна възраст, и бил първият член на Църквата в своето семейство. Вярата му горяла ярко и той веднага започнал да се подготвя за мисия. За жалост, майката на Аролдо получила диагноза рак. Три месеца по-късно, само дни преди да почине, тя говорила с Аролдо относно най-голямото си притеснение: Нямали роднини, на които да разчитат. Аролдо трябвало да се грижи изцяло за своите две по-малки сестри и по-малък брат. Той дал следното тържествено обещание на умиращата си майка.

Денем работел в една банка, а вечер ходел на занятия в университета. Продължавал да спазва кръщелните си завети, но надеждите му за пълновременна мисия се изпарили. Неговата мисия била да се грижи за семейството.

Месеци по-късно, докато подготвял реч за събранието за причастие, Аролдо изучавал укорителните думи на Самуил към цар Саул: „Послушанието – прочел той – е по-приемливо от жертвата“[10]. Аролдо получил на пръв поглед невъзможното впечатление, че трябва да се вслуша в призива на пророка и да отслужи мисия. Неустрашим пред препречващите му се обстоятелства, той продължил напред с вяра.

Аролдо спестявал всяко бразилско *кръзейро,* което можел. На 23-годишна възраст получил призованието си за мисия. Той казал на брат си по колко пари да тегли от

сметката всеки месец за семейството. Аролдо все още не разполагал с достатъчно средства да заплати изцяло мисията си и дневните разходи на своите брат и сестри, но с вяра постъпил в Центъра за обучение на мисионери. Седмица по-късно той получил първата от многото благословии. От банката, за която работел старейшина Кавалканте, неочаквано удвоили сумата, която следвало да получи той при приключване на работа при тях. Това чудо, наред с други, снабдило нужния доход за неговата мисия и за семейството му, по време на неговото отсъствие.

Сега, двадесет години по-късно, брат Кавалканте служи като президент на кол Ресифе Боа Виагем. Връщайки се назад във времето, той казва за отминалите дни: „Като се стремях да живея праведно, аз чувствах любовта и напътствието на Спасителя. Вярата ми се усили, позволявайки ми да преодолявам своите трудности“[11]. Вярата на Аролдо не се е случила случайно, а по избор.

Има много мъже и жени, християни, които имат дълбока вяра в Господ Исус Христос, и ние ги почитаме и уважаваме.

Аролдо Кавалканте (вляво) с неговите сестри и брат. На стената над тях е закачен портретът на тяхната майка.

Няма вече неутрален терен

Но братя, на нас ни е дадено нещо повече: свещеничеството Божие, силата на Бог, възстановена на земята посредством свети ангели. Това ви прави различни. Вие не стоите вече на неутрален терен. Вярата ви ще расте не случайно, а по избор.

Начинът, по който живеем живота си, увеличава или намалява нашата вяра. Молитвата, послушанието, честността, чистотата на мислите и делата, безкористността, увеличават вярата. Без тях, вярата намалява. Защо Спасителят казва на Петър: „Аз се молих за тебе, да не отслабне твоята вяра“[12]. Защото имаме противник, който с удоволствие руши нашата вяра! Бъдете непреклонни в защитата на вашата вяра.

Откровени въпроси

Намирането на отговор на искрени въпроси е важна част от изграждането на вяра, и за това ние се обръщаме както нашият разум, така и чувствата си. Господ казва: „Аз ще ти кажа в ума ти и сърцето ти“[13]. Не всички отговори ще дойдат мигновено, но повечето въпроси могат да бъдат решени чрез искрено изучаване и търсене на отговори от Бог. Като използваме ума си, без да включваме сърцето си, ние се лишаваме от духовните отговори. „Никой не знае какво има у Бога, освен (чрез) Божия Дух“[14]. И за да ни помага, Исус ни обещава „друг Утешител … Духа на истината“[15].

Вярата никога не изисква отговор на всеки въпрос, по-скоро тя търси увереността и смелостта да се продължи напред, дори и със следното допускане: „Не знам всичко, но знам достатъчно, за да вървя напред по пътеката на ученичеството“[16].

Когато се потапяме в упорстващо съмнение, подхранвано от хора безверни и невярващи, това ще отслабва нашата вяра в Исус Христос и Възстановяването[17]. „Но естественият човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост“[18].

Например, въпросите свързани с Пророка Джозеф Смит не са нещо ново. Те са били запращани от страна на критиците му откакто той започва делото си. На вярващите хора, които, като гледат през цветните очила на 21-ви век, искрено поставят под въпрос събития или твърдения за Пророка Джозеф, случили се преди около 200 години, нека дам следния приятелски съвет: Засега, оставете брат Джозеф на мира! В един бъдещ момент, ще имате 100 пъти повече информация, отколкото може да се намери в във всички съвременни интернет търсачки взети заедно и и тя ще дойде от нашия всезнаещ Небесен Отец[19]. Замислете се върху целостта на живота на Джозеф – роден е в бедност и получава ограничено официално образование, а превежда Книгата на Мормон за по-малко от 90 дни[20]. Десетки хиляди почтени и отдадени

мъже и жени се присъединяват към делото на Възстановяването. На 38 г. Джозеф запечатва своето свидетелство с кръвта си. Аз свидетелствам, че Джозеф Смит е Божий пророк. Приемете това най-накрая в ума си, и продължете напред!

Дарове, които усилват вярата ни

Както Библията, така и Книгата на Мормон, ни дават красивата увереност, че Исус е Христос, Синът Божий. В ръката си държа екземпляр на първото издание на Книгата на Мормон на френски език, публикувано от Джон Тейлър, когато той започва делото във Франция през 1852 г. Отчасти или изцяло, Книгата на Мормон сега е преведена на 110 езика по целия свят. Тя предоставя духовно и осезаемо свидетелство за истинността на Възстановяването. Кога за последно прочетохте Книгата на Мормон от корица до корица? Прочетете я отново. Тя ще увеличи вашата вяра[21].

Друг дар Божий, който разширява нашата вяра, е ръководството на Първото президентство и Кворума на дванадесетте. Днес подкрепихме трима нови члена на Дванадесетте и аз приветствам старейшините Расбанд, Стивънсън и Ренлънд в святото братство на Дванадесетте. Павел казва:

„И Той (призова) едни да бъдат апостоли, други пророци …

с цел да се усъвършенстват светиите … :

докато всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син … ,

Въпреки че първоначалният огън на вашата вяра може да е слаб, праведните избори водят до по-голяма увереност в Бог и вашата вяра започва да расте.

За да не бъдем … блъскани и завличани от всеки вятър на учение, чрез … заблуда, в лукавство, по измамни хитрости“[22].

Ръководството на Първото президентство и Кворума на дванадесетте помага за защитата на нашата вяра.

Въпреки че първоначалният огън на вашата вяра може да е слаб, праведните избори водят до по-голяма увереност в Бог и вашата вяра започва да расте. Трудностите на земния живот се вихрят срещу вас и злите сили се прокрадват в тъмнината, надявайки се да задушат вашата вяра. Но като продължавате да правите добри избори, като се доверявате на Бог и следвате Неговия Син, вашата вяра, продължавайки да расте, става стабилна и непоколебима. Президент Томас С. Монсън казва: „Не бойте се, … Бъдещето е толкова светло, колкото е силна вашата вяра“[23].

Портър, Зейн и Макс Оупъншоу

Вярата на младите мъже в Църквата е забележителна!

На 12 юни тази година, получих един имейл, известяващ ме, че епископът на един район в Юта, неговата съпруга и две от децата им деца са загинали при самолетна катастрофа. Епископ Марк Оупъншоу пилотирал самолета, докато се издигал над малък аеродрум, когато изведнъж той загубил мощност и се разбил в земята. Епископ Оупъншоу, съпругата му, Ейми, и децата им Танър и Ели, били убити при катастрофата. Като по чудо техният пет-годишен син, Макс, който изхвърчал от самолета, закопчан в столчето си, се отървал само с няколко счупени кости.

Научих, че синът им, старейшина Портър Оупъншоу служи на мисия в Маджуро Маршалски острови и че техният 17-годишен син, Зейн, учи на културен обмен в Германия.

Обадих се на старейшина Оупъншоу, намиращ се на остров Кристмъс. Въпреки че беше съкрушен от смъртта на своите баща, майка, брат и сестра, старейшина Оупъншоу се притесни първо за неговите по-малки братя.

В крайна сметка, старейшина Оупъншоу и брат му Зейн взеха решението, че други хора могат да помагат у дома и че Портър трябваше да продължи мисията си. Те знаеха, че това биха искали и техните родители.

Докато разговарях със старейшина Оупъншоу, аз чувствах неговата тъга, но и неугасимия огън на неговата вяра. „Сигурен съм – каза ми той – и знам без съмнение, че отново ще видя семейството си. … Силата в нашите изпитания винаги се основава върху … вярата ни в Господ, Исус Христос. … Всемогъщата Божия ръка помогна на мен и братята ми през това изключително трудно изпитание“[24].

За първи път се запознах със Зейн на погребението. Докато гледах четирите ковчега пред нас в сградата, аз се удивлявах на вярата на това 17-годишно момче, докато говореше пред събралите се. „Днес – каза той – сме се събрали със смирени сърца и обременени души, за да си спомним живота на мама, татко, Танър и Ели. … Разговаряли сме заедно, плакали сме заедно, спомняли сме си заедно и сме чувствали Божията ръка заедно. …

Старейшина Портър Оупъншоу служи в мисия Маджуро, Маршалски острови.

В деня, след като получих новината за катастрофата, открих писмо в чантата си от мама. В него тя е написала: „Зейн, помни кой си и откъде си дошъл. Ние ще се молим за теб и ще ни липсваш“. Зейн продължава: „Не мога да си представя по-подходящи последни думи от моята майка. Аз знам, че тя, както и Танър, Ели и татко се … молят за братята ми и за мен. Аз знам, че … те се молят да си спомням кой съм … защото и аз, като вас, съм Божие чедо, и Той ме е изпратил тук. Свидетелствам, че … без значение колко сами се чувстваме, Бог няма да ни изостави“[25].

: В крайна сметка, старейшина Оупъншоу и брат му Зейн (на снимката с техния по-малък брат, Макс) взеха решението, че други хора могат да помагат у дома и че Портър трябваше да продължи мисията си. Те знаеха, че това биха искали и техните родители.

Мои скъпи братя, вашата вяра не е започнала с раждането, нито ще завърши със смъртта. Вярата е избор. Укрепвайте вярата си и живейте така, че да заслужите следните одобрителни думи на Спасителя: „Голяма е твоята вяра“. Като правите това, аз ви обещавам, че вашата вяра, чрез благодатта на Исус Христос, един ден ще ви позволи да застанете с обичаните от вас хора, чисти и неопетнени в присъствието Божие, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Матей 15:28.
2. Матей 6:30.
3. Лука 8:25.
4. Матей 8:10.
5. Евреите 11:1.
6. Вж. Алма 32:35.
7. Вж. Л. Уитни Клейтън, „Изберете да вярвате“, *Лиахона,* май 2015 г., с. 36–39.
8. Вж. *Lectures on Faith,* 1985 г., с. 3.
9. Вж. Ефесяните 2:8.
10. 1 Царете 15:22.
11. Личен разговор с Аролдо Кавалканте, 29 авг. 2015 г., Салвадор, Бразилия, както и от имейл, с дата 31 авг. 2015 г. Има много повече към историята за обещанието на Аролдо Кавалканте към неговата майка относно грижата за сестрите и брат му. В годините след смъртта на майка му, той се обръща към своите сестри и брат като за негови „деца“. По време на мисията му, неговите писма и обаждания на Коледа и на деня на майката често са адресирани към личните предизвикателства на всеки един член от семейството. С цената на много жертви след своята мисия, Аролдо поема финансовата отговорност за тяхното образование и за мисията на неговия брат. Аролдо изчаква своите сестри и брат да сключат брак, преди той да направи това на 32 години. Те остават много близки.
12. Лука 22:32.
13. Учение и завети 8:2.
14. 1 Коринтяните 2:11.
15. Йоан 14:16–17.
16. Вж. Adam Kotter, „When Doubts and Questions Arise“, *Liahona,* март 2015 г., с. 39–41.
17. Старейшина Нийл А. Максуел каза веднъж: „Изучаването на Църквата през очите на нейните дезертьори е като да питаш Юда, за да разбереш Исус. Дезертьорите винаги казват повече за себе си отколкото за това, което са напуснали“ („All Hell Is Moved“ (Послание в Университета Бригъм Йънг, 8 ноем. 1977 г.), с. 3, speeches.byu.edu).
18. 1 Коринтяните 2:14.
19. „Никога не съм ви казвал, че съм съвършен; но в откровенията, които съм проповядвал, няма грешка“ (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит,* 2007 г., с. 555.
20. Вж. John W. Welch and Tim Rathbone, „The Translation of the Book of Mormon: Basic Historical Information“ (Foundation for Ancient Research and Mormon Studies, 1986 г.).
21. Духовното свидетелство за Книгата на Мормон заема централно място в обръщането във вярата на светиите от последните дни. То е свидетелство, което трябва да бъде подновявано отново и отново. В противен случай, духовните чувства избледняват и човек повече не помни силата, която е почувствал/а преди. „А людете започнаха да забравят чутите от тях знамения и изумления и започнаха да се учудват все по-малко и по-малко на … изумление от небесата дотолкова, че те започнаха да стават коравосърдечни и умозаслепени и започнаха да не вярват на нищо, което бяха чули и видели … и ги склони да вярват, че учението за Христа е безумно и празно нещо“ (3 Нефи 2:1–2).
22. Ефесяните 4:11–14.
23. Томас С. Моснън, „Дерзайте“, *Лиахона,* май 2009 г., с. 92.
24. Личен имейл, получен от старейшина Портър Оупъншоу, 23 авг. 2015 г.
25. Слова на Зейн Оупъншоу по време на погребението на неговите близки, 22 2юни, 2015 г.

От старейшина Рандъл К. Бенет
От Седемдесетте

Следващата ви стъпка

Вашият любящ Небесен Отец и Неговият Син Исус Христос ви канят да направите следваща си стъпка към Тях. Не отлагайте. Направете я сега.

Стана ми много тъжно на едно скорошно събрание с прекрасни светии от последните дни. Беше зададен въпросът: „Кой желае да живее отново с Небесния Отец?“ Всички вдигнаха ръце. Следващият въпрос беше: „Кой вярва, че ще успее да направи това?“ За съжаление и за моя изненада, повечето свалиха ръцете си.

Когато усетим разминаване между това кои сме сега и кои желаем да бъдем, мнозина биват изкушени да изберат да изгубят вяра и надежда[1].

Тъй като „нищо нечисто не може да живее с Бога“[2], за да може да живеем отново с Него, ние трябва да бъдем очистени от греха[3] и осветени[4]. Ако трябваше да направим това *сами,* никой нямаше да успее. Но ние не сме сами. Всъщност, *никога* не сме сами.

Имаме помощ от небесата, заради Исус Христос и Неговото Единение[5]. Спасителят казва: „Ако вие имате вяра в Мене, ще имате сила да вършите всичко, което ми е необходимо“[6]. Когато вярата се упражнява, тя нараства.

Нека помислим за три принципа, които ще ни помогнат да се завърнем при нашия Небесен Отец.

Да станем като дете

Най-малкият ни внук илюстрира първия принцип. След като се научи да пълзи и после да стои изправен, той бе готов да проходи. При първите му няколко опита, той падаше, плачеше и все едно казваше: „Никога, ама никога няма да опитам това пак! Просто ще продължа да си пълзя“.

Когато той се спъваше и падаше, любящите му родители не чувстваха, че няма наежда за него или че никога няма да проходи. Вместо това, те протягаха ръцете си, докато го викаха и с поглед, вперен в тях, той се опитваше да се придвижи до любящата им прегръдка.

Любящите родители винаги са готови с протегнати ръце да приветстват дори най-малката ни стъпка в правилната посока. Те знаят, че желанието ни да се опитваме отново и отново, ще ни помогне да напреднем и успеем.

Спасителят учи, че, за да наследим Божието царство, трябва да станем като малко дете[7]. Така че, говорейки в духовно отношение, първият принцип е да правим това, което сме правили като деца[8].

С детско смирение и желание да насочим взор към Небесния ни Отец

и към нашия Спасител, ние правим стъпки към Тях, без да губим никога надежда, дори и да паднем. Нашият любящ Небесен Отец се радва на всяка стъпка с вяра и ако паднем, Той се радва на всяко усилие да станем и се опитаме отново.

Да действаме с вяра

Вторият принцип го илюстрират двама верни светии, всеки от които има силно желание да намери вечен спътник. И двамата с молитва предприемат стъпки, изпълнени с вяра.

Юри, руски светия от последните дни, прави жертви и спестява, за да отиде на едно дълго пътуване до храма. Във влака забелязва една красива жена с ведър поглед и чувства, че трябва да сподели Евангелието с нея. Той започва да чете Книгата на Мормон, надявайки се, че тя ще забележи това.

Юри не знае, че жената, Мария, е светия от последните дни. Без да знае, че Юри също е член и следвайки подтик да сподели Евангелието с него, Мария започва да чете от нейната Книгата на Мормон, с надеждата, че той ще забележи.

И така, когато двамата едновременно поглеждат един към друг, Юри и Мария са удивени, че и двамата са отворили Книгата на Мормон – и да, след като се влюбват, те биват запечатани в храма. Днес Юри и Мария Кутепови от Воронец, Русия, като вечни спътници, значително допринасят за растежа на Църквата в Русия.

Тук искам да наблегна не е само на желанието на тази двойка да действат с вяра. То е и върху един втори принцип – Господ многократно ни се отплаща за нашето желание да действаме с вяра. Нашето желание да предприемем стъпка не само бива възнаграждавано, а това става многократно чрез Господните обещани благословии.

Небесният Отец и нашият Спасител *имат голямо желание* да ни благославят. В крайна сметка, Те искат само една десета от това, с което ни благославят и после ни обещават, че ще се разтворят небесните отвори![9]

Винаги, когато с желание действаме с вяра в Исус Христос и предприемем още една стъпка, особено ако тя е неудобна, изискваща промяна или покаяние, ние биваме благославяни със сила[10].

Свидетелствам, че Господ ще ни напътства към и *чрез* нашите следващи стъпки. Той ще удвоява усилията ни чрез Неговата сила, ако желаем да продължим да се опитваме, да се покайваме и да вървим напред с вяра в нашия Небесен Отец и в Неговия Син Исус Христос.

Духовни дарове са обещани не само на хората, които обичат Бог и спазват всичките Му заповеди, но и за щастие, на хората, които „се стараят да вършат това“[11]. На хората, които продължават да се стараят, им се дава сила.

Два важни ежеседмични знака, които отбелязват пътуването ни към Небесния ни Отец, са повтарящият се завет на обреда на причастието и нашето освещаване на Господния ден. Президент Ръсел М. Нелсън ни учи на миналата обща конференция, че Господният ден е дар за нас. Ежеседмичното ни отдадено освещаване на Господния ден е начинът, по който изразяваме пред Господ, че Го обичаме[12].

Всеки Господен ден ние свидетелстваме, че „желаем да вземем върху си Неговото име, винаги да си спомняме за Него и да спазваме Неговите заповеди“[13]. В отплата за разкаяното ни сърце и нашата отдаденост, Господ подновява обещаното опрощение на греховете и ни помага „винаги да имаме Неговия Дух да бъде с нас“[14]. Влиянието на Светия Дух ни прави по-добри, усилва, учи и напътства.

Ако при спомнянето си за Него всяка неделя, ние обръщаме сърцата си към Спасителя чрез тези две важни стъпки, усилията ни отново

Висши ръководители и висши служители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

ПЪРВОТО ПРЕЗИДЕНТСТВО

Хенри Б. Айринг
Първи съветник

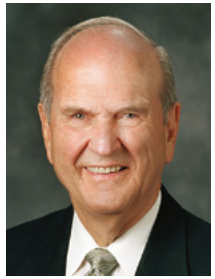

Томас С. Монсън
Президент

Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник

КВОРУМЪТ НА ДВАНАДЕСЕТТЕ АПОСТОЛИ

Ръсел М. Нелсън

Далин Х. Оукс

М. Ръсел Балард

Робърт Д. Хейлз

Джефри Р. Холанд

Дейвид А. Беднар

Куентин Л. Кук

Д. Тод Кристоферсън

Нийл Л. Андерсън

Роналд А. Расбанд

Гари Е. Стивънсън

Дейл Г. Ренлънд

ПРЕЗИДЕНТСТВОТО НА СЕДЕМДЕСЕТТЕ

Л. Уитни Клейтън

Доналд Л. Халстром

Ричард Дж. Мейнз

Крейг К. Кристенсън

Юлисис Соарес

Лин Г. Робинз

Герит У. Гонг

ВИСШИ РЪКОВОДИТЕЛИ ОТ СЕДЕМДЕСЕТТЕ

Маркос А. Айдукаитис | Хосе Л. Алонсо | Уилфорд У. Андерсън | Иън С. Ардърн | Мървин Б. Арнолд | Дейвид С. Бакстър | Рандъл К. Бенет | Шейн М. Боуън | Крейг А. Кардън | Юн Хуан Чой | Ким Б. Кларк | Карл Б. Кук | Лоурънс Е. Корбридж | Дж. Девн Корниш | Клаудио Р. М. Коста | Легран Р. Къртис-мл.

Бенхамин Де Хойос | Едуард Дубе | Кевин Р. Дънкан | Тимъти Дж. Дайкс | Лари Дж. Еко Хоук | Стенли Г. Елис | Дейвид Ф. Еванс | Старейшина Енрике Р. Фалабела | Брадли Д. Фостър | Ранди Д. Фънк | Едуардо Гаварет | Робърт К. Гай | Карлос А. Годой | Кристофър Голдън | Уолтър Ф. Гонзалес | Ч. Скот Гроу

О. Винсънт Халек | Кевин С. Хамилтън | Джеймз Дж. Хамула | Алън Д. Хейни | Дениъл Л. Джонсън | Пол В. Джонсън | Лари С. Кейчър | Патрик Кийрън | Вон Г. Кийч | Йорг Клебингат | Ерих У. Копишке | Лари Р. Лоурънс | Пер Г. Малм | Хуго Е. Мартинез | Джеймз Б. Мартино | Жайро Мазагарди

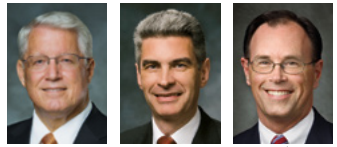

Уго Монтоя | Маркъс Б. Наш | С. Гифърд Нийлсън | Брент Х. Нилсън | Адриан Очоа | Алън Ф. Пакър | Кевин У. Пиърсън | Антъни Д. Пъркинс | Пол Б. Пайпър | Рафаел Е. Пино | Брус Д. Портър | Кент Ф. Ричардз | Майкъл Т. Рингуд | Грегъри А. Шуитцър | Джозеф У. Ситати | Стивън Е. Сноу

Върн П. Станфил | Майкъл Джон У. Те | Жозе А. Тейксейра | Хуан А. Уседа | Арнулфо Валенсуела | Франсиско Дж. Виняс | Терънс М. Винсън | Скот Д. Уайтинг | Лари Й. Уилсън | Чи Хонг (Сам) Уонг | Казухико Ямашита | Хорхе Ф. Зебалос | Клаудио Д. Сивик | У. Крейг Зуик

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩОТО ЕПИСКОПСТВО

Дийн М. Дейвийз
Първи съветник

Жералд Косе
Председателстващ епископ

У. Кристофър Уодъл
Втори съветник

ВИСШИ СЛУЖИТЕЛИ

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ

Девин Г. Дюран
Първи съветник

Тад Р. Калистър
Президент

Брайън К. Аштън
Втори съветник

МЛАДИТЕ ЖЕНИ

Керъл Ф. Макконки
Първи съветник

Бони Л. Оскарсън
Президент

Нийл Ф. Мериът
Втори съветник

ОБЩЕСТВО ЗА ВЗАИМОПОМОЩ

Керъл М. Стивънз
Първи съветник

Линда К. Бъртън
Президент

Линда Ш. Рийвз
Втори съветник

НЕДЕЛНОТО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

Шерил А. Есплин
Първи съветник

Розмари М. Уикъм
Президент

Мери Р. Дърхам
Втори съветник

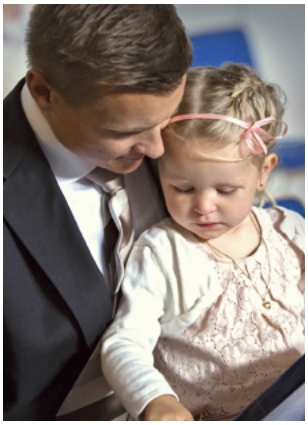
МЛАДИ МЪЖЕ

Дъглас Д. Холмс
Първи съветник

Стивън У. Оуен
Президент

М. Джозеф Броу
Втори съветник

По посока на часовниковата стрелка, започвайки горе вляво, са изобразени членове на Църквата и мисионери в Драмен, Норвегия; Арика, Чили; Белиз Сити, Белиз; Атънс, щата Джорджия, САЩ; Кавите Сити, Кавите, Филипини; Оринж Каунти, щата Калифорния, САЩ; Киев, Украйна и Бермехийо, Дуранго, Мексико.

се укрепват от Господ чрез Неговите обещани благословии. Обещано ни е, че ако отдадено спазваме Господния ден, наша ще бъде пълнотата на земята[15].

Пътят към нашия Небесен Отец води до дома Господен, където биваме благословени да получим спасителни обреди за себе си и за починалите ни обични хора. Президент Бойд К. Пакър учи, че обредите и заветите стават наши лични документи за прием в Божието присъствие[16]. Моля се винаги да сме достойни за храмовите си препоръки и да ги използваме, за да служим редовно в храма.

Да победим естествения човек

Третият принцип е следният: трябва да преборим склонността на естествения човек да отлага или да се отказва[17].

Като напредваме по пътеката на заветите, ще правим грешки, някои от тях много пъти. Някои от нас имат проблем с поведението си или пристрастявания, за които се чувстваме безсилни да ги преодолеем. Но вярата в Небесния Отец и в Исус Христос е един принцип на действие и сила[18]. Ако желаем да действаме, ще ни бъде дадена силата да се покайваме и да се променяме.

Проваляме се само ако не направим още една стъпка напред с вяра. Няма начин да се провалим, ако сме впрегнати с вяра със Спасителя – Той никога не се е провалял и никога няма да ни разочарова!

Обещани благословии

Обещавам, че всяка направена с вяра стъпка ще получи небесна помощ. Напътствието ще ни се дава, когато се молим на Небесния ни Отец, разчитаме на нашия Спасител и Го следваме и се вслушваме в Светия Дух. Силата ще ни се дава поради изкупителната жертва на Исус Христос[19]. Изцелението и прошката ще ни се дават поради Божията благодат[20]. Мъдростта и търпението ни се дават като се доверяваме на Господ. Защитата ще ни се дава като следваме Божия жив пророк, президент Томас С. Монсън.

Вие сте създадени, „за да може да има(те) радост“,[21] радостта, която ще чувствате, когато достойно се завърнете при вашия Небесен Отец и вашия Спасител и пристъпите към топлата Им прегръдка.

Свидетелствам за тези велики истини. Вашият любящ Небесен Отец и Неговият Син Исус Христос са живи. Те ви познават. Те ви обичат. Те с обич ви канят да направите следващата си стъпка към Тях. Не отлагайте. Направете я сега. В святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Мороний 7:40–41.
2. 1 Нефи 10:21; вж. също Моисей 6:57.
3. Вж. Алма 5:21, 27; Учение и завети 50:28.
4. Вж. Мороний 10:32.
5. Вж. Мосия 4:6–7; Алма 34:9; Мороний 7:41.
6. Вж. Мороний 7:33.
7. Вж. 3 Нефи 11:38.
8. Вж. Мосия 3:19; Мороний 8:10.
9. Вж. Малахия 3:10; Учение и завети 41:1.
10. Вж. Мороний 7:33.
11. Учение и завети 46:9.
12. Вж. Ръсел М. Нелсън, „Господният ден е наслада“, *Лиахона,* май 2015 г., с. 129–132.
13. Мороний 4:3; вж. също Учение и завети 20:77.
14. Учение и завети 20:77.
15. Вж. Учение и завети 59:9–10, 13, 15–16.
16. Бойд К. Пакър, „Covenants“, *Ensign,* май 1987 г., с. 24.
17. Вж. Мороний 3:19.
18. Вж. *Lectures on Faith,* 1985 г., с. 3.
19. Вж. Мороний 7:33.
20. Вж. Мороний 10:32.
21. 2 Нефи 2:25.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото президентство

Не бойте се, само вярвайте

Когато избираме да вярваме, да упражняваме вяра за покаяние и да следваме нашия Спасител, Исус Христос, ние отваряме духовните си очи за великолепие, което едва можем да си представим.

Вавилон и Даниил

Преди 2 600 години, Вавилон е най-великата световна сила. Един древен историк описва стените на Вавилон, които заобикаляли града, като 90 м високи и 25 м широки. „По величественост – пише той – няма друг град, който да се сравнява … с този“[1].

В своя апогей, Вавилон е световен център за образование, закони и философия. Военната му сила е несравнима. Тя разбива силата на Египет. Превзема, опожарява и плячкосва асирийската столица Ниневия. Лесно превзема Ерусалим и отвежда най-добрите и най-умните чеда на Израил във Вавилон, за да служат на цар Навуходоносор.

Един от тези пленници е млад мъж на име Даниил. Мнозина учени смятат, че Даниил е на някъде между 12 и 17-годишна възраст по това време. Помислете върху това, мои обични носители на Аароновото свещеничество: Даниил най-вероятно е на ваша възраст, когато е бил отведен в царския двор, за да бъде образован по езиците, законите, религията и науките на светския Вавилон.

Можете ли да си представите какво би било насила да ви вземат от вкъщи, да вървите пеш 800 км до някакъв си непознат град, и да бъдете обучени в религията на вашите врагове?

Даниил бил отгледан като последовател на Йехова. Вярвал и почитал Бога на Авраам, Исаак и Яков. Изучавал словата на пророците и познавал Божиите дела с човека.

И тогава, на много млада възраст, той става затворник и ученик във Вавилон. Натискът върху него сигурно е бил огромен за това да изостави старите си вярвания и да приеме тези на Вавилон. Но той останал верен на своята вяра – в слово и на дело.

Мнозина от вас знаят какво е чувството да защитаваш непопулярна истина. Според днешния жаргон в Интернет, ние можем да бъдем „изгорени“, от хората, които не са съгласни с нас. Но Даниил не просто рискува да бъде подложен на обществен присмех. Във Вавилон, хората които противоречат на религиозните власти съвсем буквално са изгаряни. Просто попитайте приятелите на Даниил – Седрах, Мисах и Авденаго[2].

Не знам дали е било лесно за Даниил да бъде вярващ в подобна среда. Някои хора биват благословени с вярващо сърце – за тях вярата изглежда да идва като дар от Небесата. Но си представям, че Даниил е бил много подобен на нас, трябвало е да се труди за свидетелството си. Уверен съм, че Даниил прекарвал часове наред, коленичил в молитва, отправял въпросите и страховете си на олтара на вярата, и чакал Господ да го дари с разбиране и мъдрост.

И Господ наистина го благославя. Въпреки че вярата му е поставяна под въпрос и осмивана, той остава верен на това, за което от собствен опит знае, че е истинно.

Даниил вярва. Даниил не се съмнява.

И тогава една вечер, цар Навуходоносор сънува сън, който разтревожва ума му. Той събира своята свита от учени и съветници и изискал от тях да му опишат съня, както и да разгадаят неговия смисъл.

Разбира се, те не успяват да направят това. „Никой не може това, което желаете“ – умолявали те. Но това само разгневява Навуходоносор

още повече и той заповядва всички мъдреци, чародейци, астролози и съветници да бъдат нарязани на парчета – включително и Даниил и останалите млади ученици от Израил.

Тези от вас, които са запознати с книгата на Даниил, знаят какво се случва след това. Даниил моли Навуходоносор за още малко време, и той и верните му другари се обръщат към източника на *тяхната* вяра и морална сила. Те се обръщат към Бог и молят за божествена помощ в този критичен момент в своя живот. И „(т) огава тайната се откри на Даниил в(ъв) … видение“[3].

Даниил, младото момче от един превзет народ – на който са се подигравали и бил преследван за това, че вярва в странната си религия – застава пред царя и му открива неговия сън и значението му.

От този ден насетне, като пряк резултат от неговата вярност към Бог, Даниил става доверен съветник на царя, известен в цял Вавилон със своята мъдрост.

Момчето, което вярва и живее според вярата си, се превръща в Божий човек. В пророк. В княз на праведността[4].

Ние като Даниил ли сме?

На всички нас, носителите свещеничеството Божие, аз задавам въпроса: Ние като Даниил ли сме?

Постоянстваме ли в своята вярност към Бог?

Прилагаме ли на практика това, в което вярваме, или сме християни само за неделя?

Нашите действия отразяват ли ясно това, в което твърдим, че вярваме?

Помагаме ли на „бедните и нуждаещите се, болните и огорчените“?[5]

Приказваме ли само, или с ентусиазъм вършим делото?

Братя, на нас ни е дадено много. Учени сме на истините на възстановеното Евангелие на Исус Христос. Поверена ни е властта да помагаме на нашите ближни и да изграждаме Божието царство на земята. Живеем във време на изобилна духовна сила. Разполагаме с пълнотата на истината. Имаме ключовете на свещеничеството, с които да запечатваме на земята и в Небесата. Светите Писания и ученията на живите пророци и апостоли ни се дават както никога преди.

Мои скъпи приятели, нека не се отнасяме лекомислено към тези неща. С тези благословии и привилегии идват и големи отговорности и задължения. Нека ги изпълняваме.

Древният град Вавилон е в развалини. Блясъкът му отдавна е преминал. Но светските и нечестиви неща на Вавилон продължават да живеят.

Сега се пада на нас да живеем като вярващи в един безверен свят. Ние имаме предизвикателството всеки ден да прилагаме принципите на възстановеното Евангелие на Исус Христос и да живеем верни на Божиите заповеди. Трябва да устояваме на натиска от страна на хората около нас, да не се впечатляваме от популярни тенденции или лъжепророци, подигравките на безбожните, изкушенията на злия и нашия собствен мързел.

Само си помислете върху това. Колко по-лесно е щяло да бъде за Даниил просто да следва Вавилонските нрави? Можел е да пренебрегне ограничителния начин на поведение, който Бог дава на чедата на Израил. Можел е да пирува с изкусната храна, предоставена от царя, и да се отдава на светските удоволствия на естествения човек. Щял е да избегне присмеха.

Щял е да бъде харесван.

Щял е да бъде приет.

Пътят му е можел да бъде много по-безпроблемен.

И, разбира се, това е щяло да продължи до момента, в който царят изиска тълкуване на съня си. Тогава Даниил е щял да си даде сметка, че подобно на останалите „мъдреци“ от Вавилон, той е изгубил връзка с истинския източник на светлина и мъдрост.

Даниил издържа на своя изпит. Нашият все още продължава.

Смелостта да вярваме

Сатана, нашият противник, иска да се провалим. Той разпространява лъжи като част от усилието си да унищожава нашата вяра. Той лукаво твърди, че онзи, който се съмнява, скептикът, невярващият, е мъдър и интелигентен, а хората, вярващи в Бог и Неговите чудеса са наивни, слепи и с промити мозъци. Сатана ще ни каже колко е модерно да се съмняваме в духовните дарби и ученията на истинските пророци.

Искам да помогна на всеки човек да разбере следната проста истина: ние *вярваме* в Бог заради нещата, които *знаем* със сърцето и ума си, а не заради нещата, които *не знаем*. Духовните ни преживявания понякога са твърде свещени, за да бъдат обяснени със светски термини, но това не означава, че те не са реалност.

Небесният Отец е подготвил духовно пиршество за Своите чеда, предлагайки им всичката изкусна храна, която могат да си представят – и при все това, вместо да се наслаждават на тези духовни дарове, невярващите са доволни да наблюдават отстрани, като сърбат от чашите си скептицизъм, съмнение и неуважение.

Как може човек да живее доволен от светлината от свещта на собственото си разбиране, когато, обръщайки се към нашия Небесен Отец, той би могъл да усети яркото слънце на духовно знание, което ще разшири кръгозора му с мъдрост и изпълни душата му с радост?

Когато вие и аз разговаряме с околните относно вяра и убеждения, не чуваме ли често: „Иска ми се да вярвах като теб?“

В това твърдение се крие още една от измамите на Сатана: че вярата е достъпна само за някои хора, а за други не. Вярата не е някаква магия. По-скоро *да желаем* да вярваме *е* първата необходима стъпка! Бог не гледа на лице[6]. Той е вашият Отец. Иска да общува с вас. Но за това се изисква малко научно любопитство

– да изпитаме словото Божие – и да упражним частица вяра[7]. Изисква се и малко смирение. Също така са нужни благоразположено сърце и непредубеден ум. Нужно е *търсене,* в пълния смисъл на думата. И вероятно най-трудното от всичко, нужно е търпение и очакване на Господ.

Ако не полагаме усилия да повярваме, ние сме подобни на човек, който изключва прожектора и след това хвърля вината върху него, затова че не свети.

Наскоро бях изненадан и натъжен да чуя как един носител на Аароновото свещеничество се гордееше с това, че се е отдалечил от Бог. Той каза: „Ако Бог ми се открие, тогава ще повярвам. В противен случай, ще намирам истината, разчитайки на собственото си разбиране и разум, които да озаряват пътя пред мен".

Не познавам сърцето на този млад мъж, но не можех да се стърпя да не го съжалявам. Колко лесно бе отхвърлил даровете, предлагани му от Господ. Този млад мъж беше издърпал кабела на прожектора и изглеждаше самодоволен от умната си забележка, че няма светлина.

За нещастие, това изглежда е доста популярно отношение в наши дни. Ако можем да прехвърлим топката в Божиите ръце за доказателство, ние си мислим, че това ни извинява от приемането на Божиите заповеди на сериозно, както и от приемането на отговорност за взаимоотношението ни с нашия Небесен Отец.

Братя, нека бъда ясен: няма нищо благородно или впечатляващо в това да не вярваме. Скептицизмът е лесен – всеки го може. Изпълненият с вяра живот е това, което изисква морална сила, отдаденост и смелост. Хората, които се държат здраво за вярата, са много по-забележителни от хората, които се поддават на съмнението с появата на загадъчни въпроси или притеснения.

Но нас не трябва да ни изненадва, че вярата не е ценена от обществото. Светът има дълга история на отхвърляне на всичко, което е неразбираемо за него. И особено се затруднява да разбира нещата, които не вижда. Но само защото не можем да видим нещо с физическите си очи, това не означава, че то не съществува. Наистина, „в небесата и на земята има повече неща … от мечтите" в нашите учебници, научни журнали и светски философии"[8]. Вселената е изпълнена с чудеса, дълбоки и удивителни – неща, които могат да бъдат доловени единствено чрез духовните очи.

Обещанието за вяра

Когато избираме да вярваме, да упражняваме вяра за покаяние и да следваме нашия Спасител, Исус Христос, ние отваряме духовните си очи за великолепие, което едва можем да си представим. Така нашето убеждение и вяра ще стават по-силни, и ще можем да виждаме още повече[9].

Братя, свидетелствам, че дори и в най-трудните моменти, Спасителят ще ви каже, така както го е направил за един притеснен баща на улицата в Галилея, „Не бой се, само вярвай"[10].

Можем да избираме да вярваме

Защото във вярата ние откриваме зората на светлината.

Ще откриваме истината[11].

Ще намираме мир[12].

Поради нашата вяра, ние никога не ще гладуваме, никога не ще жадуваме[13]. Даровете на благодатта Божия ще ни помагат да бъдем предани на нашата вяра и ще изпълват душата ни подобно на „извор на вода, която извира за вечен живот"[14]. Ще изпитваме истинна и вечна радост[15].

Ето защо, мои скъпи братя, мои възлюбени братя в Божието свещеничество:

Имайте смелостта да вярвате.

Не бойте се, само вярвайте.

Застанете до Даниил.

Моля се всеки един от нас – млад и стар – да намерим подновена сила, смелост и желание да вярваме. В името на Исус Христос, нашият Учител, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Herodotus, *The History of Herodotus,* прев. George Rawlinson, 4 тома, 1875 г., 1:244.
2. Седрах, Мисах и Авденаго са хвърлени сред пламтяща огнена пещ (вж. Даниил 3).
3. Даниил 2:19.
4. Вж. Даниил 2.
5. Учение и завети 52:40.
6. Вж. Деянията 10:34–35.
7. Алма 32:27.
8. Уилям Шекспир, *Хамлет,* 1-во действие, 5 сцена, редове 167–168.
9. Вж. Учение и завети 50:24.
10. Марк 5:36.
11. Вж. Мороний 10:3–5.
12. Вж. Исайя 26:3.
13. Вж. Йоан 6:35.
14. Йоан 4:14.
15. Вж. 2 Нефи 2:25.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото президентство

Не сте сами в делото

Като преминавате от една свещеническа служба на друга, ще видите как Господ е заедно с вас в делото.

Братя, благодарни сме, че Господ призовава старейшини Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън и Дейл Г. Ренлънд като Негови апостоли. Нашите сърца, нашите умове и нашата вяра ги подкрепят.

Познаваме техните големи способности. Но така или иначе, в своите призования, както и всички нас, те ще се нуждаят от потвърждението че Господ е с тях в Неговото дело. Най-скоро призованият дякон се нуждае от увереност, точно както и най-опитният висш свещеник, когато получават ново призование.

Тази увереност расте, когато вие виждате, че Той ви е призовал чрез Своите служители. Искам да ви насърча, като ви помогна да осъзнаете, че когато вършите своята част, Господ ще добавя своята сила към вашите усилия.

Всяко призование, което получаваме в Господното царство, изисква повече от нашата човешка съобразителност и нашите лични сили. Тези призования изискват помощ от Господ и тя ще ви се дава. Дори новият дякон ще научи, че това е истина и ще продължава да го научава през годините.

Един от моите внуци е тук тази вечер на неговото първо свещеническо събрание. Той бе ръкоположен за дякон преди шест дни. Може би очаква, че неговото първо свещеническо задължение ще бъде раздаването на причастието следващата неделя. Моля се той да види този обряд такъв, какъвто наистина е.

Може да си мисли, че неговата единствена задача за Господ е да подава подносите за причастието на седналите хора в събранието за причастие. Но целта на Господ не е просто хората да вземат от хляба и водата. Целта е те да спазват един завет, който ще ги придвижва по пътеката към вечен живот. И за да се случи това, Господ трябва да помогне на човека, на когото дяконът

подава подноса, да има духовно преживяване.

Виждал съм това да се случва в старчески дом, когато един дякон се наведе, за да подаде подноса на една белокоса сестра. Тя погледна хляба, все едно бе скъпоценен. Никога няма да забравя усмивката ѝ, когато взе от него и после протегна ръка да потупа главата на дякона, като каза на глас: „О, благодаря!“

Този дякон просто си вършеше свещеническото задължение. Но Господ увеличи многократно извършеното от дякона. Очевидно е, че сестрата помнеше Спасителя, като изрази искрена благодарност за службата на дякона. Тя бе сигурна, че, чрез неговото отслужване на причастието, ще има Духа със себе си. Тя не беше сама в този ден в дома за възрастни хора. Нито бе дяконът, в скромната си служба.

Един млад учител в Аароновото свещеничество може да не усети, когато отива да учи някое семейство, че е партньор на Господ в Неговото дело. Все още помня обикновеното свидетелство на един млад домашен учител, който дойде в дома ни. Духът потвърди неговите думи на мен и моето семейство. Той може и да не помни, но аз помня.

Господ отново ще увеличи усилията на един млад мъж, когато е призован за свещеник. Например, първото кръщение, което извърши, може да е на млад човек, когото не познава. Може да се притеснява дали ще каже правилните думи и дали ще извърши правилно обреда.

Но Господ, чиито служител е той, ще увеличава неговото призование. Човекът, когото кръсти, ще е избрал да върви напред по пътя към вечен живот. Господ ще извърши поголямата част. Той го направи за мен, когато момчето, което кръстих, със сълзи, стичащи се по лицето му, ми каза на ухо: „Чист съм. Чист съм“.

Като преминавате от една свещеническа служба на друга, ще видите как Господ е заедно с вас в делото. Научих това на една колова конференция, като се срещнах с един президент на кворума на старейшините.

Осло, Норвегия

На конференцията бяха предложени над 40 имена на мъже, които щяха да получат Мелсхиседековото свещеничество.

Коловият президент се наведе към мен и прошепна: „Тези мъже бяха неактивни потенциални старейшини“. Удивен, аз попитах президента каква е програмата му за спасяването на тези мъже.

Той посочи един млад мъж в дъното на залата. Той каза: „Ето го. Повечето от тези мъже бяха върнати към активност чрез този президент на кворума на старейшините“. Той беше на последния ред, облечен небрежно, протегнал пред себе си краката си, обути в стари ботуши.

Помолих президента на кол да ме запознае с него след събранието. Когато се запознахме, казах на младия мъж, че съм удивен от това, което е направил, и го попитах как го е направил. Той повдигна рамене. Той очевидно не мислеше, че заслужава похвала.

После каза тихо: „Познавам всички неактивни мъже в този град. Повечето имат пикапи. И аз имам. Използвам автомивката, която използват и те. След време се сприятеляваме.

После изчаквам, докато нещо се обърка в живота им. Винаги става така. Те ми разказват за него. Аз изслушвам и не критикувам. Рано или късно казват: „Нещо не е наред в живота ми. Просто *трябва* да има нещо по-добро от това“. Казвам им какво липсва и къде могат да го намерят. Понякога те ми вярват и когато стане това, аз ги довеждам със себе си“.

Сега разбирате защо скромничеше. Защото знаеше, че е извършил неговата малка част, а Господ останалото. Господ бе този, който бе докоснал сърцата на тези мъже в техните затруднения. Господ бе този, който им бе дал усещането, че трябва да има нещо по-добро за тях, и надежда, че ще могат да го намерят.

Младият мъж, който – подобно на вас – е служител на Господ, просто вярваше, че ако извърши неговата малка част, Господ ще помогне на тези мъже по пътя към дома и към щастието, което само Той може да им даде. Този мъж също така знаеше, че Господ го е призовал за президент на кворума на старейшините, защото ще свърши своята част.

Ще има случаи, когато няма да имате забележителния и видим успех на този млад президент на кворума на старейшините. Точно тогава трябва да бъдете уверени, че Господ, който знае, че ще свършите вашата част, ви е призовал чрез упълномощените Си служители. Притежаването на вяра в призоваването от Господните служители бе важно в мисионерската служба на моя прадядо Хенри Айринг.

Той бил кръстен на 11 март 1855 г. в Сейнт Луис, щата Мисури. Ерастъс Сноу скоро след това го ръкоположил в сан свещеник. На 6 октомври президентът на кол Сейнт Луис, Джон Х. Харт, го призовал да отслужи мисия сред индианците Чероки[1].

Той бил ръкоположен на 11 октомври за старейшина. На 24 октомври той тръгнал на мисията, яздейки кон. Той бил на 20 години и бил член на Църквата от само седем месеца.

Ако някога носител на свещеничеството е имал причината да се чувства неподготвен, това е бил Хенри Айринг. Единствената причина, поради която можел да има куража да отиде, била следната: той знаел в сърцето си, че Бог го е призовал чрез упълномощените Си служители. Това бил източникът на неговия кураж. Това трябва да е източникът на нашата смелост да продължаваме напред, независимо какви са призованията ни в свещеничеството.

След като старейшина Айринг служил три трудни години и след смъртта на неговия президент на мисия, Хенри бил призован и подкрепен за президент на мисията на едно събрание, проведено на 6 октомври 1858 г. Той бил изненадан и също

толкова шокиран, колкото би бил един новопризован дякон. Той написал: „Изобщо не очаквах да бъда призован на този отговорен пост, но тъй като това бе волята на ръководителите, аз с радост приех, същевременно чувствайки голямата ми слабост и липса на опит“[2].

Вече като президент, през 1859 г., той отпътувал към индианците от племената Чероки, Крийк и Чоктау. Чрез неговите усилия, Господ добавя, както казва Хенри, „мнозина към църквата“. Той организира два клона, но отбелязва, че „малцина са ентусиазирани за каузата“[3].

Година след това, Хенри изпада в трудната ситуация: политическите ръководители на хората, сред които служи, не позволяват повече мисионери светии от последните дни да вършат своята работа. Докато размишлява какво да трябва да направи, той си припомня напътствието на предишния си президент на мисия, че трябва да удължи мисията си до 1859 г.[4]

През октомври месец, същата година, Хенри пише на президент Бригъм Йънг за указания, но не получава отговор на въпроса си. Хенри записва: „След като не успях да получа отговор от Президентството на Църквата, аз се обърнах към Господ в молитва, молейки Го да ми разкрие Неговата воля и мнение относно това дали да остана още или да отида в Сион“.

Той продължава: Беше ми даден следния сън в отговор на молитвата ми. Сънувах, че съм пристигнал в (Солт Лейк) Сити и че веднага съм отишъл до офиса на (президент Бригъм) Йънг, където го и намерих. Казах му: „(Президент) Йънг, напуснах мисията си, дойдох по моя собствена воля, но ако има проблем в това, готов съм да се върна и довърша мисията си“. (В съня пророкът) отговаря: „Остана достатъчно дълго, всичко е наред“.

Хенри записва в дневника си: „Тъй като и преди бях имал сънища, които буквално бяха изпълнени, аз имах вярата, че и с този ще бъде така и съответно започнах да се подготвям веднага за заминаването си“.

Той пристига на 29 август 1860 г. в Солт Лейк Сити, като повечето път изминава пеша. Два дни по-късно той влиза в офиса на президент Бригъм Йънг[5].

Хенри описва преживяването си със следните думи: „Поисках да се срещна с (президент) Йънг, който (ме) прие радушно. Казах му: „(Президент) Йънг, дойдох, без да съм повикан, ако съм сгрешил, готов съм да се върна и да довърша мисията си“. (Бригъм Йънг) отговаря: „Всичко е наред, очаквахме те“.

Хенри описва радостта си, като казва: „И така моят сън буквално се осъществи“[6].

Радостта му идва от едно потвърждение, че Господ е работил с него и се е грижил за него. Той научава това, което е валидно за всички нас: че Господните служители са вдъхновени да знаят Господната воля. И Хенри Айринг получава потвърждение, за това, което и аз знам, че пророкът, като президент на свещеничеството, е вдъхновен от Бог да се грижи за Господните служители и да ги призовава.

Каквото и да е призованието ви в свещеничеството, може в някои случаи да сте чувствали, че Небесният Отец не знае за вас. Можете да се молите да узнаете Неговата воля и ако имате искреното желание да извършите *всичко,* което Той поиска от вас да направите, вие ще получите отговор.

Небесният Отец ще ви позволи да почувствате, че Той ви познава, че оценява службата ви и че ставате достойни за следния поздрав от Господ, който толкова желаете да чуете: „Хубаво, добър и верен слуга! Над малкото си бил верен, над многото ще те поставя. Влез в радостта на господаря си“[7].

Моля се всеки носител на свещеничеството да помага с вяра за спасяването на всяка душа, за която отговаря. Бог ще добавя силата Си към усилията на Своите служители. Ще бъдат докоснати сърцата на хората, за да могат да вземат решенията, които ще ги отведат по пътеката на Евангелието към щастие и далеч от скръбта.

Моля се и всеки носител на свещеничеството да чувства любовта и загрижеността на Небесния Отец, на Спасителя и на Божия пророк в своето призование в свещеничеството.

Давам ви специалното ми свидетелство, че ние служим на възкресения Господ Исус Христос. Свидетелствам, че Той е призовал вас и мен да Му служим, познавайки нашите възможности и помощта, от която ще се нуждаем. Той ще благословя усилията ни повече от най-съкровените ни очаквания, ако полагаме максимални усилия в Негова служба. Свидетелствам, че Божият пророк, който е президентът на цялото свещеничество на земята, е вдъхновяван от Бог.

Благодарен съм за примера на верните носители на свещеничеството по целия свят. Небесният Отец и Спасителят са благодарни, че вие вършите вашата част. Те ви познават, грижат се за вас и ви обичат. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. „Minutes of the Conference“, *St. Louis Luminary,* 13 окт. 1855 г., с. 187.
2. Писмо на Хенри Айринг то Бригъм Йънг, 7 окт. 1858 г., архив от офиса на Бригъм Йънг, Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити.
3. Отчет на Хенри Айринг до офиса за Църковна история, авг. 1860 г., Мисионерски отчети, Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити.
4. Вж. Писмо на Хенри Айринг то Бригъм Йънг, 9 окт. 1859 г., архив от офиса на Бригъм Йънг, Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити.
5. Вж. President's Office Journals, 31 авг. 1860 г., том D, с. 137, архив от офиса на Бригъм Йънг, Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити.
6. Спомени на Хенри Айринг, 1896 г., ръкопис, с. 27–28, Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити.
7. Матей 25:23.

От президент Томас С. Монсън

Спазвайте заповедите

Този, Който ни е създал и Който ни обича съвършено, знае точно как трябва да живеем живота си, за да се сдобием с най-голямото щастие, което е възможно.

Мои възлюбени братя, колко е хубаво отново да бъда с вас. Тази вечер бяхме вдъхновени от чутите слова. Моля се и аз да мога да бъде напътстван в това, което ще кажа.

Моето послание към вас тази вечер е просто. То е следното: *спазвайте заповедите.*

Божиите заповеди не са ни дадени, за да ни спъват или да се превръщат в пречки за нашето щастие. Точно обратното. Този, Който ни е създал и Който ни обича съвършено, знае точно как трябва да живеем живота си, за да се сдобием с най-голямото щастие, което е възможно. Той ни е предоставил напътствия, които, ако ги следваме, ще ни преведат безопасно през това така често опасно земно пътешествие. Спомняме си думите на познатия ни химн: „Търсиш ли мир, покой, Божите заповеди спазвай ти“[1].

Нашият Небесен Отец ни обича достатъчно, за да каже: *Не лъжи; не кради; не прелюбодействай, обичай ближния си, както себе си* и така нататък[2]. Знаем кои са заповедите. Той разбира, че когато ги спазваме, нашият живот е по-щастлив, по-пълноценен и не така сложен. Нашите предизвикателства и проблеми ще бъдат по-лесни за понасяне, и ще получаваме Неговите обещани благословии. И докато ни дава закони и заповеди, Той също така ни позволява да избираме дали да ги приемаме или отхвърляме. Решенията ни по този въпрос ще определят нашата съдба.

Уверен съм, че на всеки един от нас крайната цел е вечен живот в присъствието на нашия Небесен Отец и Неговия Син Исус Христос. Ето защо, наложително е през целия си живот да избираме по начини,

които ще ни водят към тази цел. Ние знаем, обаче, че противникът се е посветил на нашия провал. Той и силите му са непреклонни в усилията си да изопачат праведните ни желания. Те са нестихваща заплаха за нашето вечно спасение, освен ако и ние не сме така непреклонни в нашето решение и усилия да постигнем целта си. Апостол Петър ни предупреждава: „Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, обикаля като ревящ лъв, като търси кого да погълне“[3].

Въпреки че няма момент в живота ни, в който да не подлежим на изкушение, вие, млади мъже, сте на възраст, която е особено податлива. Тинейджърските години са често години на неувереност, на чувството, че не сте достатъчно добри, на това да се опитвате да намерите мястото си сред вашите връстници и да се опитвате да бъдете като тях. Може да сте изкушавани да снижавате стандартите си и да следвате тълпата, за да бъдете приемани от хората, които желаете да бъдат ваши приятели. Моля ви, бъдете силни и нащрек за *всяко нещо,* което би ви ограбило от благословиите на вечността. Изборите, които правите тук и сега, са от вечно значение.

В 1 Коринтяните четем: „Има … толкова вида (гласове) на света“[4]. Заобиколени сме от гласовете на убеждаването, от гласовете на измамата, от тези на оклеветяването, от гласовете на изтънчеността, и обърквашите гласове. Бих добавил, че това са *силни* гласове. Аз ви увещавам да намалите звука и вместо това създадете условия да ви въздейства тихият, тънък глас, който ще ви води към безопасност. Помнете, че овластен служител е поставил ръце на главата ви, когато сте се кръстили, потвърждавайки ви като член на Църквата и е казал: „Приеми Светия Дух“[5]. Разтворете сърцата си, самите си души, за звука на неповторимия глас на Духа, който свидетелства за истината. И както обещава пророкът Исайя: „и ушите ти ще слушат зад тебе слово, което … ще казва: Този е пътят, вървете по него“[6]. Нека винаги да бъдем настроени на правилната честота, за да можем да чуваме този утешаващ, напътстващ глас, който ще ни пази в безопасност.

Пренебрегването на заповедите е дало път на неща, които според мен са съвременните напасти. Те включват напастта на широтата на възгледите, напастта на порнографията, тази на наркотиците, напастта на неморалността и тази на аборта, като споменавам само някои то тях. Писанията ни учат, че противникът е „основателят на всички тези неща“[7]. Знаем, че той е „бащата на всички лъжи, за да мами и заслепява човеците“[8].

Аз ви умолявам да избягвате всяко нещо, което ще ви лиши от вашето щастие на земята и от вечен живот в идния свят. Посредством измамите и лъжите си, противникът ще ви води надолу по хлъзгавия хълм, за да ви унищожи, ако му позволите това. Най-вероятно ще се окажете на този хлъзгав хълм преди да сте си дали сметка, че няма спирачки. Чували сте посланията на противника. Той хитро зове: *От само един път нищо няма да стане; всички го правят; не бъди старомоден; времената са други; на никой няма да навреди; животът си е твой, живей си го както решиш.* Противникът ни познава и знае на какво ще ни бъде трудно да устоим. От съществено значение е да сме непрестанно нащрек, за да избягваме да се поддаваме на подобни лъжи и изкушения.

От нас ще се изисква огромна смелост, като оставаме верни и истинни сред нестихващия натиск и коварни влияния, които ни заобикалят и изопачават истината, потъпкват доброто и благоприличното, и се опитват да наложат изфабрикуваните от хората философии на света. Ако заповедите бяха написани от човека, то тогава да ги променяме по желание, според законодателство или чрез каквито и да било други средства, би било изключителното право на човека. Но заповедите са

дадени от Бог. Като упражняваме свободата си на избор, ние можем да ги изоставяме. Но не можем да ги *променяме,* нито пък можем да променяме последствията, които следват от неподчинението на тях.

Нека осъзнаем, че нашето най-голямо щастие в този живот ще идва, като следваме Божиите заповеди и спазваме Неговите закони! Обичам думите, намиращи се в Исайя, 32-ра глава, 17-ти стих: „Правдата ще донесе мир; и сетнината на правдата ще бъде покой и увереност завинаги“. Подобен мир, подобна увереност може да идва единствено чрез праведността.

Не можем да си позволяваме ни най-малка самоволност в отношенията си с греха. Не можем да си позволим да вярваме, че можем да участваме „само малко“ в престъпването на Божиите заповеди, защото грехът ще ни сграбчи с желязната си ръка, от която е мъчително болезнено да се откопчим. Пристрастяванията, под формата на наркотици, алкохол, порнография и неморалност, са истински и прекратяването им е почти невъзможно без усилена борба и значителна помощ.

Ако някой от вас се е препънал по време на своето пътуване, аз ви уверявам, че има път назад. Той се нарича покаяние. Въпреки че този път е труден, вечното ви спасение зависи от него. Има ли нещо поценно, в което да вложите усилията си? Аз ви умолявам да решите тук и сега да предприемете стъпките към покаяние. Колкото по-скоро направите това, толкова по-скоро ще можете да изпитате мира, покоя и увереността, за които говори Исайя.

Неотдавна чух свидетелството на една жена, която заедно със съпруга си се отклонили от пътеката на безопасността, престъпили заповедите и така почти разбили семейството си. Когато всеки един от тях могъл да прогледне през гъстата мъгла на пристрастяването и да си даде сметка колко нещастен е станал животът им, както и колко много наранявали обичаните си хора, те започнали да се променят. Процесът на покаяние бил бавен, а понякога болезнен, но с помощта на свещенически ръководители, както и с помощта на роднини и верни приятели, те си проправили път обратно.

Ще споделя с вас част от свидетелството на тази сестра, относно изцелителната сила на покаянието: „Как човек, от състояние на изгубена овца и приклещен от греха, преминава в състоянието на мир и щастие, които изпитваме сега? Как става това? Отговорът … е поради едно съвършено Евангелие, един съвършен Син и Неговата жертва за мен. … Там, където имаше тъмнина, сега има светлина. Където имаше отчаяние и болка, има радост и надежда. Ние сме били неописуемо благословени от промяната, която може да се реализира единствено чрез покаяние, което е възможно чрез Единението на Исус Христос“.

Нашият Спасител умря, за да даде този благословен дар на вас и на мен. Макар пътеката да не е лека, обещанието е реално. Господ казва на каещите се:

„Ако греховете ви са като мораво, ще станат бели като сняг“[9].

„И греха им няма да помня вече“[10].

В процеса на нашия живот ще трябва да подхранваме силни свидетелства, като изучаваме Писанията, като се молим и като размишляваме върху истините на Евангелието на Исус Христос. Когато са здраво вкоренени, свидетелствата ни за Евангелието, за Спасителя и за нашия Небесен Отец ще оказват влияние на всичко, което вършим през живота си.

Свидетелствам, че всички ние сме възлюбени синове на нашия Отец в Небесата, изпратени на земята в този ден и време с определена цел: на нас ни е дадено свещеничеството Божие, за да можем да служим на околните и да извършваме Божието дело тук на земята. На нас ни е заповядано да живеем по такъв начин, че да останем достойни като носители на свещеничеството.

Мои братя, нека спазваме заповедите! Ако го правим, за нас са приготвени чудни и величествени награди. Нека тази благословия бъде наша, това се моля в името на Исус Христос, нашият Спасител и Изкупител, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. „Божите заповеди спазвай!“ *Химни,* № 188.
2. Вж. Изход 20:1–17; Матей 22:39.
3. 1 Петрово 5:8.
4. 1 Коринтяните 14:10.
5. Вж. *Handbook 2: Administering the Church,* 2010 г., 20.3.10.
6. Исайя 30:21.
7. 2 Нефи 26:22.
8. Моисей 4:4.
9. Исайя 64:8.
10. Йеремия 31:34.

От президент Томас С. Монсън

Бъдете пример и светлина

Като следваме примера на Спасителя, ще имаме възможността да бъдем светлина в живота на другите.

Братя и сестри, колко е хубаво отново да се срещна с вас. Както знаете, от последната ни среща през април досега, бяхме натъжени от загубата на трима от нашите възлюбени апостоли: президент Бойд К. Пакър, старейшина Л. Том Пери и старейшина Ричард Г. Скот. Те се завърнаха в небесния си дом. Липсват ни. Толкова сме благодарни за техния пример за Христова любов и за вдъхновените учения, които оставиха на всички нас.

Топло приветстваме най-новите ни апостоли: старейшина Роналд А. Расбанд, старейшина Гари Е. Стивънсън и старейшина Дейл Г. Ренлънд. Те са мъже, отдадени на Господното дело. Те са добре подготвени да заемат важните позиции, на които бяха призовани.

Наскоро, докато четях и размишлявах над Писанията, ми направиха впечатление два стиха в тях. И двата са ни познати. Първият е от Проповедта на планината. „Нека свети вашата светлина пред човеците, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата“.[1] Вторият стих ми дойде наум, докато размишлявах над значението на първия. Той е от посланието на апостол Павел към Тимотей: „Бъди на вярващите пример в слово, в поведение, в любов, във вяра, в чистота“.[2]

Считам, че вторият стих обяснява до голяма степен как можем да изпълним първия. Ние ставаме пример за вярващите, като живеем според Евангелието на Исус Христос в слово, в поведение, в любов, в дух, във вяра и в чистота. Като правим това, светлината ни свети, за да бъде забелязвана от околните.

Всеки от нас е дошъл на земята, след като му е дадена Светлината на Христос. Като следваме примера на Спасителя и живеем както е живял и учил Той, тази светлина ще гори в нас и ще осветява пътя на другите.

Апостол Павел изброява шест качества на вярващите, качества, които ще позволят на светлината ни да свети. Нека разгледаме всяко едно от тях.

Споменавам първите две качества заедно – да сме пример в слово и в поведение. Словата, които използваме, могат да мотивират и вдъхновяват или могат да нараняват и унижават. В днешния свят има изобилие от вулгарност, с която изглежда сме заобиколени навсякъде. Трудно е да се избегне чуването на повърхностното и необмислено изговаряне на имената на Божеството. Грубите коментари изглежда са станали норма в телевизията, филмите, книгите и музиката. Свободно се разменят обидни забележки и гневен език. Нека говорим на другите с любов и уважение, винаги да пазим езика си чист и да избягваме думи или коментари, които биха наранили или обидили. Нека следваме примера на Спасителя, Който говори с толерантност и доброта през цялото Си служение.

Следващото качество, споменато от Павел, е любовта, която е определена като „чистата любов Христова“.[3] Сигурен съм, че около нас има хора,

Бермехийо, Дуранго, Мексико

които са самотни, които са болни, и хора, които се чувстват обезкуражени. Имаме възможността да им помогнем и да ги окуражим. Спасителят е давал надежда на отчаяните и сила на слабите. Той е изцелявал болните; правил е сакатите да ходят, слепите да виждат, глухите да чуват. Дори е вдигал мъртвите за живот. През цялото Си служение Той милосърдно е помагал на всеки в нужда. Като подражаваме на примера Му, ще благославяме живота на хората, включително и нашия собствен.

Следващото нещо: ние трябва да сме пример в дух. За мен това означава, че се стремим да имаме в живота си доброта, благодарност,

прошка и доброжелателност. Тези качества ще ни дадат дух, който ще докосва живота на хората около нас. През годините имах възможността да общувам с безброй хора, които притежават такъв дух. Изпитваме специално чувство, когато сме с тях, чувство, което ни подтиква да желаем да общуваме с тях и да следваме примера им. Те излъчват Светлината на Христос и ни помагат да чувстваме Неговата любов към нас.

За да илюстрирам, че светлината, която идва от чистия и любящ дух, се забелязва от другите, ще ви разкажа една случка от преди много години.

По това време ръководителите на Църквата се срещат с длъжностни лица в Ерусалим, за да договорят договор за наем на земя, на която да бъде построен църковния Център в Ерусалим. За да се получат необходимите разрешения, Църквата трябва да обещае, че нашите членове, които ще живеят в този център, няма да проповядват на околните. След сключването на договора, един от израелските служители, добре запознат с Църквата и нейните членове, отбелязва, че знае, че Църквата ще спази споразумението да няма проповядване. „Обаче – казва той, говорейки за студентите, които ще учат там – какво ще направим за светлината в очите им?“[4] Нека тази специална светлина свети в нас, за да бъде виждана и ценена от околните.

Да бъдем пример за вяра означава, че се доверяваме на Господ и на Неговото слово. Означава, че притежаваме и подхранваме вярата, която ще насочва мислите и действията ни. Нашата вяра в Господ Исус Христос и нашия Небесен Отец ще влияе на всичко, което вършим. Насред объркването на нашето време, конфликтите на съзнанието и суматохата в ежедневието, постоянната вяра става като котва в живота ни. Помнете, че съмнение и вяра не могат да съществуват в ума по едно и също време, защото едното ще пропъди другото. Повтарям това, което непрекъснато ни се казва – за да придобием и опазим вярата, от която се нуждаем, е важно да четем, изучаваме и размишляваме над Писанията. Общуването с нашия Небесен Отец чрез молитва е изключително важно. Не можем да си позволим да пренебрегнем тези неща, защото противникът и неговото войнство неуморно се опитват да намерят пробив в снаряжението ни, пропуск в нашата вярност. Господ казва: „Търсете усърдно, молете се винаги и бъдете вярващи, и всички неща ще работят заедно за ваше добро“.[5]

И последно, трябва да сме чисти, което означава да имаме чисто тяло, чист ум и чист дух. Знаем, че тялото ни е храм, към който трябва да се отнасяме с благоговение и уважение. Умовете ни трябва да са изпълнени с вдъхновяващи и облагородяващи мисли и да се пазят от нещата, които ще ги замърсят. За да може Светият Дух да е наш постоянен спътник, трябва да сме достойни. Братя и сестри, чистотата ще ни дава спокойствие на ума и ще ни подготвя да получим обещанията на Спасителя. Той казва: „Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога“.[6]

Като бъдем пример в слово, в поведение, в любов, във вяра и в

чистота, ще се подготвяме да бъдем светлина за света.

Позволете ми да кажа на всички вас и особено на вас, млади хора, че докато светът се отклонява все повече и повече от принципите и напътствията, дадени ни от един любящ Небесен Отец, ние ще се отличаваме в тълпата, защото сме различни. Ще се отличаваме, защото се обличаме скромно. Ще се отличаваме, защото не използваме вулгарен език и защото не ползваме вещества, които са вредни за телата ни. Ще се отличаваме, защото избягваме нецензурен хумор и унизителни забележки. Ще се отличаваме, когато решим да не изпълваме умовете си с медии, които са долнопробни и унизителни и които гонят Духа от домовете и живота ни. Със сигурност ще се отличаваме, когато вземаме решения относно нравствеността – решения, които се базират на евангелските принципи и стандарти. Тези неща, които ни отличават от по-голямата част от света, ни осигуряват и тази светлина и този дух, които ще светят в един все по-мрачен свят.

Често е трудно да сме различни и да се отличаваме от другите. Естествено е да се боим от това, което може да си помислят или да кажат другите. Утешителни са словата в следния псалм: „Господ е светлина моя и избавител мой; от кого ще се боя? Господ е сила на живота ми; от кого ще се уплаша?“[7] Като поставим Христос в центъра на живота си, страховете ни ще бъдат изместени от смелостта на нашите убеждения.

Животът не е съвършен за никого и понякога предизвикателствата и трудностите, които имаме, може да са прекалено големи и да намаляват светлината ни. Обаче, с помощта на нашия Небесен Отец, а също и с подкрепата от други хора, можем да си възвърнем тази светлина, която ще осветява отново пътя ни и ще предоставя светлината, от която околните също ще се нуждаят.

За да илюстрирам това, ще споделя трогателните думи на една любима поема, която прочетох преди много години:

Странник срещнах вечерта,
чиято лампа спряла бе да свети.
Поспрях и огънче му дадох
аз от моята.

Разяри се буря после
и светът разтърсен бе.
Когато бурята утихна,
угасна мойта лампа.

Но странникът при мене
се завърна;
гореше неговата.
Той ценния й пламък доближи
и моята запали![8]

Мои братя и сестри, възможностите ни да бъдем светлина са около нас всеки ден, в каквито и обстоятелства да се озовем. Като следваме примера на Спасителя, ще имаме възможността да бъдем светлина в живота на околните, независимо дали са наши близки и приятели, наши колеги, просто познати или съвсем непознати хора.

Казвам ви, че всеки от вас е син или дъщеря на нашия Небесен Отец. Дошли сте от Неговото присъствие, за да живеете известно време на тази земя, за да отразявате любовта и ученията на Спасителя и смело да позволявате на светлината ви да свети, за да я виждат всички. Когато приключи този период на земята, ако сте извършили вашата част, ще получите величествената благословия да се завърнете да живеете завинаги с Него.

Колко утешителни са словата на Спасителя: „Аз Съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота“.[9] Свидетелствам за Него. Той е наш Спасител и Изкупител, наш Ходатай пред Отца. Той е нашият Пример и нашата сила. Той е „светлината, която свети в мрака“.[10] Моля се всеки, който чува словата ми, да обещае да Го следва и така да стане блестяща светлина за света, в святото Му име, именно това на Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Матей 5:16.
2. 1 Тимотея 4:12.
3. Мороний 7:47.
4. Вж. Джеймз Е. Фауст, „Светлина в очите им“, *Лиахона,* ноем. 2005 г., с. 20.
5. Учение и завети 90:24.
6. Матея 5:8.
7. Псалми 27:1.
8. Lon Woodrum, „Lamps“, *The Lighted Pathway,* окт. 1940 г., с. 17.
9. Иоан 8:12.
10. Учение и завети 6:21.

От старейшина Роналд А. Расбанд
от Кворума на дванадесетте апостоли

Така удивен съм

Моето свидетелство за Исус Христос е било изградено от множество специални преживявания, през които съм опознал Неговата голяма любов към всеки един от нас.

Мои скъпи братя и сестри по света, много съм благодарен на Първото президентство то за това, че ме покани да споделя моето смирено свидетелство на този Господен ден. Следните думи в любимия ми църковен химн описват настоящите ми чувства:

„Така удивен съм от неземната любов,
с която Исус ми дари Своя благослов. …
Той слезе от Своя божествен престол за мен –
бунтовника земен, тъй горд и несъвършен.
Така съм учуден, че свята ръка простря,
със обич откупи ме, с милост ме оправда. …
Така удивен съм … “[1]

Преди няколко дни имах привилегията да се срещна с Първото президентство и да приема това призование от нашия скъп пророк, президент Томас С. Монсън. Искам да дам свидетелство пред всички ви с каква сила и обич президент Монсън ми каза: „Това призование ти се дава от Господ Исус Христос“.

Обхванат съм от силни чувства на вълнение, като размишлявам колко важни и значими са тези думи, така благо изречени от нашия любящ пророк. Президент Монсън, президент Айринг и президент Ухтдорф, обичам ви и ще служа на Господ и вас с цялото си сърце, мощ, разум и сила.

Да, колко обичам президент Бойд К. Пакър и старейшините Л. Том Пери и Ричард Г. Скот. Те наистина ми липсват. Имам благословията да съм бил учен в нозете на тези скъпи братя. И в ни най-малка степен няма да мога да заместя техния принос, но имам честта да градя върху него и да продължа напред в Господното служение.

Като размишлявам за хората, които са ми помогнали да стана това, което съм, първо се сещам за моята добра и винаги мислеща първо за другите вечна спътница, Мелани. През годините тя ми е помогнала да се оформя като от глина и да се превърна в по-завършен ученик на Исус Христос. Обичта и подкрепата ѝ, както и тези на нашите 5 деца и техните брачни партньори и 24-те ни внука, ме укрепват. На моето скъпо семейство казвам: „Обичам ви“.

Подобно на Нефи в древността, аз съм роден от добри родители в Евангелието, и те на свой ред са родени от добри родители и така шест поколения назад. Първите мои предци, присъединили се към Църквата, са от Англия и Дания. Тези ранни пионери са дали всичко от себе си за Евангелието на Исус Христос и оставят наследство, което потомството им да следва. Благодарен съм за семейство от поколения от светии от последните дни и знам, че това е достойна цел за постигане от всички нас.

Мнозина други също са допринесли в моята подготовка за това призование. В тях се включват моите приятели от детството и роднини,

първите ръководители, учители и всички, които са ме учили през живота ми. Трябва да включа и хората от двете мисии, в които съм служил: мисия Източни щати и нашите обични мисионери от мисия Ню Йорк Ню Йорк Север. Изразявам изключителната си благодарност към всички, които са повлияли на живота ми и са го оформяли.

Високо ценя своята служба с моите братя от Седемдесетте. За 15 години съм служил в този кворум на любящо братство в Църквата. Благодаря ви, мои скъпи съслужители. Сега принадлежа към нов кворум. Президент Ръсел М. Нелсън, моята

обич към вас и всеки един член на Кворума на дванадесетте апостоли е голяма.

Сестра Расбанд и аз сме имали благословията да посещаваме членове по време на многото назначения в конгрегации и мисии по целия свят. Обичаме светиите от последните дни навсякъде! Вашата вяра е увеличавала нашата вяра; вашите свидетелства са добавяли към нашите свидетелства.

Сега, единственото малко послание, което бих искал да отправя към вас днес, е следното: „да се обичате един друг; както Аз ви възлюбих, така и вие да се обичате един друг“.[2] Уверен съм, че няма ваш избор, грях или грешка, които да променят Неговата обич към вас. Това не означава, че Той извинява или одобрява греховното поведение – със сигурност не е така – а означава, че ние трябва с обич да подаваме ръка на своите ближни и да каним, убеждаваме, служим и спасяваме. Исус Христос е гледал отвъд расата, положението и обстоятелствата на хората, за да може да ги научи на тази така важна истина.

Много пъти съм бил питан кога съм получил свидетелството си.

Не мога да си спомня време, в което да не съм вярвал в Небесния Отец и Исус Христос. Обичал съм ги откакто съм се учил на колената на моята майка ангел, четейки разкази от Писанията. Тази първоначална вяра е израснала в знание и свидетелство за един любящ Небесен Отец, който чува и отговаря на молитвите ни. Моето свидетелство за Исус Христос е било изградено от множество специални преживявания, през които съм опознал Неговата голяма любов към всеки един от нас.

Благодарен съм за Единението на Спасителя и желая като Алма да заговоря с тръбата на Бог.[3] Знам, че Джозеф Смит е Божият пророк на възстановяването и че Книгата на Мормон е Божието слово. Знам също, че Томас С. Монсън е Божий истинен служител и пророк на земята днес.

И докато следваме нашия пророк, се моля да можем да имаме милосърдие в сърцата си към хората около нас, като бъдем живо свидетелство и наистина бъдем „удивен(и) … от неземната любов, с която Исус (ни) дари“. Да, нека тя бъде удивителна за нас. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. “Така удивен съм”, *Химни,* № 118.
2. Иоана 13:34.
3. Вж. Алма 29:1.

От старейшина Гари Е. Стивънсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Ясни и ценни истини

Щедрата благословия на Небесния Отец за това, че живеем в усилни времена, е да живеем в пълнотата на времената.

Скъпи братя и сестри, от десетилетия насам не се е провеждала обща конференция, на която или президент Бойд К. Пакър, или старейшините Л. Том Пери и Ричард Г. Скот да не са били седнали точно тук зад нас на подиума и които да не са изнасяли реч по време на поне една от тези сесии. Спомените ни за тях са трогателни и аз прибавям и своята почит; всеки един от тях е бил толкова различен и в същото време в такъв унисон по отношение на свидетелството си за Исус Христос и Неговото Единение.

Също така, и аз подобно на вас, черпя сила от президент Томас С. Монсън и го подкрепям като пророк, гледач и откровител, и се удивлявам на неговата вярна и предана служба като апостол, обхващаща над 50 забележителни години.

И така, във вторник сутрин тази седмица, точно след 9 ч., докато Епископството започваше събрание с Областното президентство от Азия, които присъстват тук на конференцията, аз бях повикан да се срещна с президент Монсън, както и с неговите съветници. Моменти по-късно, като влязох в заседателната зала, намираща се до неговия офис, сигурно съм изглеждал притеснен, седнал на масата срещу него, защото той заговори мило, за да ме успокои. Отбеляза, че въпреки възрастта си изглеждам доста млад и дори прекалено млад за годините си.

В следващия момент, президент Монсън изрази, че действайки според Господната воля, ми отправя призованието да служа в Кворума на дванадесетте апостоли. Попита ме дали ще приема това призование, на което, с последвала от моя страна непристорена и звучна изненада, напълно шокиран, аз отвърнах положително. И тогава, преди и да мога да изразя с думи бушуващите в мен неописуеми чувства, повечето от които бяха чувства на неспособност, президент Монсън отново се обърна любезно към мен, описвайки как е бил призован преди много години като апостол от президент Дейвид О. Маккей, като тогава и той се е чувствал неспособен. Той спокойно ме насърчи: „Епископ Стивънсън, Господ подготвя тези, които призовава“. Тези успокоителни слова на пророка бяха източник на мир и утеха в бурята от болезнена самооценка и изострени чувства през последвалите мъчителни часове оттогава насам.

Аз представих това, което описвам и на вас, на моята скъпа съпруга, Лиса, по-късно в онзи ден, като бяхме седнали в едно тихо ъгълче на площада за конференции, с излъчващата спокойствие гледка към храма и историческия Табернакъл, изправящ се пред нас. Докато се опитвахме да разберем и да осмислим събитията от деня, ние си дадохме сметка, че нашата котва е вярата ни в Исус Христос и нашето знание за великия план на щастие. Това ме кара да изразя най-дълбоката си любов към Лиса. Тя е не само слънчевият лъч в живота ми, но и забележителна дъщеря на Бог. Животът ѝ е изпълнен

с безкористна служба и безусловна любов към всички хора. Ще се стремя да остана достоен за благословията на нашия вечен съюз.

Изразявам дълбоката си любов към нашите синове и техните семейства, трима от които са тук сега с красивите си съпруги, майките на шест от нашите внучета; четвъртият от тях, мисионер, има специалното разрешение да не си ляга в съответния мисионерски час, за да гледа тези събития на живо, заедно с неговия президент на мисия и съпругата на президента на мисия, от дома на мисията в Тайван. Обичам всеки един от тях и обичам начина, по който те обичат Спасителя и Евангелието.

Изразявам любовта си към всеки мой близък: към моите скъпи майка и баща, които починаха миналата година, които възпитаха в мен свидетелство, което е с мен откакто се помня. Изразявам благодарността си и към моя брат, сестри и техните верни съпрузи, както и към семейството на Лиса, много от които са тук днес. Отправям благодарността си и към многобройните роднини, приятели, мисионери, ръководители и учители през годините.

Бил съм благословен с близко приятелство с членовете на Първото президентство, Дванадесетте, Седемдесетте и общите помощни президентства. Изразявам своята любов и признателност към всеки един от вас, сестри и братя, като ще се стремя да живея достойно за нашето продължаващо приятелство. Председателстващото епископство се наслаждава на почти небесно единство. Ще ми липсва ежедневното общуване с епископ Жералд Косе, епископ Дийн М. Дейвийз и всички служители.

Изправям се пред вас, като доказателство за словата на Господ, записани в първи раздел на Учение и завети: „Тъй че пълнотата на Моето Евангелие да може да бъде оповестена от немощните и простодушните до краищата на света и пред царе, и управници“.[1] Тези думи са предшествани от Господното заявление, което показва любовта на Отца към Неговите чеда: „Затова Аз, Господ, познавайки бедствието, което ще сполети жителите на земята, призовах служителя Си Джозеф Смит-младши и му говорих от небесата, и му дадох заповеди“.[2]

Нашият любящ Небесен Отец и Неговият Син, Йехова, познавайки края от началото,[3] разтвориха небесата и дадоха начало на една нова диспенсация, за да се противопоставят на бедствията, които са знаели, че ще дойдат. Апостол Павел описва предстоящите бедствия като „усилни времена“.[4] Това ме навява на мисълта, че щедрата благословия на Небесния Отец за това, че живеем в усилни времена, е да живеем в пълнотата на времената.

След като се измъчвах поради своите собствени несъвършенства тази седмица, получих едно ясно усещане, което едновременно ме укори и утеши: да се съсредоточа върху това, което мога да правя вместо върху това, което не мога да правя. Мога да свидетелствам за ясните и ценни истини на Евангелието.

Това са словата, които съм споделял много пъти както с хора от Църквата, така и с хора, които не са нейни членове: „Бог е нашият (любящ) Небесен Отец. Ние сме Негови деца. … Той плаче с нас, когато страдаме и се радва, когато вършим правилното. Той иска да общува с нас и ние можем да общуваме с него чрез искрена молитва. …

Небесният Отец е предоставил на нас, Неговите деца, начин … да се върнем и да живеем в Неговото присъствие. … Централно място в плана на Отца заема Единението на Исус Христос.“[5]

Небесният Отец изпрати Своя Син на земята, за да изкупи греховете на цялото човечество. За тези ясни и ценни истини давам своето свидетелство, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и завети 1:23.
2. Учение и завети 1:17.
3. Вж. Авраам 2:8.
4. 2 Тимотея 3:1.
5. *Проповядвайте Моето Евангелие: ръководство за мисионерска служба* 2004 г., с. 33–34.

От старейшина Дейл Г. Ренлънд
от Кворума на дванадесетте апостоли

През Божиите очи

За да можем ефективно да служим на околните, ние трябва да ги виждаме през очите на техния Родител – Небесният Отец.

Мои скъпи братя и сестри, благодаря ви за това, че вчера ме подкрепихте като член на Кворума на дванадесетте апостоли. Трудно е да изразя колко много значи това за мен. Особено съм благодарен за вота на подкрепа на две необикновени жени в моя живот: съпругата ми Рут и нашата скъпа, скъпа дъщеря Ашли.

Моето призование доказва истинността на следното Господно изявление в началото на тази диспенсация: „Пълнотата на Моето евангелие … (ще) бъде оповестена от немощните и простодушните до краищата на света“.[1] Аз съм един от тези немощни и простодушни хора. Преди няколко десетилетия, когато ме призоваха да бъда епископ на един район в източните щати, моят брат, малко по-възрастен и много по-мъдър от мен, ми се обади по телефона. Той каза: „Трябва да знаеш, че Господ не те е призовал, заради нещата, които си свършил. В твоя случай, най-вероятно те е призовал въпреки нещата, които си свършил. Господ те е призовал за това, което Той трябва да свърши чрез теб, а това ще стане единствено, като правиш нещата по Неговия начин“. Този съвет на един по-голям брат е още по-валиден днес.

Бюстове на президенти на Църквата в Центъра за конференции

Нещо удивително се случва в службата на мисионерите, когато осъзнаят, че при това призование не са важни те, а Господ, Неговото дело и чедата на Небесния Отец. Като апостол чувствам същото. Не аз съм важният в това призование. Важни са Господ, Неговото дело и чедата на Небесния Отец. Независимо от назначението или призованието в Църквата, за да може човек да служи ефективно, той или тя трябва да знаят, че всички, на които служим „са възлюбени духовни синове или дъщери на небесни родители и като такива, … всички имат божествена природа и съдба“.[2]

Моята професия беше кардиолог, специализиращ в сърдечната недостатъчност и трансплантациите, с много пациенти, които бяха сериозно болни. Моята съпруга шеговито казва, че ако човек стане мой пациент, няма много шансове за оцеляване. Шегите настрани, но съм виждал много хора как умират и съм развил един вид емоционална дистанция при несполучливите случаи. Така тъгата и разочарованието са по-търпими.

През 1986 г. един млад мъж на име Чад разви сърдечна недостатъчност и му беше присадено сърце. За 15 години нещата бяха наред. Чад полагаше усилия да бъде здрав и да живее възможно най-нормален живот. Отслужи мисия, работеше и беше един добър син. Но през последните години от неговия живот състоянието му се влоши и той периодично беше приеман в болница.

Една вечер беше приет в спешното отделение с тежък сърдечен пристъп. С колегите положихме неимоверни усилия да възстановим кръвообращението му. Накрая стана ясно, че за Чад животът бе приключил. Преустановихме напразните си усилия и го обявихме за мъртъв. Въпреки че бях тъжен и разочарован, аз запазих професионално отношение. Казах си: „Грижихме се добре за Чад.

Получи много повече години от тези, които първоначално щеше да има“. Но когато родителите му влязоха в отделението и видяха умрелия си син да лежи на носилката, професионалната ми дистанция веднага се срина. В този момент видях Чад през очите на неговите родители. Видях техните големи надежди и очаквания за него, тяхното желание той да поживее още малко и малко по-добре. Осъзнавайки тези неща, аз започнах да плача. В една иронична смяна на ролите, родителите на Чад започнаха да утешават мен – добрина, която никога няма да забравя.

И сега осъзнавам, че в Църквата, за да можем ефективно да служим на околните, ние трябва да ги виждаме през очите на техния Родител – Небесният Отец. Само така можем да започнем да осъзнаваме пълната ценност на една душа. Само така можем да чувстваме обичта, която Небесният Отец изпитва към всички Негови чеда. Само така можем да чувстваме загрижеността на Спасителя към тях. Не можем пълно да изпълняваме своето заветно задължение да скърбим и утешаваме онези, които се нуждаят от утешение, без да ги виждаме през Божиите очи.[3] Тази разширена перспектива ще разтваря сърцата ни към разочарованията, страховете и болките на околните. Но Небесният Отец ще ни помага и утешава, точно както родителите на Чад ме утешиха преди много години. Нужно е да имаме очи, които виждат, уши, които чуват, и сърца, които чувстват, за да спасяваме по начина, за който така често ни говори президент Томас С. Монсън.[4]

Само когато виждаме през очите на Небесния Отец, ще можем да бъдем изпълнени с „чистата любов Христова“.[5] Всеки ден следва да умоляваме Бог за тази любов. Мормон ни увещава: „Ето защо, възлюбени мои братя, молете се на Отца с цялото си сърце, за да може да бъдете изпълнени с тази любов, с която Той надари всички, които са истински последователи на Неговия Син Исус Христос“.[6]

С цялото си сърце желая да бъда истински последовател на Исус Христос.[7] Обичам Го. Благоговея пред Него. Свидетел съм за Неговата жива реалност. Свидетел съм, че Той е Помазаникът, Месията. Свидетел съм за несравнимата Му милост, състрадание и обич. Добавям своето свидетелство към това на апостолите, които през 2000-та година казаха: „Исус е Живият Христос, безсмъртният Божий Син. … Той е светлината, животът и надеждата на света“.[8]

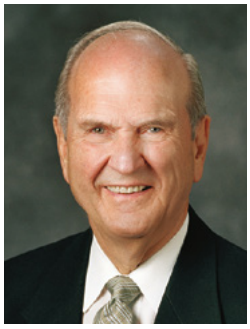
Свидетелствам, че възкресеният Господ се е явил, заедно с Бог, нашият Небесен Отец, на Джозеф Смит в горичката през онзи ден в Ню Йорк през 1820 г. Свещеническите ключове са на земята днес и чрез тях имаме на разположение спасителните и възвисяващи обреди. Знам това. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и завети 1:23.
2. „Семейството: прокламация към света“, *Лиахона,* ноем. 2010 г., с. 129; прочетена от президент Гордън Б. Хинкли като част от неговото послание на общо събрание на Обществото за взаимопомощ на 23 септември 1995 г., в Солт Лейк Сити, щата Юта.
3. Вж. Мосия 18:8–10.
4. Вж., например, Томас С. Монсън, „To the Rescue,“ *Liahona,* юли 2001 г., с. 57–60; „Отговорността ни да спасяваме“, *Лиахона,* окт. 2013 г., с. 4–5. Президент Монсън повтаря тези идеи в своето послание към висшите ръководители на 30 септември 2015 г., като напомни на събралите се, че повторно набляга на своето послание пред висшите ръководители и областните седемдесетници на априлската конференция през 2009 г.
5. Мороний 7:47.
6. Мороний 7:48.
7. Вж. Учение и завети 18:27–28.

   „Дванадесетте са тези, които ще пожелаят да вземат върху си името Ми с цялостно намерение в сърцето.

   И ако те пожелаят да вземат върху си името Ми с цялостно намерение в сърцето, те са призовани да отидат по целия свят да проповядват евангелието Ми на всяко създание.“
8. „Живият Христос: Свидетелството на апостолите“, *Лиахона,* апр. 2000 г., с. 3. Цитирайки това тук, образно полагам своя подпис върху този документ, прибавяйки своето свидетелство към същото това свидетелство, споделено от тези апостоли.

От президент Ръсел М. Нелсън
Президент на Кворума на дванадесетте апостоли

Молба към моите сестри

Ние се нуждаем от вашата сила, вашето обръщане във вярата, вашето убеждение, вашата способност да ръководите, вашата мъдрост и вашите гласове.

Уважаеми старейшини Расбанд, Стивънсън и Ренлънд, ние, вашите братя, ви приветстваме в Кворума на дванадесетте апостоли. Благодарни сме на Бог за откровенията, които дава на Своя пророк, президент Томас С. Монсън.

Братя и сестри, когато се срещнахме на общата конференция преди шест месеца, никой от нас не предвиждаше последвалите промени, които предстоеше да докоснат сърцата на всички в Църквата. Старейшина Л. Том Пери изнесе въздействащо обръщение за незаменимата роля, която бракът и семейството играят в Господния план. Бяхме потресени, когато само няколко дни след това научихме за рака, който скоро щеше да ни го отнеме.

Макар че здравето на президент Бойд К. Пакър се влошаваше, той продължи да „воюва“ в Господното дело. Той беше немощен миналия април, но въпреки това бе решен да изявява своето свидетелство до последния си дъх. Тогава, само 34 дни след смъртта на старейшина Пери, президент Пакър също си отиде.

Липсва ни старейшина Ричард Г. Скот на тази обща конференция, но ние размишляваме върху силното свидетелство за Спасителя, което той споделя на много минали конференции. И само преди 12 дни, старейшина Скот беше призован у дома и се прибра при любимата си Джанийн.

Имах привилегията да бъда с всеки от тези братя в последните им дни, включително в компанията на близки роднини на президент Пакър и старейшина Скот, малко преди те да си отидат. Трудно ми беше да повярвам, че тези трима скъпи приятели, тези великолепни Господни служители, ги няма. Липсват ми повече, отколкото мога да опиша.

Докато размишлявах над този неочакван обрат на събитията, едно от впечатленията, които се запечатаха у мен, е това, което наблюдавах при техните съпруги. Запечатани в съзнанието ми са спокойните образи на сестра Дона Смит Пакър и сестра Барбара Дейтън Пери до леглата на техните съпрузи: и двете жени бяха изпълнени с любов, истина и чиста вяра.

Докато сестра Пакър седеше до своя съпруг в последните му часове, тя излъчваше онзи мир, който никой ум не може да схване.[1] Макар да осъзнаваше, че нейният обичан спътник от почти 70 години скоро щеше да си отиде, тя излъчваше спокойствието на изпълнена с вяра жена. Приличаше на ангел, също както на тяхната снимка от освещаването на храма Бригъм Сити Юта.

Видях, че същият вид любов и вяра струят от сестра Пери. Нейната отдаденост както към съпруга й, така и към Господ, бе очевидна и това силно ме разчуства.

Както през последните часове на техните съпрузи, така и до днес, тези решителни жени показват силата и смелостта, които спазващите заветите си жени винаги изразяват.[2] Не може да се измери влиянието, което такива жени имат не само върху семействата, но също и върху Господната Църква: като съпруги, майки и баби, като сестри и лели, като учителки и ръководителки, и най-вече като примери и отдадени защитнички на вярата.[3]

Това важи във всяка евангелска диспенсация още от дните на Адам и Ева. Въпреки това, жените от тази диспенсация се различават от жените от всяка друга, тъй като тази евангелска епоха е различна от всяка друга.[4] Тази разлика носи както привилегии, така и отговорности.

Преди тридесет и шест години, през 1979 г., президент Спенсър У. Кимбъл прави проницателно пророчество за влиянието, което спазващите завета жени ще имат върху бъдещето на Господната Църква. Той пророкува: „Повечето от големия растеж на Църквата в последните дни ще се дължи на това, че много от добрите жени от света … ще бъдат привлечени в Църквата. Това ще става според степента, в която жените в Църквата изразяват праведност и яснота в живота си, и според степента, в която те биват виждани като отделни и различни – по един щастлив начин – от жените на света“.[5]

Мои скъпи сестри, вие, които сте наши важни колеги в тези заключителни събития, денят, който президент Кимбъл предрича, е настъпил. Вие сте жените, които той видя! Вашите добродетели, светлина, любов, познание, смелост, характер, вяра и праведен живот ще привлекат безпрецедентен брой добри жени от света заедно с техните семейства към Църквата![6]

Ние, вашите братя, се нуждаем от вашата сила, вашето обръщане във вярата, вашето убеждение, вашата способност да ръководите, вашата мъдрост и вашите гласове. Божието царство не е и не може да бъде завършено без жени, които сключват свещени завети и ги спазват, жени, които могат да говорят със силата и властта на Бог![7]

Президент Пакър заявява:

„Нуждаем се от жени, които са организирани и които могат да организират. Нуждаем се от жени с ръководни способности, които могат да планират, напътстват и изпълняват; жени, които преподават, жени, чиито глас се чува. …

Нуждаем се от жени с дара на прозорливостта, които могат да виждат тенденциите и насоките за развитие в света и да разпознават онези, които макар и популярни, са повърхностни и дори опасни“.[8]

Днес ми позволете да добавя, че се нуждаем от жени, които знаят как да осъществяват важните неща чрез вяра и които са смели защитници на морала и семейството в един болен от грях свят. Нуждаем се от жени, които отдадено водят Божиите чеда в заветния път към възвисяване; жени, които знаят как да получават лично откровение, които разбират силата и мира на надаряването в храма; жени, които знаят как да призовават небесните сили, за да защитят и укрепят деца и семейства; жени, които проповядват без страх.

През целия ми живот съм бил благославян от такива жени. Покойната ми съпруга Данцел беше такава жена. Винаги ще бъда благодарен за променящото живота влияние, което тя оказа върху *всеки* аспект от моя живот, включително пионерския ми принос в операциите тип “отворено сърце”.

Преди петдесет и осем години бях помолен да оперирам малко момиче сериозно страдащо от вродено сърдечно заболяване. По-големият й брат бе починал преди това в следствие на подобно състояние. Родителите й молеха за помощ. Не бях оптимист за изхода, но обещах да направя всичко по силите си да спася нейния живот. Въпреки моите най-добри усилия, детето почина. По-късно същите родители доведоха друга дъщеря, тогава на 16 месеца, която също бе родена с малформации на сърцето. Отново, по тяхно настояване, аз оперирах. Това дете също почина. Тази трета сърцераздирателна загуба в едно семейство буквално ме съсипа.

Отидох си у дома съкрушен от мъка. Хвърлих се на пода в дневната у дома и плаках цяла нощ. Данцел остана до мен и ме слуша как непрекъснато повтарях, че повече няма да

Сестра Барбара Пери и старейшина Л. Том Пери

правя сърдечни операции. Тогава, около 5 ч. сутринта, Данцел ме погледна и нежно попита: „Приключи ли с плакането? Тогава се обличай. Върни се в лабораторията. Започни да работиш! Трябва да научиш повече. Ако се откажеш сега, други ще трябва с болка да научат това, което ти вече знаеш“.

О, колко се нуждаех от визията, дара и любовта на моята съпруга! Върнах се към работата и научих повече. Ако не беше вдъхновяващото насърчаване на Данцел, нямаше да продължа с нововъведенията в сърдечните операции и нямаше да бъда подготвен да извърша операцията през 1972 г., която спаси живота на президент Спенсър У. Кимбъл.[9]

Сестри, осъзнавате ли широтата и обхвата на своето влияние, когато изговаряте нещата, които бликат от

Президент Бойд К. Пакър и сестра Донна С. Пакър

вашето сърце и ум така, сякаш са ви диктувани от Духа? Един чудесен президент на кол ми разказа за едно събрание на съвета на кол, на което обсъждат труден проблем. В един момент той осъзнава, че президентката на Неделното училище за деца на кола не е говорила, и я пита дали има нещо да добави. „Всъщност, имам“ – казва тя и продължава, като споделя мисъл, която променя изцяло посоката на събранието. Президентът на кол продължи: „Докато тя говореше, Духът ми свидетелства, че тя дава глас на откровението, което ние като съвет трябваше да получим“.

Мои скъпи сестри, каквото и да е вашето призование, каквито и да са вашите обстоятелства, ние се нуждаем от вашите впечатления, вашите мисли и вашето вдъхновение. Трябва да се изказвате и да говорите в съветите на район и кол. Нуждаем се от това всяка сестра да говори като *допринасящ* и *пълноправен* партньор”,[10] също както се обединявате със своя съпруг в управлението на вашето семейство. Омъжени или несемейни, вие, сестри, притежавате определени способности и специална интуиция, които сте получили като дар от Бог. Ние, братята, не можем да компенсираме за вашето уникално влияние.

Ние знаем, че кулминацията на всички творения е създаването на жената![11] Имаме нужда от вашата сила!

Нападките срещу Църквата, нейните учения и нашия начин на живот ще се увеличават. Поради тази причина, се нуждаем от жени, които притежават основно разбиране за учението на Христос и които ще използват това разбиране, за да преподават и помагат за създаването на поколение, което може да устоява на греха.[12] Нуждаем се от жени, които могат да разпознават заблудата под всякаква форма. Нуждаем се от жени, които знаят как да достигнат до силата, която Бог дава на спазващите заветите, и които изразяват своята вяра с увереност и милосърдие. Нуждаем се от жени, които притежават смелостта и визията на нашата майка Ева.

Мои скъпи сестри, нищо не е по-важно за вашия вечен живот от вашето собствено обръщане във вярата. Точно праведният живот на обърнатите във вярата и спазващите заветите си жени, като моята скъпа съпруга Уенди, ще изпъква все повече в разпадащия се свят и по този начин те ще бъдат видени като различни и специални по *най-щастливия* начин.

Ето защо днес умолявам моите сестри в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни да пристъпят напред! Заемете своето исконно и необходимо място във вашия дом, във вашата общност и в царството Божие – повече, отколкото сте го правили преди. Умолявам ви да изпълнявате пророчеството на президент Кимбъл. И ви обещавам, в името на Исус Христос, че когато го правите, Светият Дух ще увеличава вашето влияние по невиждан досега начин!

Свидетелствам за реалността на Господ Исус Христос и Неговата изкупваща, единителна и пречистваща сила. И като един от Неговите апостоли, ви благодаря, мои скъпи сестри, и ви благославям да се издигнете до своя пълен потенциал, да изпълните в пълна мяра целта на вашето сътворение, докато вървите напред ръка за ръка в това свещено дело. Заедно ще помогнем на света да се подготви за Второто пришествие на Господ. За това свидетелствам като ваш брат, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Филипяните 4:7.
2. Това включва сълзи – в спазването на заповедта да оплакваме загубата на онези, които умират (вж. Учение и завети 42:45).
3. Вж. влиянието на Ревека върху Исаак и

техния син Яков в Битие 27:46; 28:1–4.
4. Вж. Джозеф Фийлдинг Смит, *Answers to Gospel Questions,*, избр. Joseph Fielding Smith Jr., 5 т. (1957–1966 г.), 4:166. Бележка: Всички предишни диспенсации са се ограничавали в малки части от света и са прекратени поради вероотстъпничество. За разлика от тях, тази диспенсация няма да бъде ограничена от място и време. Тя ще изпълни света и ще се слее с Второто пришествие на Господ.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* 2006 г., с. 222–223.
6. Когато съм се родил, е имало по-малко от 600 000 члена на Църквата. Днес те са повече от 15 милиона. Този брой ще продължава да нараства.
7. Президент Джозеф Фийлдинг Смит казва на сестрите от Обществото за взаимопомощ: „Можете да говорите с власт, защото Господ ви е дал власт“. Той казва също, че на Обществото за взаимопомощ „е дадена сила и власт, за да върши страшно много неща. Работата, която те вършат, се извършва с божествена власт“ („Relief Society—an Aid to the Priesthood“, *Relief Society Magazine*, ян. 1959 г., с. 4, 5). Тези цитати са използвани и от старейшина Далин Х. Оукс в обръщение на конференция, „Ключовете и властта на свещеничеството“, *Лиахона*, май 2014 г., с. 51.
8. Бойд К. Пакър, „The Relief Society“, *Ensign*, ноем. 1978 г., с. 8; вж. също М. Ръсел Балард, *Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family,* 1997 г., с. 93.
9. Вж. Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle,* 2003 г., стр. 146, 153–156. Бележка: През 1964 г. президент Кимбъл ме отдели като президент на кол и ме благослови, като каза, че смъртността ще намалее чрез моите нововъдения в операциите на аортна клапа. Никой от нас не предполагаше тогава, че осем години по-късно щях да правя операция на президент Кимбъл, която включваше смяна на неговата аортна клапа.
10. „Когато говорим за брака като партньорство, нека говорим за него като *пълно* партньорство. Не искаме нашите жени-членове на Църквата да бъдат *мълчаливи* или *ограничени* партньори в това вечно назначение! Моля, бъдете *допринасящ* и *пълноправен* партньор“ (Спенсър У. Кимбъл, „Privileges and Responsibilities of Sisters“, *Ensign,* ноем. 1978 г., с. 106).
11. „Всичките цели на света и всичко, което е в света, ще изчезнат без жената – ключов камък в свещеническата арка на сътворението“ (Ръсел М. Балард, „Lessons from Eve“, *Ensign*, ноем. 1987 г., с. 87). „Ева се превръща в заключителното творение на Бог, великото обобщение на цялото великолепно дело, което извършва преди това“ (Гордън Б. Хинкли, „The Women in Our Lives“, *Лиахона*, ноем. 2004 г., с. 83)
12. Ръсел М. Нелсън, „Children of the Covenant“, *Ensign,* май 1995 г., с. 33.

От старейшина Грегъри А. Шуитсър
от Седемдесетте

Нека бойният тромпет засвири

Светът се нуждае от ученици на Христос, които могат да предават евангелското послание ясно и от сърце.

Това лято съпругата ми и аз се грижихме за двама малки внука, докато родителите им участваха в пионерен поход в техния кол. Нашата дъщеря искаше да е сигурна, че момчетата се упражняват на пиано, докато са далече от дома. Тя знае, че няколко дни с баба и дядо помагат да се забравят упражненията. Един следобед реших да седна с 13-годишния ми внук Андрю и да го слушам как свири.

Момчето е пълно с енергия и обича да играе навън. Той без проблем може да прекара цялото си време в лов и риболов. Докато се упражняваше на пианото, виждах, че той предпочиташе да лови риба в близката река. Слушах, докато той натискаше рязко клавишите за всяка нота от позната песен. Всяка изсвирена от него нота носеше едно и също ударение и ритъм и така разпознаването на мелодията беше трудно. Седнах на пейката до него и обясних колко важно е прилагането на малко повече натиск върху клавишите на мелодията и малко по-малко на акомпаниращите я ноти. Говорихме как пианото е нещо повече от невероятно механично устройство. То може да бъде продължение на неговия глас и чувства и да се превърне в чудесен инструмент за общуване. Също както човек говори и се движи плавно от една дума към друга, така и мелодията трябва да се лее, докато пианистът преминава от една нота към друга.

Смяхме се заедно, докато той опитваше отново и отново. Неговата усмивка с тръпчинки ставаше по-голяма, докато познатата мелодия започна да се ражда от предишния

безумен сбор от звуци. Посланието стана ясно: „Чедо на Бога съм, живот ми Той дари“.[1] Попитах Андрю дали може да усети разликата в посланието. Той отговори: „Да, дядо, мога да го усетя!“.

Апостол Павел ни учи относно сравнението между общуване и музикални инструменти, когато пише на коринтяните:

„Даже бездушните неща, като свирка или гъдулка, когато издават звук, ако нямат отличително звучене, как ще се познае това, което свирят със свирката или с гъдулката?

Защото, ако тръбата издадеше неопределен зов, кой би се приготвил за бой?“[2]

Ако някога светът се е нуждаел от ученици на Христос, които могат да предават евангелското послание ясно и от сърце, то това е сега. Ние имаме нужда от бойния зов на тромпета.

Христос със сигурност е най–добрият ни пример. Той винаги показва смелост в защита на правилното. Неговите слова са еднакви през вековете, с тях Той ни е канил да помним Бог и нашите ближни, да спазваме всички Божии заповеди и да живеем като светлина за света. Той не се страхува да говори против управниците и нравите на Неговото време, дори когато те се противопоставят на Неговата мисия, възложена Му от Неговия Небесен Отец. Неговите слова нямат за цел да обърквят, а да въздействат на сърцата на хората. Той ясно познава волята на Своя Отец във всичко, което казва и прави.

Обичам и примера на Петър, който се изправя срещу светските мъже със смелост и яснота на Петдесетница. В този ден хората се събират от много страни, за да критикуват ранните светии, защото ги чуват да говорят чужд език и решават, че са пияни. Петър, подтикнат от Духа да действа, се изправя да защити Църквата и нейните членове. Той свидетелства с тези слова: „Юдеи, и всички вие, които живеете в Ерусалим, нека ви стане известно това, и внимавайте в моите думи“.[3]

След това той цитира Писанията, които съдържат пророчества за Христос и смело свидетелства: „И така, нека знае добре целият Израилев дом, че Този Исус, Когото вие разпнахте, Него Бог е направил и Господ и Христос“.[4]

Мнозина от чулите думите му усещат Духа и 3 000 души се присъединяват към редиците на ранната Църква. Това е силно доказателство, че гласът на едни мъж или една жена, които желаят да свидетелстват, когато светът сякаш върви в различна посока, може да бъде чут.

Когато ние като членове вземем решение да се изправим и със сила да свидетелстваме за учението на Бог и Неговата Църква, нещо се променя в нас. Получаваме образа Божий на лицата си. Ставаме по-близки до Духа Му. В замяна Той ще върви пред нас и ще бъде „от дясната (ни) страна и от лявата, и (Неговият) Дух ще бъде в сърцата (ни), и ангелите (Му) ще са около (нас), за да (ни) подкрепят“.[5]

Истинските ученици на Христос не се опитват да се извиняват за учението, когато то не съвпада с моментите концепции на света. Павел е друг доблестен ученик, който смело заявява: „не се срамувам от благовестието Христово; понеже е Божия сила за спасение на всеки, който вярва“.[6] Истинските ученици представляват Господ, когато това не е лесно да се направи. Истинските ученици желаят да вдъхновяват сърцата на хората, не само да ги впечатляват.

Често не е лесно или удобно да защитиш Христос. Сигурен съм, че не е лесно на Павел, когато е извикан при цар Агрипа и трябва да се защити и да разкаже своята история. Павел без колебание заявява своята вяра с такава сила, че този всяващ страх цар признава, че е „почти“ убеден да стане християнин.

Отговорът на Павел демонстрира неговото желание хората да разберат *напълно* какво иска да каже той. Той казва на цар Агрипа, че желанието му не е всички, които го чуят да станат „почти“ християни, а „всички, които ме слушат днес“ да станат ученици на Христос.[7]

Онези, които говорят ясно, могат да постигнат това.

За многото години, през които съм изучавал разказа за съня на Лехий в Книгата на Мормон,[8] винаги си представям величественото и обширно здание като място, което само най-непокорните обитават. Сградата е пълна с хора, които се подиграват и сочат с пръст вярващите, хванали се за за пръта от желязо, олицетворяващ словото на Бог, и си проправят път към дървото на живота, което символизира любовта Божия. Някои не могат да издържат под натиска на присмиващите им се хора и се отклоняват. Други решават да се присъединят към хората, които се подиграват, в здането. Нямат ли смелостта да говорят дръзко срещу критиките или посланията на света?

Като наблюдавам как светът днес се отдалечава от Бог, мисля, че това здание става все по-голямо. Мнозина днес бродят из залите на величественото и обширно здание без да осъзнават, че всъщност стават част от неговата култура. Те често се предават на изкушенията и посланията. След време ги виждаме да се подиграват или присъединяват към онези, които критикуват и се присмиват.

Години наред смятах, че подиграващата се тълпа се присмива на начина, по който вярващите живеят своя живот, но гласовете от здането днес са променили своя тон и подход. Присмиващите се често се опитват да заглушат ясното послание на Евангелието, като нападат някой аспект от историята на Църквата или като открито и грубо критикуват пророка или друг ръководител. Те също така нападат самата същност на нашето учение и законите на Бог, дадени при създаването на земята. Ние, като ученици на Исус Христос и членове на Неговата Църква, не трябва никога да пускаме този прът от желязо. Трябва да позволим на звука на тромпета да се чува от нашите собствени души.

Неговото ясно послание е, че Бог е нашият любящ Небесен Отец и Исус Христос е Негов Син. Евангелието е възстановено в тези последни дни чрез живи пророци и доказателство за това е Книгата на Мормон. Пътят на щастие минава през основната семейна единица, както е първоначално създадена и открита от нашия Небесен Отец. Това е познатата „песен“ на посланието, която мнозина разпознават, тъй като са я чували по време на доземния си живот.

За нас, като светии от последните дни, е време да се изправим и да свидетелстваме. Време е нотите от мелодията на Евангелието да се издигнат над шума на света. Присъединявам своето свидетелство към посланието на Спасителя и Изкупителя на този свят. Той живее! Неговото Евангелие е възстановено и благословиите за щастие и мир могат да бъдат постигнати в този живот, ако живеем според Неговите заповеди и вървим по Неговия път. Това е моето свидетелство, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. „Чедо на Бога съм“, *Химни,* № 186.
2. 1 Коринтяните 14:7–8.
3. Деянията 2:14.
4. Деянията 2:36.
5. Учение и завети 84:88.
6. Римляните 1:16.
7. Вж. Деянията 26:26–30.
8. Вж. 1 Нефи 8.

От старейшина Клаудио Р. М. Коста
от Седемдесетте

Да си спомнят винаги за Него

Обичам да изучавам и да размишлявам за живота на Този, който дава всичко за мен и за всички нас.

Обичам детския химн, който гласи:

„Разкажи ми истории за Исус,
които искам да чуя,
нещата, за които бих Го питал,
ако беше тук.
Сцените край пътя, разкажите за морето,
историите за Исус, разкажи ми ги ти“.[1]

Вярвам, че започването на една традиция за разказване на истории за Исус на нашите деца и семейства е един много специален начин да освещаваме Господния ден в нашите домове.

Това със сигурност ще създаде специално усещане у дома и ще даде на нашето семейство примери от Самия Христос.

Обичам да изучавам и да размишлявам за живота на Този, който дава всичко за мен и за всички нас.

Обичам да чета откъси от Писанията за Неговия безгрешен живот, след като прочета стиховете, които разказват за събитията, които Той преживява, затварям очи и се опитвам да си представя тези свещени моменти, които ме учат и укрепват духовно.

Моменти като:

- Когато Той плюе на земята и като прави кал, помазва слепия и му казва: „Иди, умий се в къпалнята Силоам“. И мъжа се подчинява, измива се и проглежда.“[2]
- Когато Той изцелява жената, която има проблем с кръвотечението, и докосва края на дрехата Му с вярата, че дори само като Го докосне ще се излекува.[3]
- Когато Той идва при Своите ученици, ходейки по езерото.[4]
- Когато отива с учениците по пътя за Емаус и им тълкува Писанията.[5]
- Когато се явява на хората в Америка и им казва да отидат при Него и да докоснат с ръце страните Му, да усетят белезите от гвоздеите по ръцете и нозете Му, за да знаят, че Той е „Богът Израилев и Богът на цялата земя и че (бил) предаден на смърт заради греховете на света“.[6]

Радвам се, като знам, че има родители, които разказват на децата си за Христос. Забелязах това, когато наблюдавам децата в Църквата, в програмите на Неделното училище и при други случаи.

Благодарен съм за моите родители за това, че ме учиха за Христос. Продължавам да виждам как примерът на Спасителя помага на скъпата ми съпруга и мен, докато ние учим нашите деца.

Сърцето ми се изпълва с радост, когато видя децата ми да разказват истории за Христос на моите внуци. Напомня ми на един от моите любими стихове в 3 послание на Йоан, глава първа, стих 4-ти, където четем: „По-голяма радост няма за мене от това, да слушам, че моите чеда ходят в истината.“ А защо не и нашите внуци?

Благодарен съм за нашите ръководители, които непрестанно ни проповядват за Христос, за освещаването на Господния ден и вземането от причастието всяка неделя в почит на Спасителя.

Радваме се много повече на неделята и причастието, когато изучаваме истории за Христос. Като правим това, създаваме традиции, които изграждат нашата вяра и свидетелство и защитават нашето семейство.

Преди няколко седмици, докато изучавах отново посланието, което президент Ръсел М. Нелсън отправи на последната обща конференция, и докато размишлявах за Господния ден, аз усетих дълбока благодарност

за благословията и привилегията да имам възможност да взимам от причастието. За мен причастието е много тържествен, свещен и духовен момент. Наистина се наслаждавам на събранието за причастие.

Размишлявайки, внимателно изучавах благословиите на хляба и на водата. Четох и дълбоко размишлявах върху молитвите и обреда на причастието. Започнах да се връщам отново в ума и в сърцето си към събитията, свързани с причастието.

Задълбочено размишлявах за деня, първия ден от празника на безквасните хлябове, когато Исус, в отговор на въпроса на Своите ученици къде да Му приготвят да отпразнува Пасхата, им отговаря с думите: „Идете в града при еди-кого си и му кажете: Учителят казва: Времето Ми е близо, у тебе ще празнувам Пасхата с учениците Си.“[7]

Опитах се да си представя как учениците купуват храна и внимателно приготвят масата, за да ядат с Него в този специален ден: маса за 13 човека, за Него и Неговите дванадесет ученика, които обича.

Плаках, когато си представих Христос да се храни с тях, заявявайки: „Истина ви казвам, че един от вас ще Ме предаде“.[8]

Мислих за наскърбените ученици, които Го питат: „Да не съм аз, Господи?“[9]

Когато Юда Му задава същия въпрос, Той спокойно отговаря: „Ти каза“.[10]

Можех да си представя ръцете, които са лекували, успокоявали, поучавали и благославяли, как разчупват хляба и Исус им казва: „Вземете, яжте – това е Моето тяло.“[11]

След това Той взима чаша пълна с вино, благодари и им подава чашата с думите: „Пийте от нея всички: защото това е Моята кръв на новия завет, която за мнозина се пролива за прощаване на греховете.“[12]

В моите мисли, аз погледнах учениците един по един и видях в очите им тяхната тревога за Учителя, когото те обичат толкова много. Сякаш бях седнал там с тях, наблюдавайки всичко. Усетих неописуема болка в сърцето си, изпълнено с мъка и тъга заради това, което Той щеше да изпита за мен.

Душата ми бе пълна с непреодолимо желание да бъда по-добър човек. С покаяние и тъга трескаво пожелах да мога да избегна разливането дори на няколко капки от Неговата кръв, пролята в Гетсимания.

След това се замислих за причастието, което вземаме всяка седмица в Негова памет. През това време размишлявах над всяка дума от благословиите на хляба и водата. Дълбоко размишлявах върху словата: „И си спомнят винаги за Него“ в благословията на хляба, и „че си спомнят винаги за Него“ в благословията на водата.[13]

Размишлявах какво означава да „си спомнят винаги за Него“.

За мен това означава:

- Да помня Неговия доземен живот, когато Той създава тази прекрасна планета.[14]
- Да помня Неговото скромно рождество в яслите във Витлеем, Юдея.[15]

- И да помня, когато, макар само момче на 12 години, Той учи и проповядва на законоучителите в храма.[16]
- Да помня, когато Той се оттегля в пустинята, за да се подготви за земното Си служение.[17]
- Да помня, когато Той се преобразява пред Своите ученици.[18]
- Да помня, когато Той въвежда причастието, по време на Последната вечеря с тях.[19]
- И да не забравям, когато Той отива в Гетсиманската градина и изстрадва толкова много там за нашите грехове, болки, разочарования, болести, че кърви от всяка пора.[20]
- Да помня, когато, след толкова много страдание и силна болка, дори още в Гетсимания, Той е предаден с целувка от един от учениците, когото нарича приятел.[21]
- Да помня, когато Той е отведен при Пилат и Ирод, за да бъде съден.[22]
- И да не забравям, когато Той е унижаван, удрян, заплюван, блъскан и бит с камшик, който разкъсва плътта Му.[23]
- И когато короната от тръни е грубо положена на главата Му.[24]
- Да помня, че Той трябва да носи собствения Си кръст към Голгота, и че е прикован с гвоздеи там на кръста, където изстрадва всяка физическа и духовна болка.[25]
- И да не забравям, когато е на кръста, с душа пълна с милосърдие, Той поглежда онези, които Го разпъват и после поглежда към небето, молейки се: „Отче, прости им, защото не знаят какво правят“.[26]
- Да помня, когато Той, знаейки че е изпълнил Своята мисия да спаси цялото човечество, предава Духа Си в ръцете на Неговия Отец, нашия Отец.[27]
- Да не забравям Неговото възкресение, което осигурява нашето собствено възкресение и възможността да живеем до Него във вечността, в зависимост от нашите избори.[28]

Не само това, размишляването върху причастните молитви и специалните им думи, изпълнени с толкова смисъл, ми напомня колко прекрасно е да получим обещанието по време на благословията на причастието, че когато винаги Го помним, ние винаги ще имаме Неговия Дух да бъде с нас.[29]

Вярвам, че Господ има свой план за това кога да дава откровение. Разбрах това много ясно, докато изучавах Еклисиаст 3:1, 6, където четем:

„Има време за всяко нещо, и срок – за всяка работа под небето: …

време за търсене и време за изгубване; време за пазене и време за хвърляне“.

Причастието е също така и време Небесният Отец да ни учи за Единението на Неговия Възлюбен Син - нашия Спасител Исус Христос, а за нас е време да получим откровение за това. Време е да „хлопа(ме), и (да ни) се отвори“,[30] да поискаме и да получим това познание. Време е с благоговение да поискаме от Бог това познание. И ако го направим, аз не се съмнявам, че ще получим това познание, което ще благослови неизмеримо нашия живот.

Обичам Господния ден, причастието и това, което те означават. Обичам Спасителя с цялата си душа. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. „Tell Me the Stories of Jesus“, *Детски химни,* № 57.
2. Иоана 9:7.
3. Вж. Лука 8:43–48.
4. Вж. Марка 6:45–52.
5. Вж. Лука 24:13–35.
6. 3 Нефи 11:14.
7. Матея 26:18.
8. Матея 26:21.
9. Матея 26:22.
10. Матея 26:25.
11. Матея 26:26.
12. Матея 26:27–28.
13. Учение и завети 20:77, 79.
14. Вж. Иоана 1:1–3.
15. Вж. Лука 2:1–7.
16. Вж. Лука 2:41–52.
17. Вж. Матея 4:1–11; Марка 1:12–13; Лука 4:1–13.
18. Вж. Матея 17:1–9.
19. Вж. Матея 26:26–28; Лука 22:14–20.
20. Вж. Лука 22:39–46.
21. Вж. Лука 22:47–48.
22. Вж. Лука 23:1–12.
23. Вж. Матея 26:67; 27:26, 28, 30; Лука 22:63–65.
24. Вж. Матея 27:29.
25. Вж. Иоана 19:16–18.
26. Лука 23:34.
27. Вж. Лука 23:46.
28. Вж. Лука 24:5–8.
29. Вж. Учение и завети 20:77, 79.
30. Матея 7:7.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото президентство

Светият Дух като ваш спътник

Ако живеем достойно, можем да имаме благословията Духът да бъде с нас не само сега, но винаги.

Скъпи братя и сестри, благодарен съм да бъда с вас в този Господен ден на тази обща конференция на Господната Църква. Чувствах, както и вие, Светият Дух да свидетелства за истинността на словата, които бяха изречени и изпети.

Целта ми е да увелича желанието ви и решимостта ви да изисквате дара, обещан на всеки един от нас след кръщението. По време на потвърждаването, ние чуваме следните думи: „Приеми Светия Дух“.[1] От този момент нататък, нашият живот се променя завинаги.

Ако живеем достойно, можем да имаме благословията Духът да бъде с нас не само от време на време, както по време на това изключително преживяване, което имахме днес, но винаги. Вие знаете от молитвата за причастието как това обещание се изпълнява: „О, Боже, Вечний Отче, ние Те молим в името на Твоя Син Исус Христос да благословиш и осветиш този хляб за душите на всички онези, които вземат от него, за да може да ядат във възпоминание на тялото на Твоя Син и Ти свидетелстват, о, Боже, Вечний Отче, че те желаят да вземат върху си името на Твоя Син и си спомнят винаги за Него, и спазват Неговите заповеди, които Той им е дал.“

И след това идва славното обещание: „за да може *винаги* да имат Неговия Дух да бъде с тях“ (У. и З. 20:77; курсив добавен).

Винаги да имаме Духа да бъде с нас означава да се радваме на ръководството и напътствието от Светия Дух във всекидневния ни живот. Ние можем, например, да бъдем предупредени от Духа да устоим на изкушението да направим нещо зло.

Дори само поради тази причина е лесно да се види защо Господните служители се опитват да увеличат желанието ни да се покланяме на Бог в събранията ни за причастие. Ако вземаме от причастието с вяра, тогава Светият Дух ще може да предпазва нас и нашите близки от изкушенията, които ни заливат с все по-нарастваща сила и честота.

Спътничеството на Светия Дух прави доброто да бъде по-привлекателно, а изкушението да бъде по-малко завладяващо. Само това е достатъчно да ни направи твърдо решени да бъдем достойни Духът да бъде винаги с нас.

Точно както Светият Дух ни укрепва срещу злото, Той също ни дава силата да различаваме истината от лъжата. Най-важните истини се потвърждават само чрез откровение от Бог. Нашият човешки разум и използването на физическите ни сетива не са достатъчни. Живеем във време, когато и на най-мъдрите ще бъде трудно да различават истината от изкусната измама.

Господ учи Своя апостол Тома, който иска физическо свидетелство

за възкресението на Спасителя, като докосва раните Му, че откровението е по-сигурно свидетелство: „Исус му каза: Понеже Ме видя, Тома, ти повярва; блажени онези, които, без да видят, са повярвали“ (Йоан 20:29).

Истините, които показват пътя към Бог, се потвърждават чрез Светия Дух. Не можем да отидем в Свещената горичка и да видим как Отецът и Синът говорят на младия Джозеф Смит. Няма физическо свидетелство или логически аргумент, които да докажат, че Илия е дошъл, както е обещано, за да предаде ключовете на свещеничеството, които сега се държат и упражняват от живия пророк, Томас С. Монсън.

Потвърждението на истината се дава на син или дъщеря на Бог, които са изявили правото да получават Светия Дух. Тъй като лъжи и заблуди могат да ни бъдат сервирани по всяко време, ние се нуждаем от постоянното влияние на Духа на истината, за да ни спести моментите на съмнение.

Докато служи като член на Кворума на дванадесетте апостоли, Джордж К. Канън ни подтиква постоянно да се стремим Духът да бъде с нас. Той обещава, а също и аз, че ако правим това, „на нас никога няма да ни липсва знание“ за истината, „никога няма да изпитваме съмнение и да се окажем в тъмнина“ и нашата „вяра ще бъде силна, нашата радост … пълна“.[2]

Нуждаем се от постоянната помощ, която произлиза от спътничеството на Светия Дух, и поради друга причина. Смъртта на обичан човек може да дойде неочаквано. Тогава свидетелството на Светия Дух за реалността на любящия Небесен Отец и възкресения Спасител ни дава надежда и утеха при загубата на любим човек. Това свидетелство трябва да бъде с нас, когато смъртта настъпи.

Затова по много причини се нуждаем от постоянното спътничество на Светия Дух. Ние го желаем, от опит знаем, че не е лесно то да бъде поддържано. Всеки от нас във

всекидневието си има мисли, думи или действия, които могат да изгонят Светия Дух. Господ ни учи, че Светият Дух ще бъде наш постоянен спътник, когато сърцата ни са изпълнени с милосърдие и когато добродетелта непрестанно украсява мислите ни (вж. У. и З. 121:45).

За хората, на които им е трудно да постигнат високите изисквания за достойнство, за да могат да имат спътничеството на Духа, предлагам следното насърчение. Имало е случаи, когато сте чувствали влиянието на Светия Дух. Може да се е случило днес.

Може да се отнасяте към такива моменти като към семето на вярата, което Алма описва (Вж. Алма 32:28). Посадете всеки един от тях. Може да направите това, като последвате подтиците, които чувствате. Най-ценното вдъхновение за вас ще бъде да знаете какво Бог би искал да правите. Ако е да платите десятък или да посетите скърбящ приятел, трябва да го направите. Каквото и да е, направете го. Когато показвате желанието си да се подчините, Духът ще ви праща повече внушения за това какво иска Бог да направите за Него.

Когато се подчинявате, внушенията от Духа ще идват по-често, приближавайки се по-близо и по-близо до постоянното спътничество. Силата ви да избирате праведно ще нараства.

Може да знаете кога тези внушения да действате за Него са от Духа и кога са ваши собствени желания. Когато внушенията са в хармония със словата на Спасителя и на Неговите живи пророци и апостоли, тогава може да изберете да ги последвате с увереност. Тогава Господ ще изпраща Своя Дух да ви посещава.

Например, ако получите духовно внушение да освещавате Господния ден, особено когато това изглежда трудно, Бог ще изпраща Своя Дух да ви помага.

Баща ми преди години получил такава помощ, когато работата му го отвела в Австралия. Той бил сам в неделя и искал да вземе от причастието. Не могъл да намери информация за събрания на светии от последните дни. Затова започнал да върви. На всяка пресечка се молел да знае накъде да завие. След като в продължение на един час вървял и завивал, той спрял, за да се помоли отново. Почувствал внушение да завие по една от улиците. Скоро започнал да чува пеене от партерния етаж на жилищна сграда наблизо. Погледнал през прозореца и видял няколко човека да седят до маса, покрита с бяла покривка и с подноси за причастието на нея.

Това може да не изглежда много за вас, но за него било нещо удивително. Той знаел, че обещанието в молитвата за причастие е изпълнено: „да си спомнят винаги за Него, и спазват Неговите заповеди, които Той им е дал, за да може винаги да имат Неговия Дух да бъде с тях“ (У. и З. 20:77).

Това е само един пример за случай, когато той се е молил и след това е вършил това, което Светият Дух му казва, че Бог иска от него. Той продължи по този начин през годините, така както ще постъпваме вие и аз. Никога не говореше за духовността си. Просто продължаваше да прави малките неща за Господ, които беше подтикнат да направи.

Винаги, когато някоя група от светии от последните дни го помолеше да говори пред тях, той го правеше. Нямаше значение дали са 10 или 50 човека или колко изморен се чувстваше. Даваше свидетелството си за Отца, Сина и Светия Дух винаги, когато Духът го подтикваше.

Най-висшите му призования в Църквата бяха във висшия съвет на кол Боневил Юта, където плевеше фермата на кола и преподаваше в Неделното училище. С течение на годините, когато се нуждаеше от Светия Дух, Той беше негов спътник.

Стоях до баща си в една болнична стая. Майка ми, омъжена за него от 41 години, лежеше в леглото. Наблюдавахме я в продължение на часове. Започнахме да забелязваме, че израженията на болка изчезват от лицето й. Пръстите на ръцете й, свити в юмруци до тогава, се отпуснаха. Ръцете й се успокоиха до тялото.

Болките от десетилетия борба с рака приключваха. Видях на лицето й изражение на мир. Тя направи няколко къси вдишвания, последва последно дихание и повече не помръдна. Стояхме и чакахме да видим дали ще се появи дишане.

Накрая баща ми каза тихо: „Едно малко момиче си отиде у дома“.

Той не проля сълзи. Това беше така, защото Светият Дух много отдавна му бе дал ясна представа за майка ми, коя е тя, откъде идва, каква е станала и къде отива. Духът му беше свидетелствал много пъти за съществуването на любящ Отец в небесата, за Спасител, който бе разчупил силата на смъртта и за реалността на храмовото му запечатване със съпругата и семейството му.

Духът отдавна го бе уверил, че нейната доброта и вяра я правят достойна да се завърне в небесния дом, където ще си я спомнят като чудесно дете с големи обещания и

където с чест ще бъде приветствана с добре дошла.

За баща ми, това бе повече от надежда. Светият Дух бе направил това реалност за него.

Някои хора могат да кажат, че думите му и картините в ума му за небесен дом са само самозалъгване, размътено мислене на съпруг в момент на голяма загуба. Но той знаеше вечната истина по единствения начин, по който е възможно да се знае.

Той бе учен, който търсеше истини за физическия свят през целия си живот на възрастен. Използваше инструментите на науката достатъчно добре, че да бъде почитан от колегите му по света. Много от това, което той постигна в химията, идва от способността му да вижда в ума си молекулите как се движат и след това да потвърждава видяното чрез експерименти в лабораторията.

Но той последва друг път, за да открие истините, които имаха най-голямо значение за него и за всеки един от нас. Само чрез Светия Дух можем да видим хората и събитията така, както Бог ги вижда.

Този дар продължи да се проявява в болницата, след като съпругата му почина. Събрахме вещите на майка ми, за да ги занесем у дома. Но баща ми спираше, за да благодари на всяка медицинска сестра или доктор, които срещахме по пътя към колата. Спомням си как чувствах, с малко раздразнение, че вместо това трябва да се стремим да бъдем сами със своята скръб.

Сега разбирам, че той виждаше нещата по начин, по който само Светият Дух може да му ги е показал. Той виждаше в тези хора ангели, изпратени от Бог да се грижат за любимата му съпруга. Самите те вероятно са мислели за себе си като работници в здравеопазването, но баща ми им благодареше за тяхната служба от името на Спасителя.

Влиянието на Светия Дух продължи да бъде с него и когато се върнахме в дома на родителите ми. Поговорихме няколко минути във всекидневната. Но баща ми се извини и влезе в близката спалня.

След няколко минути той се върна във всекидневната. Беше приятно усмихнат. Дойде при нас и ни каза тихо: „Безпокоях се да не би Милдред да пристигне в света на духовете и да се почувства сама. Помислих си, че може да се изгуби в тълпата.“

След това каза радостно: „Току що се помолих. Знам, че Милдред е добре. Майка ми е там да я посрещне.“

Спомням си как се усмихнах, като го чух да казва това, представих си баба ми, тичаща с късите си крака, бързаща сред тълпата, за да е сигурна, че ще е там да посрещне и прегърне снаха си, когато тя пристигне.

Една от причините баща ми да търси и получава такава утеха е това, че той винаги се е молил с вяра, още от детството си. Беше свикнал да получава отговори, които идваха в сърцето му, за да му дават утеха и напътствие. Освен че имаше навика да се моли, той познаваше Писанията и словата на живите пророци. Така че разпознаваше познатите нашепвания на Духа, които вие може да сте усетили днес.

Спътничеството на Духа се проявяваше при него като повече от утешение и напътствие. То го променяше чрез Единението на Исус Христос. Когато приемем обещанието да имаме Духа винаги с нас, Спасителят може да извърши пречистването нужно за вечен живот, което е най-големият дар (вж. У. и З. 14:7).

Помните следните слова на Спасителя: „Сега, тази е заповедта: Покайте се, вие, от всички земни краища, елате при Мене и бъдете кръстени в Моето име, за да може да бъдете осветени чрез приемането на Светия Дух, за да може да застанете неопетнени пред Мене в последния ден“ (3 Нефи 27:20).

Тези заповеди идват заедно със следното Господно обещание:

„И сега, истина, истина, ти казвам, уповавай се на онзи Дух, който води към вършене на добро – да, да се действа справедливо, да се ходи смирено, да се съди праведно; и това е Моят Дух.

Истина, истина, ти казвам, Аз ще ти дам от Моя Дух, който ще просветли ума ти и Който ще изпълни душата ти с радост“ (У. и З. 11:12–13).

Давам ви своето свидетелство, че Бог Отец живее, че Възкръсналият Исус Христос води Своята Църква, че Томас С. Монсън държи всички ключове на свещеничеството и че откровението чрез Светия Дух напътства и укрепва Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни и нейните смирени членове.

Свидетелствам ви също, че тези прекрасни мъже, които ни говориха днес като свидетели на Господ Исус Христос и като членове на Кворума на дванадесетте апостоли, са призовани от Бог. Знам, че Духът е вдъхновил президент Монсън да ги призове. И докато слушахте тях и техните свидетелства, Светият Дух ви потвърди това, което аз сега ви казвам. Те са призовани от Бог. Подкрепям ги и ги обичам и знам, че Господ ги обича и подкрепя в тяхната служба. И го правя в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. *Handbook 2: Administering the Church*, 2010 г., 20.3.10.
2. Вж. Джордж К. Канън, в “Minutes of a Conference”, *Millennial Star*, 2 май 1863 г., с. 275–276.

От старейшина Д. Тод Кристоферсън
от Кворума на дванадесетте апостоли

Целта на Църквата

Струва си да поспрем и да се замислим за причината, поради която Исус Христос избира да използва църква, Неговата Църква, за да осъществява Своето дело и делото на Своя Отец.

През целия ми живот общите конференции на Църквата са били вълнуващи духовни събития, а Църквата е била място, където да дойда, за да опознавам Господ. Осъзнавам, че има хора, които се считат за религиозни или духовни, и въпреки това отхвърлят участието в църква или дори необходимостта от такава институция. За тях практикуването на религия е изцяло лично. Но все пак Църквата е творение на Онзи, към Когото е насочена духовността ни – Исус Христос. Струва си да поспрем и да си помислим за причината, поради която Исус Христос избира да използва църква, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, за да осъществява Своето дело и делото на Своя Отец – „да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека“.[1]

Евангелието на Исус Христос се проповядва още от времето на Адам, а важните спасителни обреди, като например кръщението, се извършват чрез свещенически ред, основан върху семейството.[2] Когато обществата надрастват родовата организация, Бог призовава и други пророци, пратеници и учители. Четем, че по времето на Моисей има една по-формална структура, включваща старейшини, свещеници и съдии. В историята в Книгата на Мормон Алма организира църква със свещеници и учители.

После, в пълнотата на времената, Исус организира делото Си по такъв начин, че Евангелието да може да бъде установено едновременно в много страни и сред различни народи. Тази организация, Църквата на Исус Христос, е съградена на основата на „апостолите и пророците, като крайъгълен камък е сам Христос Исус“.[3] Тя включва допълнителни служители, като например седемдесетници, старейшини, епископи, свещеници, учители и дякони. Исус по подобен начин установява Църквата в западното полукълбо след Своето Възкресение.

След вероотстъпничеството и разпадането на Църквата, която организирал, докато е на земята, Господ повторно установява Църквата на Исус Христос още веднъж чрез Пророка Джозеф Смит. Древната цел не е отменена – да се проповядва благовестието на Евангелието на Исус Христос и да се отслужват обредите на спасението – с други думи, да се довеждат хора в Христос.[4]

И сега, посредством тази възстановена Църква, обещанието за изкупление е достъпно дори за духовете на починалите, които в земния си живот не са знаели нищо за благодатта на Спасителя.

Как Неговата Църква постига Господните цели? Важно е да се разбере, че крайната цел на Бог е нашият напредък. Желанието Му е да продължим „от благодат към благодат, докато не получи(м) пълнота“[5] на всичко, което може да ни даде Той. За да се постигне това е нужно повече от това да сме просто добри или да се чувстваме духовно. Изисква се вяра в Исус Христос, покаяние, кръщение с вода и с Духа и устояване с вяра до края.[6] Човек не може да постигне това в изолация, затова основна цел за Господ за съществуването на църква е да се създаде общност от светии, които ще си помагат един на друг по „стеснена(та) и тясна пътека, която води към вечен живот“.[7]

„И Той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители,

… за делото на служението, за съзижданието на Христовото тяло,

докато всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота“.[8]

Исус Христос е „начинателят и завършителят на (нашата) вяра“.[9] Обединяването ни с тялото на Христос – Църквата – е важна част от поемането на Неговото име върху ни.[10] Казано ни е, че древната Църква „често се събираше наедно, за да постят, да се молят и да разговарят едни с други относно благосъстоянието на душите си“[11] „и да чуят словото Господне“.[12] Така е и в Църквата днес. Обединени във вяра, ние преподаваме и се поучаваме един друг, и се стремим да постигнем пълнота в ученичеството, „мярката на ръста на Христовата пълнота“. Стремим се да си помагаме един на друг да достигнем

до „познаването на Божия Син“,[13] докато не дойде денят, когато „няма вече да учат Всеки ближния си и всеки брата си, и да казват: Познайте Господа; Защото те всички ще Ме познават, от най-малкия до най-големия между тях, казва Господ“.[14]

В Църквата не само учим божествени учения, ние ги и прилагаме. Бидейки Христовото тяло, членовете на Църквата си служат един на друг в ежедневието. Всички ние сме несъвършени; ние можем да нанасяме обиди и да бъдем обиждани. Често се изпитваме един друг чрез нашите лични индивидуални особености. В тялото Христово ние трябва не само да говорим възвисени думи и концепции, а да прилагаме нещата наистина, докато се учим да „живе(ем) заедно в любов“.[15]

Тази религия е загрижена не само за отделната личност, а ние всички сме призовани да служим. Ние сме очите, ръцете, главата, краката и другите части на тялото на Христос, дори и „тези части, … които се виждат да са по-слаби, са необходими“.[16] Имаме нужда от тези призования и имаме нужда да служим.

Един от мъжете в моя район е израснал не само без подкрепа от родителите си, но и с противопоставяне от тяхна страна към активността му в Църквата. Той каза следното в едно събрание за причастие: „Баща ми не може да разбере защо трябва да се ходи на църква, когато може да се отиде на ски, но аз наистина обичам да ходя на църква. В Църквата всички сме тръгнали по един и същ път и бивам вдъхновен по този път от силните младежи, чистите деца и това, което виждам и уча от другите възрастни. Укрепен съм от общуването ми с тях и съм развълнуван от радостта да живея според Евангелието“.

Мумбай, Индия

Районите и клоновете на Църквата предлагат ежеседмично събиране за отдих и подновяване, време и място, където да оставим зад себе си света – Господния ден. Той е ден, когато да се „наслаждава(ме) в Господа“,[17] за да почувстваме духовното изцеление, което идва с причастието, и да получим

подновеното обещание Неговият Дух да бъде с нас.[18]

Една от най-големите благословии да сме част от тялото Христово, макар и в този момент да не изглежда като благословия, е да бъдем укорени заради грях и грешка. Ние сме склонни да извиняваме и да оправдаваме грешките си и понякога просто не знаем в кое трябва да се подобрим или как да го направим. Без хората, които могат да ни укоряват „понякога с острота, когато (са) подтикнати от Светия Дух“,[19] може да ни липсва куража да се променим и да следваме по-съвършено Учителя. Покаянието е лично, но общението по тази понякога трудна пътека е в Църквата.[20]

В това обсъждане на Църквата като тялото Христово ние трябва винаги да имаме предвид две неща. Първо, не се стремим към обръщане към Църквата, а към Христос и Неговото Евангелие, обръщане, което е улеснено от Църквата.[21] Книгата на Мормон изразява това най-добре, като казва, че „*обръщаха людете към Господа,* и ги *присъединяваха към Църквата на Христа.*“[22] Второ, трябва да помним, че в началото Църквата е била семейство и дори днес, когато са отделни институции, семейството и Църквата си служат и се укрепват една друга. Нито едната не измества другата и определено Църквата, дори и в най-добрия случай, не може да бъде заместител на родителите. Целта на преподаването на Евангелието и свещенодействията, отслужвани от Църквата, е семействата да могат да се подготвят за вечен живот.

Има още една основна причина Спасителят да работи чрез църква, Неговата Църква, и тя е да се постигнат нужните неща, които не могат да бъдат постигнати от отделните хора или по-малките групи. Ясен пример за това е справянето с бедността. Вярно е, че като отделни хора и семейства ние се грижим за физическите нужди на другите, „раздавайки едни на други както материално, така и духовно според техните нужди и техните потребности“.[23] Но като сме заедно в Църквата, способността ни да се грижим за бедните и нуждаещите се се умножава, за да посрещнем по-голямата нужда и надеждата за разчитане на собствените сили се превръща в реалност за много хора.[24] Освен това, Църквата, нейните Общества за взаимопомощ и свещенодействията ѝ кворуми, предоставят помощ на много хора на много места, пострадали от природни бедствия, войни и преследване.

Без способностите на Неговата Църква, призивът на Спасителя да се отнесе Евангелието до целия свят не може да се осъществи.[25] Няма да ги има апостолските ключове, структурата, технологичните ресурси, финансовите средства и отдадеността и жертвата на стотици хиляди мисионери, необходими за осъществяване на делото. Помнете: „И това Евангелие на царството ще се проповядва по цял свят за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът“.[26]

Църквата може да строи и управлява храмове, домове Господни, където може да се отслужват важни обреди и завети. Джозеф Смит казва, че Божията цел за събирането на народа Му във всички епохи е „да се съгради дом Господен, където Той да може да открива на Своя народ обредите на дома Си и славата на царството Си, и да учи хората на пътя на спасението; защото има някои обреди и принципи, които, като бъдат учени и практикувани, трябва да бъдат извършвани в място или дом, построен за тази цел“.[27]

Ако хората вярват, че всички пътища водят към небето или че няма определени изисквания за спасение, те няма да виждат необходимост от проповядването на Евангелието или от обредите и заветите, за да се изкупят живите или мъртвите. Но ние говорим не само за безсмъртие, но и за вечен живот и заради това са важни пътят и заветите на Евангелието. А Спасителят се нуждае от църква, за да ги предостави на всички Божии чеда – и на живите, и на мъртвите.

Последната причина, която ще спомена, поради която Господ е установил Своята Църква, е най-уникалната – Църквата е, в крайна сметка, царството Божие на земята.

Когато Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е била организирана през 30-те години на 19-ти век, Господ каза на Пророка Джозеф Смит: „Издигнете сърцата

си и ликувайте, защото на вас е дадено царството, сиреч ключовете на църквата“.[28] Във властта на тези ключове, свещеническите служители на Църквата запазват чистотата на учението на Спасителя и почтеността на спасителните Му обреди.[29] Те помагат да се подготвят хората, които желаят да ги получат, преценят подготовката и достойнството на хората, които кандидатстват и после ги извършват.

С ключовете на царството, Господните служители могат да откриват и истина, и лъжа и още веднъж да заявят с власт: „Така казва Господ“. За съжаление, някои не харесват Църквата, защото искат да определят собствената си истина, но всъщност е изключителна благословия да се получи „познание за нещата такива, каквито са и каквито бяха, и каквито ще бъдат“,[30] дотолкова, доколкото Господ желае да го разкрие. Църквата предпазва и издава Божии откровения - канона на Писанията.

Когато Даниил разгълкува съня на вавилонския цар Навуходоносор, като уведомява царя „онова, което предстои в последните дни“,[31] той заявява, че „небесният Бог ще издигне царство, което довека няма да се разруши и владичеството над което няма да премине към друг народ; но то ще строши и довърши всички (останали) царства, а самото то ще пребъде довека“.[32] Църквата е това пророкувано царство от последните дни, създадено не от човеци, но установено от Бога на небесата и което се търкаля като камък, отсечен от планината, без ръце, за да изпълни целия свят.[33]

Съдбата му е да установи Сион като подготовка за завръщането и хилядолетното управление на Исус Христос. Преди този ден то няма да е царство в никакъв политически смисъл – както казва Спасителят: „Моето царство не е от *този* свят.“[34] По-скоро, то е хранилището за Неговата власт на земята, извършителят на Неговите свети завети, попечителят на Неговите храмове, защитникът и възвестителят на Неговата истина, мястото за събиране на разпръснатия Израил и „отбрана и убежище от бурята и от яростта, когато те ще се излеят без смесване върху цялата земя“.[35]

Приключвам с молбата и молитвата на Пророка:

„Призовавайте Господа, та царството Му да може да напредва на земята, та обитателите ѝ да го приемат и да са готови за идните дни, през които Синът Човешки ще се спусне в небето, облечен в яркостта на славата Си, за да посрещне царството Божие, което е установено на земята.

Затова нека царството Божие напредва, та царството небесно да може да дойде, тъй че Ти, о, Боже, да може да бъдеш прославен в небесата и на земята, та враговете Ти да може да бъдат покорени, защото Твоя е почитта, силата и славата во веки веков“.[36]

В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Моисей 1:39.
2. „И тъй започна да се проповядва Евангелието от началото, бидейки оповестявано от свети ангели, изпратени от присъствието Божие и от Неговия собствен глас, и чрез дара на Светия Дух.

   И тъй, всичко това беше потвърдено на Адам чрез свят обряд“ (Моисей 5:58–59; вж. също Моисей 6:22–23).
3. Ефесяните 2:20.
4. „Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е организирана от Бог, за да помага за Неговото дело – да се осъществява спасението и възвисяването на Неговите чеда. …

   При изпълнението на целите си да помага на отделните хора и семействата да се подготвят за възвисяване, Църквата набляга на божествено постановени отговорности. Те включват помагането на членовете да живеят съгласно Евангелието на Исус Христос, събирането на Израил чрез мисионерска работа, грижата за бедните и нуждаещите се и осъществяването на спасението на мъртвите чрез строежа на храмове и извършването на обреди чрез заместник“ (*Handbook 2: Administering the Church* (2010 г.), 2.2).
5. Учение и завети 93:13.
6. Вж. 2 Нефи 31:17–20.
7. 2 Нефи 31:18.
8. Ефесяните 4:11–13.
9. Мороний 6:4.
10. Вж. 3 Нефи 27:5–7.
11. Мороний 6:5.
12. 4 Нефи 1:12.
13. Ефесяните 4:13.
14. Еремия 31:34; вж. също Евреите 8:11.
15. Учение и завети 42:45.
16. 1 Коринтяните 12:22. Павел също заявява: „Но сега те са много части, а пък едно тяло. … И ако страда една част, всичките части страдат с нея; или ако се слави една част, всички части се радват заедно с нея“ (1 Коринтяните 12:20, 26; вж. също Мосия 18:9).
17. Исаия 58:14.
18. Вж. Учение и завети 20:77, 79; 59:9–12.
19. Учение и завети 121:43.
20. Вж. 3 Нефи 18:21–23, 30–32.
21. Вж. Доналд Л. Халстром, „Обърнати в Неговото Евангелие чрез Неговата Църква“, *Лиахона*, май 2012 г., с. 13–15.
22. 3 Нефи 28:23; курсив добавен.
23. Мосия 18:29.
24. Пример за „Господното хранилище“: „Господното хранилище не е само една сграда, използвана да разпределя храна за бедните. То включва направените от членовете на Църквата дарения на време, таланти, състрадание, материали и финансови средства, дадени на епископа да се грижи за бедните и нуждаещите се. Ето защо Господното хранилище съществува във всеки район“ (*Handbook 2,* 6.1.3).
25. Вж. Матей 28:19–20; Учение и завети 112:28–29.
26. Джозеф Смит - История 1:31.
27. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит,* 2007 г., 445.
28. Учение и завети 42:69; вж. също Учение и завети 90:3.
29. Вж. Символът на вярата 1:5.
30. Учение и завети 93:24.
31. Даниил 2:28.
32. Даниил 2:44.
33. Даниил 2:45; вж. също стих 35.
34. Йоан 18:36; курсив добавен.
35. Учение и завети 115:6.
36. Учение и завети 65:5–6.

От Девин Г. Дюран
Първи съветник в Общото президентство на Неделното училище

И сърцето ми непрестанно потъва в размисъл за нещата

Искрено се моля, че ще изберете да размишлявате върху Божието слово по един по-всеобхватен и задълбочен начин.

По професия съм инвеститор. По вяра, аз съм ученик на Исус Христос, Сина Божий.[1] В своята бизнес практика, прилагам строги финансови принципи. Като живея според вярата си, се стремя да следвам духовни принципи, които ще ми помагат да ставам по-подобен на Спасителя.

Поканите носят благословии

Много от личните ми награди, които съм получил в живота, са били в резултат на нечия покана към мен да изпълня някаква трудна задача. В същия този дух, бих желал да отправя две покани към всеки един от вас. Първата е свързана с финансови последствия. А от втората, последствията са духовни. И двете покани, ако бъдат приети, ще изискват дисциплинирани усилия в продължение на определен период от време, за да пожънат успех.

Първата покана

Първата покана е проста: Каня ви да спестявате известна сума пари всяка седмица. Сумата, която спестявате, наистина не е от голямо значение; това зависи от вас. Като развивате навика да спестявате, вие ще имате лична полза от това. Както и може да имате възможността да помагате финансово на околните, в резултат на вашата прилежност. Представете си положителния резултат, като спестявате средства ежеседмично в продължение на шест месеца, година, 10 години или по-дълго. Малките усилия, поддържани с времето, могат да водят до значителни резултати.[2]

Втората покана

Втората ми покана е доста различна и много по-важна от първата. Тя е следната: Каня ви да „размитявате“[3] по един стих от Писанията всяка седмица. Думата *размитявам* не може да бъде открита в речника, но е намерила място в моето сърце. И така, какво означава „размитявам“? Бих искал да кажа, че това е 80 процента задълбочено размишляване и 20 процента запаметяване.

Състои се от две прости стъпки:

Първо, избирайте си стих от Писанията всяка седмица и го поставяйте на място, където да го виждате всеки ден.

Второ, четете или си мислете върху стиха по няколко пъти на ден и размишлявайте върху значението на неговите думи и ключови изрази през седмицата.

Представете си вдъхновяващите резултати, като правите това ежеседмично в продължение на шест месеца, година, 10 години или по-дълго.

Като полагате тези усилия, ще чувствате как духовността ви нараства. Вие ще можете да учите и насърчавате обичаните от вас хора по подходящи начини.

Като избирате всяка седмица да размишлявате така, може малко да се почувствате като човек, който в миналото е обичал да плува под

повърхността на водата с шнорхел, а сега е решил да опита гмуркането надълбоко. Вземайки това решение, животът ви ще бъде благославян с по-дълбоко разбиране за евангелските принципи и с нови духовни перспективи.

Като размишлявате върху избрания от вас стих всяка седмица, думи и изрази ще бъдат изписани в сърцето ви.[4] Думи и изрази ще се изписват и в ума ви. С други думи, запаметяването ще се случва лесно и естествено. Но главната цел на „размитяването“ е да осигури място на вдъхновение, към което да прибягват вашите мисли – място, което да ви държи близо до Духа Господен.

Спасителят казва: „*непрестанно* съхранявайте в ума си словата на живот“.[5] „Размитяването“ е един прост и назидателен начин да правим именно това.

Вярвам, че Нефи е бил „размитител“. Той казва: „душата ми се наслаждава на писанията и сърцето ми потъва в размисъл за тях *(непрестанно)*, и ги пиша за поучението и ползата на децата ми“.[6] Той е загрижен за своите деца, докато размишлява върху Писанията и ги записва. Каква полза може да извлече вашето семейство, докато вие *непрестанно* се стремите да изпълвате ума си с Божието слово?

Моят стих

Наскоро, „размитявах“ върху Алма 5:16. Той гласи: „Аз ви казвам, можете ли да си представите, че чувате гласа Господен да ви казва в онзи ден: Елате при Мене вие, които сте благословени, защото ето, делата ви са били дела на праведността по лицето на земята?“

В края на седмицата, в ума бе записано следното: Представете си, че чувате гласа Господен да ви казва: „Елате при Мене вие, които сте благословени, защото ето, делата ви са били дела на праведността“ (Алма 5:16).

Както виждате, не съм запаметил целия стих дословно. Обаче, аз отново и отново размишлявах върху основните му точки и върху това къде се намира този стих. Но най-добрата част от процеса беше, че за мислите ми имаше по-възвишено място, където да отидат. През цялата седмица можех да си представя как Спасителят ми казва насърчителни слова. Този образ трогна сърцето ми и ми служи като вдъхновение да желая да върша „дела на праведността“. Това може да се случва, когато „поглежда(ме) към (Христос) във всяка мисъл“.[7]

Трябва да отвръщаме на удара с удар

Може да попитате: „Защо пък да правя това?“. Бих отговорил, че ние живеем във време на ширещо се зло. Не може просто да се примиряваме със съществуващото положение и да ни бъдат втълпявани грозни думи и греховни образи, почти навсякъде, накъдето се обърнем, и да не правим нищо по въпроса. Трябва да отвръщаме на удара с удар. Когато вдъхновяващи мисли и образи обладават нашето съзнание, когато „си спомня(ме) винаги за Него“,[8] не остава място за мръсотия и боклук.

В Книгата на Мормон, Исус Христос кани всички хора да „обмисл(ят) нещата, които (Той) казва“.[9] Гледайте на „размитяването“ като на допълнение към вашето лично и семейно изучаване на Писанията, но и не позволявайте то да замени изучаването. „Размитяването“ е нещо като добавянето на витамин, разтварящ се с времето, към текущата ви духовна диета.

Прекалено трудно е

Може да си кажете: „Размитяването звучи прекалено трудно за мен“. Не се разубеждавайте. Трудното може да е добро. Христос ни кани да вършим множество трудни неща, защото Той знае, че ще бъдем благославяни, в резултат на нашите усилия.[10]

Един млад наш съсед откри един прост начин да „размитява“. Той слага стиха си за седмицата на главния екран на своя телефон. Друга идея, която можете да пробвате, е да споделяте стиха си с брат или сестра, с дете или приятел. Съпругата ми Джули и аз си помагаме взаимно. Избираме си стиховете всяка неделя. Тя поставя своя на хладилника. Аз слагам моя в пикапа си. И след това си споделяме мисли относно нашите стихове през цялата седмица. Също така обичаме да обсъждаме стиховете си и с нашите деца. Като правим това, като че ли те се чувстват по-удобно да споделят своите чувства с нас относно словото Божие.

Джули и аз сме и част от една онлайн група, чрез която близки, приятели и мисионери могат да споделят своите стихове от Писанията всяка седмица и от време на време включват сходна мисъл или свидетелство. Да сме част от група, прави постоянството по-лесно. Дъщеря ми, която е в гимназията, и група нейни приятели, използват социалните медии и изпращането на текстови съобщения, за да си споделят Писанията едни с други.

Моля, не се колебайте да включвате хора от други вероизповедания в групите си. Те също търсят начини да извисяват мислите си и да се чувстват по-близо до Бог.

Какви са ползите?

И така, какви са ползите? Джули и аз сме „размитявали“ по един стих на седмица вече повече от три години. Първоначално, ние си поставихме 20-годишна цел. Тя ми каза наскоро: „Когато ме покани за първи път да „размитявам“ по един стих всяка седмица, в продължение на 20 години, аз се зачудих дали мога да издържа и месец. Тези съмнения вече ме напуснаха. Не мога да повярвам колко е забавно да слагаш по един стих всяка седмица на хладилника и, само като го „размитявам“ всеки път, като го видя, това повдига духа ми“.

След като „рамитява“ в продължение на шест седмици, една сестра от Тексас, САЩ, казва: „Свидетелството ми се усили … и аз се чувствам по-близо до Моя Небесен Отец. … Харесва ми как Божието слово ме променя към по-добро“.

Един приятел тинейджър пише: „Наистина ми е приятно да мога да „размитявам“, защото това ми е помогнало да се съсредоточавам върху нещата, които са от съществено значение“.

Един от нашите мисионери споделя следното: „Аз се занимавам с „размитяването“ на един стих всяка седмица от юни 2014 г. и много обичам да го правя. … тези стихове са ми станали като приятели, на които мога да разчитам“.

В моя случай, аз чувствам поцялостно Духа, докато „размитявам“ всяка седмица. Любовта ми към Писанията също се е увеличила, в резултат на усилията ми „добродетелта *непрестанно* да украсява мислите (ми).“[11]

Вземете под внимание следната покана и най-висша благословия, която споделя Нефи: „Затова, ако бързате напред, *угощавайки се* със словото Христово и устоите до края, ето, така казва Отец: Вие ще имате вечен живот“.[12] В духа на „угощава(не) със словото Христово“, „размитяването“ е подобно на това да си отхапеш от вкусна храна, след което да дъвчеш много, много бавно, за да можеш да й се насладиш изцяло.

Кой е вашият стих?

Ще „размитявате“ ли по един стих от Писанията всяка седмица до края на месеца и до края на годината? Може би по-дълго? Джули и аз поканихме всички наши смели мисионери от Далас, щата Тексас да „размитяват“ с нас за 20 години. Ще прекосим финиш-линията заедно след 17 кратки години. И тогава ще си поставим нова цел да извисяваме мислите си и да се доближаваме към Христос.

Можете да ни проверите, като попитате: „Кой е вашият стих?“ Но ако го направите, и вие бъдете подготвени да споделите вашия стих. Всеки от нас ще бъде укрепен в резултат на общуването ни.

Можете ли да си представите как би се променил вашият живот и този на семейството ви, ако всяка седмица записвате по един нов стих в сърцето и ума си за следващите няколко месеца или години или по-дълго?

Исус Христос е нашият пример

Исус Христос сигурно е развил любов към Писанията още от ранна възраст. Той със сигурност е четял и размишлявал върху Писанията още като дете, за да може да води смислени беседи с мъдрите доктори в храма, когато е бил на 12 години.[13] Той започва мисията Си на 30-годишна възраст,[14] и борави с Писанията от рано и често през цялото Свое служение.[15] Не е ли удачно да кажем, че Исус е прекарал поне 20 години в изучаване и размишляване върху Писанията, като част от подготовката за мисията Си? Има ли нещо, което трябва да правите днес, за да се подготвите духовно за бъдещите възможности да учите и благославяте вашето семейство и околните?

Упражнявайте вярата си и действайте

В обобщение, се надявам, че ще решите да спестявате пари всяка седмица. Упражнявайте вашата вяра, контролирайте се и действайте. Също така искрено се моля, че ще изберете да размишлявате върху Божието слово по един по-всеобхватен и задълбочен

начин, правейки го ежеседмично. Упражнявайте вашата вяра, контролирайте се и действайте.

За разлика от първата ми покана за *„пестене на пари“*, всички благословии от моята втора покана за *„пестене за душата“*, ще бъдат във ваше притежание завинаги – незасегнати от молците и ръждата на този свят.[16]

Старейшина Д. Тод Кристофersън предлага следния ясен съвет и обещание: „Изучавайте Писанията внимателно, целенасочено. Размишлявайте и се молете за тях. Писанията са откровение и те ще ви дават допълнително откровение.“[17]

Заключение

Обещавам, че като записвате по един стих от Писанията в ума и сърцето си всяка седмица, вие няма да съжалявате. Ще изпитвате чувство за безкрайна духовна цел, защита и сила.

Спомнете си думите на Исус Христос, когато казва: „правете това, което сте Ме виждали Аз да правя“.[18] Нека *напълно* да прилагаме Неговите слова в живота си, моля се за това в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. 3 Нефи 5:13.
2. Вж. Алма 37:6; Учение и завети 64:33.
3. Аз използвам *„meditizar“* на испански език, което е комбинация от *„meditar“* (да размишлявам) и *„memorizar“* (да запаметявам).
4. Вж. 2 Коринтяните 3:3.
5. Учение и завети 84:85; курсив добавен.
6. 2 Нефи 4:15; вж. също Второзаконие 6:7; 2 Нефи 4:16.
7. Учение и завети 6:36.
8. Вж. Учение и завети 20:77, 79.
9. 3 Нефи 17:3; вж. също Мороний 10:3.
10. Вж. Матей 16:25; 1 Нефи 2:20; Учение и завети 14:7.
11. Учение и завети 121:45; курсив добавен.
12. 2 Нефи 31:20; курсив добавен.
13. Вж. Лука 2:42, 46–47.
14. Вж. Лука 3:23.
15. Вж. Матей 4:3–4; вж. също Матей 21:13. В няколко други стиха се използва израза „написано е“ и други подобни, за да се покаже познаване на Писанията.
16. Вж. Матей 6:19–20.
17. Д. Тод Кристоферсън, „Благословията да имаме Писанията“, *Лиахона,* май 2010 г., с. 35.
18. 2 Нефи 31:12; вж. също 3 Нефи 27:21.

От старейшина Вон Г. Кийч
от Седемдесетте

Благословени и щастливи са хората, които спазват Божиите заповеди

Положените от Господ бариери създават за нас пристанище на безопасност от злото и унищожителните влияния.

Преди известно време, докато бях на посещение в Австралия, посетих един красив залив, във формата на подкова, отличаващ се с възможностите си за каране на сърф. Докато се разхождах по брега, бях очарован от величието на огромните, разбиващи се на брега вълни, както и от по-малките, приижддащи наблизо към брега вълнички.

Докато продължавах разходката си, попаднах на група американски сърфисти. Те бяха явно разстроени за нещо, говорейки на висок глас и

ръкомахайки към морето. Когато ги попитах какво не е наред, те ми посочиха място, точно навън от залива, където се разбиваха големите вълни.

„Вижте там – ядосано ми каза един от тях, – виждате ли бариерата?“ Вглеждайки се по-внимателно, наистина можех да видя една разпростираща се изцяло по устието на залива бариера, точно там, където се разбиваха огромните и примамващи вълни. Бариерата явно бе направена от здрава мрежа и се поддържаше на повърхността на водата от шамандури. Според сърфистите, тя стигаше до дъното на океана.

Американските сърфисти продължиха: „Дошли сме тук за преживяване, което се случва веднъж в живота – да караме по хребета на тези големи вълни. Можем да сърфираме и върху малките вълнички, разбиващи се в залива, но бариерата прави невъзможно за нас да сърфираме по големите вълни. И нямаме представа защо бариерата е там. И това напълно ни разваля пътуването“.

Докато американските сърфисти се вълнуваха все повече, вниманието ми бе привлечено от друг един сърфист, който беше наблизо – по-възрастен човек и явно местен. Той явно губеше търпение, слушайки непрестанните оплаквания относно бариерата.

Най-накрая, се изправи и се приближи до групата. Без да каже и дума, извади чифт бинокли от раницата си и ги подаде на един от сърфистите, посочвайки към бариерата. Всеки един от сърфистите погледна през биноклите. Когато дойде моят ред, с помощта на увеличения образ, можах да видя нещо, дотогава невидимо за мен: гръбни перки – огромни акули, хранещи се на рифа от другата страна на бариерата.

Групата бързо се укроти. Възрастният сърфист си прибра биноклите и се обърна да си върви. Междувременно, той каза нещо, което никога няма да забравя: „Не бъдете прекалено критични към бариерата – каза той, – тя е единственото нещо, което ви пази от изяждането“.

Стоейки на този красив плаж, нашата перспектива се промени изведнъж. Бариера, която изглеждаше неподвижна и ограничителна – която явно убиваше удоволствието и вълнението от това да караш върху наистина големите вълни – се бе превърнала в нещо много различно. С новото ни разбиране за криещата се опасност под повърхността на водата, бариерата сега ни предлагаше защита, безопасност и мир.

Докато вие и аз вървим по житейските пътеки в преследване на мечтите си, Божиите заповеди и стандарти – подобно на тази бариера – може понякога да бъдат трудни за разбиране. Може да изглеждат неподвижни и непоклатими, възпрепятстващи пътека, която изглежда забавна и вълнуваща, и която бива следвана от толкова много други хора. Както описва апостол Павел: „Защото сега виждаме нещата неясно“[1] с подобна ограничена перспектива, често пъти ние не можем да разбираме големите опасности, които се крият под повърхността.

Но Този, Който „схва(ща) всички неща“[2] знае точно къде се крият тези опасности. Чрез Неговите заповеди Той ни предоставя божествена насока и любящо напътствие, така че да можем да избягваме опасностите – и за да можем да насочим живота си по път, който е защитен от духовните хищници и от зеещите челюсти на греха.[3]

Ние изразяваме любовта си към Бог – и нашата вяра в Него – като даваме най-доброто от себе си всеки ден да следваме пътя, който Той е начертал за нас, и като спазваме заповедите, които Той ни е дал. Нашите вяра и любов си пролича-ват най-вече в моментите, когато не разбираме изцяло причината за Божията заповед или пътеката, по която Той ни казва, че трябва да поемем. Сравнително лесно е да следваме пътека, в рамките на бариерата, веднъж щом сме разбрали, че извън нея гъмжи от остроъби хищници. Много по-трудно е да продължаваме по пътека в рамките на бариерата, когато единственото, което можем да видим, са вълнуващите и изкусителни вълни от другата страна. И именно това са моментите, когато избираме да упражняваме нашата вяра, да се

доверяваме на Бог и да показваме любовта си към Него – и в които израстваме и се сдобиваме с най-много.

В Новия завет, Анания не може да разбере Господната заповед да открие и благослови Савел – човек, който буквално има разрешително да хвърля в затвора вярващите в Христос. Но тъй като се подчинил на Божията заповед, Анания бил инструмент за духовното раждане на апостол Павел.[4]

Като се доверяваме на Господ, упражняваме вярата си, спазваме Неговите заповеди и следваме пътя, който Той е начертал за нас, ние се превръщаме още повече в човека, който Господ желае от нас да бъдем. Това е „превръщането“ – промяната в сърцето – която е от съществено значение. Както ни учи старейшина Далин Х. Оукс: „Не е достатъчно просто да се носим по течението. Заповедите, обредите и заветите на Евангелието не са само списък от депозити, задължителни за внасяне в някаква небесна банкова сметка. Евангелието на Исус Христос е план, който ни показва как да станем това, което нашият Небесен Отец желае да станем“.[5]

Ето защо, истинското послушание се състои в това да Му се отдаваме изцяло и да Му позволяваме да очертава нашия път, както в спокойните, така и в бурните води, давайки си сметка, че Той може да ни превърне в много повече, отколкото ние някога можем сами да направим от себе си.

Като се подчиняваме на Неговата воля, ние ще нарастваме в мир и щастие. Цар Вениамин учи, че хората, които спазват заповедите на Бог, са „благословен(и) и щастлив(и)“ във „всички неща, и тленни, и духовни“.[6] Бог иска да имаме радост. Той иска да имаме мир. Той желае да успеем. Той иска да бъдем в безопасност и да бъдем защитени от светските влияния, които са около нас.

Или с други думи, заповедите на Господ не представляват някакъв мъчителен подводен лабиринт от бариери, на който с неохота трябва да се научим да издържаме в този живот, за да бъдем възвисени в следващия. По-скоро, положените от Господ бариери създават за нас едно безопасно пристанище от злото и унищожителните влияния, които в противен случай биха ни завлекли в дълбините на отчаянието. Заповедите на Господ са ни дадени от любов и загриженост; те имат за цел да ни дават точно толкова радост в този живот,[7] колкото радост и възвисяване в следващия. Те определят начина, по който трябва да действаме – и още по-важно, те озаряват това, в което трябва да се превърнем.

Както във всички добри и истинни неща, Исус Христос е най-добрият пример. Най-величественият пример за послушание в цялата вечност се дава, когато Синът предава Себе си на волята на Отца. Молейки с най-дълбоко смирение чашата да Го отмине – да може да поеме по друг път, а не по този, който Му е бил определен – Христос отдава Себе си на пътеката, по която Неговият Небесен Отец е желаел Той да поеме. Това е пътека, водеща към Гетсиманската градина и Голгота, където Той изтърпява неописуема агония и страдание, и където бива напълно изоставен, с оттеглянето на Духа на Неговия Отец. Но същата тази пътека достига връхната си точка с празната гробница на третия ден, с възгласа: „Той възкръсна!“,[8] проехтяващ в ушите и сърцата на хората, които Го обичат. Тя включва неописуемата радост и утеха, съсредоточени върху Неговото Единение за всички Божии чеда през цялата вечност. Позволявайки на Неговата воля да бъде погълната от тази на Отца, Христос ни е предоставил перспективата на вечен мир, вечна радост и вечен живот.

Свидетелствам, че ние сме чеда на един любящ Бог. Свидетелствам, че Той желае ние да бъдем щастливи, в безопасност и благословени. За тази цел, Той ни е начертал път, който води обратно при Него, и е поставил бариери, които ще ни защитават по пътя. Като се стараем да следваме този път, ние ще намираме истинска безопасност, щастие и мир. И като подчиняваме нашата воля на Неговата, ние ще се превърнем в това, което Той желае от нас. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 1 Коринтяните 13:12.
2. Учение и завети 88:6.
3. Вж. Бойд К. Пакър, „Spiritual Crocodiles“, *Ensign,* май 1976 г., с. 30–32.
4. Вж. Деянията 9:10–18.
5. Далин Х. Оукс, „The Challenge to Become,“ *Liahona,* ян. 2001 г., с. 40.
6. Мосия 2:41.
7. Вж. 2 Нефи 2:25.
8. Вж. Матей 28:6; Марк 16:6.

От Керъл М. Стивънз
Първа съветничка в Общото президентство
на Обществото за взаимопомощ

„Ако Ме обичате, ще пазите Моите заповеди”

Божиите заповеди са израз на Неговата любов към нас, а спазването на Неговите заповеди е израз на нашата любов към Него.

Когато най-голямата ни дъщеря Джен доведе третата си дъщеричка от болницата, аз отидох в дома й да помогна. След като заведохме най-голямата й дъщеря на училище, решихме, че това, от което Джен най-много се нуждае, е почивка. Затова най-голямата помощ беше да взема дъщеря й Клоуи у дома с мен, за да може майка й и новата й сестричка да си починат.

Закопчах Клоуи в детската й седалка, сложих си колана и излязох от алеята им. Обаче, преди да стигна края на улицата, Клоуи беше разкопчала колана си, беше се изправила, гледаше през рамото ми и ми говореше! Отбих колата, излязох и отново я закопчах за седалката.

Тръгнахме отново, но не след дълго тя пак беше излязла от седалката си. Повторих същите стъпки, но този път още преди да успея да седна и да си сложа моя колан, Клоуи вече се беше изправила!

Озовах се седнала в колата, отбита встрани от пътя, бореща се с три годишно дете. И тя печелеше!

Използвах всяка идея, за която се сетих, за да я убедя, че оставането в седалката със закопчан колан е добра идея. Тя не беше убедена! Накрая реших да използвам подхода „ако/тогава“.

Казах й: „Клоуи, ако останеш закопчана в седалката, веднага щом стигнем в къщата на баба, ще си играем с пластилина“.

Никакъв отговор.

„Клоуи, ако останеш закопчана в седалката, може да изпечем хляб, когато стигнем в дома на баба“.

Никакъв отговор.

Опитах отново. „Клоуи, ако останеш закопчана в седалката, може да спрем на пазара и да ти купим лакомства“!

След три опита, осъзнах, че това е безполезно упражнение. Тя беше решена и никакво количество от „ако/тогава“ не беше достатъчно да я убеди да остане закопчана в нейната седалка.

Не можехме да прекараме деня седейки встрани от пътя, но исках да спазвам закона, а и не беше безопасно да шофирам, докато Клоуи стои изправена. Помолих се тихо и чух Духа да прошепва: „Научи я“.

Обърнах се към нея и дръпнах колана така, че да може тя да го види. Казах й: „Клоуи, слагам този колан, защото той ще ме пази. Но ти не си сложила своя колан и няма да бъдеш защитена. И ще бъда много тъжна, ако пострадаш“.

Тя ме погледна; почти виждах как информацията се обработваше в малкия й мозък, докато притеснено чаках отговор. Накрая нейните големи сини очи блеснаха и тя каза: „Бабо, ти искаш да си сложа колана, защото ме обичаш!“.

Духът изпълни колата, докато показвах своята любов към безценното малко момиченце. Не желаех да губя това усещане, но знаех, че друга възможност няма да получа, затова излязох и я сложих в нейната седалка. След това попитах: „Клоуи, ще останеш ли в седалката?“. И тя направи това – през целия път до пазара за лакомство! И тя остана закопчана през целия път от пазара до вкъщи, където пекохме хляб и си играхме с пластилина, защото Клоуи не забрави какво съм казала!

Докато шофирах обратно онзи ден, се сетих за стих от Писанията: „Ако Ме обичате, ще пазите Моите заповеди“.[1] Имаме правила за обучаване, напътстване и закрила на децата. Защо? Поради голямата любов, която изпитваме към тях. Но докато Клоуи не разбра, че желанието ми тя да остане безопасно закопчана в нейната седалка е поради моята любов към нея, тя не желаеше да се подчини на нещо, което смяташе за ограничение. Тя усещаше, че коланът ограничава нейната свобода.

Също като Клоуи, ние можем да решим да гледаме на заповедите като на ограничение. Понякога може да усещаме, че законите на Бог ограничават нашата лична свобода, отнемат ни свободата на избор и пречат на нашето развитие. Но когато потърсим по-голямо разбиране и позволим на нашия Отец да ни учи, ние започваме да виждаме, че Неговите закони са израз на Неговата любов към нас и подчинението на Неговите закони е израз на нашата любов към Него.

Ако, образно казано, усещате, че сте паркирали встрани от пътя, ще ми позволите ли да предложа няколко принципа, които, ако ги следвате, ще ви помогнат да се върнете безопасно на пътя на вярата и подчинението?[2]

Първо, вярвайте в Бог. Вярвайте в Неговия вечен план за вас. Всеки от нас е „възлюбен духовен син или дъщеря на небесни родители“. Тяхната любов към нас може да бъде усетена в заповедите. Заповедите са важни напътствия, които ни учат, насочват и пазят, докато „придобием земен опит“.[3]

В доземния свят ние сме използвали нашата свобода на избор, за да приемем Божия план[4] и сме научили, че подчинението на вечния Божий закон е жизненоважен за успеха ни в Неговия план. Писанията учат: „Има закон, безвъзвратно постановен в небесата още преди основаването на този свят, на който са основани всички благословии“.[5] Ако спазваме съответния закон, получаваме благословиите.

Дори с всички наши грешки, противопоставяне и знание, които придружават нашето земно преживяване, Бог никога не забравя нашия потенциал, дори когато ние го забравяме. Можем да Му вярваме, „защото Бог иска всички Негови чеда да се завърнат при Него“.[6] И Той осигурява начин това да стане чрез Единението на Неговия Син Исус Христос. Единението е „същността на плана на спасението“.[7]

Второ, вярвайте в Исус. Най-голямата проява на подчинение и любов е Единението на Исус Христос. Подчинявайки Себе си на волята на Отца, Той дава живота си за нас. Той казва: „Ако пазите Моите заповеди, ще пребъдвате в любовта Ми, както и Аз опазих заповедите на Отца Си и пребъдвам в Неговата любов.“[8]

Исус също учи:

„Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум.

Това е голямата и първа заповед.

А втора, подобна на нея, е тая: „Да възлюбиш ближния си, както себе си“.[9]

Всяка неделя имаме възможност да размишляваме и да си спомним за чистата любов на нашия Спасител, докато вземаме символите на Неговото безгранично Единение. По време на причастието наблюдавам, когато ръцете се протягат да подадат хляба и водата. И когато протегна ръката си и взема от причастието, аз сключвам завет, че желая да взема името Му върху себе си и винаги да Го помня и да спазвам Неговите заповеди. А Той обещава, че „мо(жем) винаги да има(ме) Неговия Дух да бъде с (нас)“.[10]

Трето, вслушвайте се в нашепванията на Духа. Помните ли по време на моето преживяване с Клоуи, че Духът ми прошепна стих от Писанията? Той е Йоан 14:15: „Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди“. След това четем тези важни стихове:

„И Аз ще поискам от Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, за да бъде с вас вовеки –

Духа на истината, Когото светът не може да приеме, защото не Го вижда, нито Го познава. Вие Го познавате, защото Той пребъдва с вас и във вас ще бъде“.[11]

Всеки достоен член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, който е бил потвърден, има правото на спътничеството на Светия Дух. Постът, молитвата, изучаването на Писанията и подчинението многократно увеличават нашата способност да чуем и усетим подтиците на Духа.

Когато вашият ум е пълен със съмнение и объркване, Отца и Синът ще изпратят Светия Дух да ви предупреди и да ви насочва безопасно през опасностите на това земно пътуване. Той ще ви помага да помните, ще ви утешава и ще ви изпълни „с надежда и съвършена любов“.[12]

Четвърто, доверявайте се на напътствията на живите пророци. Нашият Отец ни е осигурил начин да чуваме словото Му и да опознаваме закона Му чрез Неговите пророци. Господ заявява: „Словото Ми … ще бъде изпълнено всичкото, дали чрез Моя собствен глас или чрез гласа на служителите Ми, все едно“.[13]

Наскоро, пророците ни съветваха да „помни(м) Господния ден, за да го освещава(ме)“[14] и да живеем според закона за поста. Подчинението на този съвет от пророците ни осигурява начин, по който да следваме Божията заповед да обичаме Него и своите ближни, като увеличаваме вярата си в Исус Христос и протягаме ръка на обич и грижа към околните.[15]

Има безопасност в следването на Господното слово чрез Неговите пророци. Бог призовава президент Томас С. Монсън, съветниците в Първото президентство и членовете на Кворума на дванадесетте апостоли като пророци, гледачи и откровители. В този свят на нарастващ страх, разсейващи фактори, несгоди и гняв, можем да се обърнем към тях, за да видим как ученици на Исус Христос, изпълнени с милосърдие, изглеждат, говорят и реагират на въпроси, които могат да бъдат много противоречиви. Те свидетелстват за Исус Христос и реагират с милосърдието и чистата любов на Исус Христос, чиито свидетели са.

След преживяването ми с Клоуи, изследвах Писанията за стихове, където се споменават заповеди и любов. Намерих много. Всеки един от тези стихове ни напомня, че Неговите заповеди са израз на Неговата любов към нас, а спазването на Неговите заповеди е израз на нашата любов към Него.

Свидетелствам, че, докато вярваме в Бог, нашия Небесен Отец, докато вярваме в Неговия Син Исус Христос и упражняваме вяра в Неговото Единение, докато се доверяваме на нашепванията на Духа и следваме съветите на живите пророци, ние ще намираме изход от отбивката на пътя и ще продължаваме напред безопасно – не само като устояваме – но и като откриваме радост в нашето пътуване към дома. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Йоан 14:15.
2. Нийл Л. Андерсън, „Знаете достатъчно“, *Лиахона,* ноем. 2008 г., с. 14.
3. „Семейството: прокламация към света“, *Лиахона,* ноем. 2010 г., с. 129.
4. Вж. „Семейството: прокламация към света“.
5. Учение и завети 130:20.
6. Ръсел М. Нелсън в Р. Скот Лойд, „God Wants His Children to Return to Him, Elder Nelson Teaches“, Church News section of LDS.org, 28 ян. 2014 г.
7. Ръсел М. Нелсън, „Подгответе се за благословиите на храма“, *Лиахона,* окт. 2010 г., с. 49.
9. Матей 22:37–39.
10. Вж. Учение и завети 20:77, 79.
11. Йоан 14:16–17.
12. Мороний 8:26.
13. Учение и завети 1:38.
14. Изход 20:8.
15. Вж. *Handbook 2: Administering the Church* (2010 г.), 6.1.2.

От старейшина Алън Д. Хейни
от Седемдесетте

Да помним на Кого сме се доверили

Нашата надежда да живеем отново с Отца зависи от Единението на Исус Христос.

Когато бях на девет години, моята белокоса, висока едва метър и половина баба по майчина линия дойде да прекара няколко седмици с нас в дома ни. Един следобед по време на нейното посещение, моите двама по-големи братя и аз решихме да изкопаем дупка в ливадата от другата страна на улицата, срещу нашата къща. Не знам защо го направихме; понякога момчетата просто копаят дупки. Изцапахме се, но не толкова, че да ни се карат. Други момчета от квартала видяха колко вълнуващо е да се копае дупка и започнаха да ни помагат. След това заедно се изцапахме още повече. Пръстта беше твърда, така че домъкнахме градинския маркуч и пуснахме малко вода в дупката, за да я размекнем. Така се окаляхме още повече, докато копаехме, но пък дупката стана по-дълбока.

Някой от нашата група реши, че трябва да превърнем дупката ни в плувен басейн, така че я напълнихме с вода. Понеже аз бях най-малкият, искайки да бъда приет от другите, ме убедиха да скоча и да изпробвам басейна. Тогава вече наистина се изцапах. В началото не бях планирал да се изцапам, но накрая така се получи.

Когато започна да става студено, пресякох улицата, за да се прибера у дома. Моята баба ме посрещна на предната врата и отказа да ме пусне вътре. Каза ми, че ако ми позволи да вляза, ще изцапам с кал къщата, която тя току-що била изчистила. Затова направих това, което всяко девет годишно момче би направило при тези обстоятелства, и изтичах до задната врата, но баба беше по-бърза, отколкото си мислех. Ядосах се, започнах да тропам с крака и настоявах да вляза у дома, но вратата остана затворена.

Бях мокър, кален, беше ми студено и в детското ми въображение си мислех, че ще умра в задния двор. Най-накрая попитах баба какво да направя, за да вляза у дома. Преди да разбера какво става, аз бях застанал в задния двор, за да може баба да ме полива с маркуча. След определено време, което ми се стори вечно, баба ми ме обяви за чист и ми позволи да вляза у дома. В къщата беше топло и успях да си облека сухи, чисти дрехи.

С тази подобна на притча случка от реалния живот, моля помислете за следните думи на Исус Христос: „И нищо нечисто не може да влезе в Неговото царство; ето защо, нищо не влиза в покоя Му, освен онези, които са очистили одеждите си в Моята кръв, поради тяхната вяра и покаяние за всичките им грехове и верността им до края.“[1]

Да стоя навън, поливан от моята баба, беше неприятно и неловко. Да ни бъде отказана възможността да се завърнем при Небесния ни Отец и да живеем с Него, ако изберем да останем в кална дупка, омърсени от греха, би било вечна трагедия. Не трябва да се самозаблуждаваме какво е необходимо, за да се завърнем и да останем с нашия Отец в небесата. Трябва да сме чисти.

Преди да дойдем на тази земя, сме участвали като духовни синове и дъщери Божии в един велик съвет.[2] Всеки един от нас е внимавал и никой от нас не е заспал. На този съвет Небесният ни Отец е представил план. Понеже този план запазва свободата ни на избор и изисква да учим от собствения си опит, а не само от Неговия, Той е знаел, че ще грешим. Той също е знаел, че грехът ни прави нечисти и затова не можем да се завърнем в Неговото присъствие, защото там, където живее Той, е по-чисто дори и от изчистена от баба ми къща.

Понеже Небесният ни Отец ни обича и Неговата цел е „да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека“,[3] планът Му включва ролята на Спасител – някой, който да може да ни помогне да станем чисти, без значение колко омърсени сме били. Когато Небесният ни Отец обявил необходимостта от Спасител, вярвам, че всички ние сме се обърнали и сме погледнали към Исус Христос, Първородния в духа, Този, който е напреднал дотолкова, че да стане почти като Отца.[4] Вярвам, че всички ние сме знаели, че това трябва да бъде Той, и че никой от нас там не би могъл да се справи, но Той може и ще го направи.

В Гетсиманската градина и на кръста на Голгота Исус Христос страда с тяло и дух, трепери от болка, кърви от всяка пора и моли Своя Отец да отдръпне горчивата чаша, за да не пие от нея[5] и все пак Той отпива.[6] Защо го прави? Ако използваме думите Му, Той искаше да прослави Отца и да завърши Неговите „приготовления за чедата човешки“.[7] Той искаше да спази завета Си и да направи възможно завръщането ни у дома. Какво иска Той от нас в замяна? Просто ни моли да изповядаме греховете си и да се покаем, така че да не трябва да страдаме като Него.[8] Той ни кани да станем чисти, така че да не останем извън дома на Небесния ни Отец.

Макар че избягването на греха е предпочитан образец на живот, що се отнася до ефективността на Единението на Исус Христос, няма значение какви грехове сме извършили или колко дълбоко сме затънали в тази дупка от притчата. Няма значение дали сме засрамени или смутени от греховете, които по думите на пророка Нефи „толкова лесно (ни) обсаждат“.[9] Няма значение, че някога в миналото сме продали първородните си права за паница с леща.[10]

Това, което има значение е, че Исус Христос, Синът на Бог, изстрадва „болки и оскърбления, и изкушения от всякакъв вид“, така че „да узнае Той според плътта как да подпомага Своя народ според немощите му.“[11] Това, което има значение е, че Той е имал желание

да благоволи,[12] да дойде на тази земя, да слезе „по-долу от всичко“[13] и да изстрада „по-тежко духовно противопоставяне, отколкото всеки човек“ би могъл.[14] Това, което има значение е, че Христос защитава нашето дело пред Отца, като казва: „Отче, виж страданията и смъртта на Оногова, Който не извърши никакъв грях, в Когото беше Твоето благоволение; … Затова, Отче, пощади тези Мои братя, които вярват в името Ми, за да могат да дойдат при Мен и имат вечен живот.“[15] Това е, което има истинско значение и което трябва да дава на всички нас подновена надежда и решимост да опитаме още един пореден път, защото Той не ни е забравил.[16]

Свидетелствам, че Спасителят никога няма да ни обърне гръб, ако със смирение Го търсим, за да се покаем; никога няма да ни счита за безнадежден случай; никога няма да рече „О, не, пак ли ти“; никога няма да ни отхвърли, тъй като разбира колко трудно е да се избягва греха. Той разбира всичко това съвършено, включително и чувствата на скръб, срам и отчаяние, които са неизбежна последица от греха.

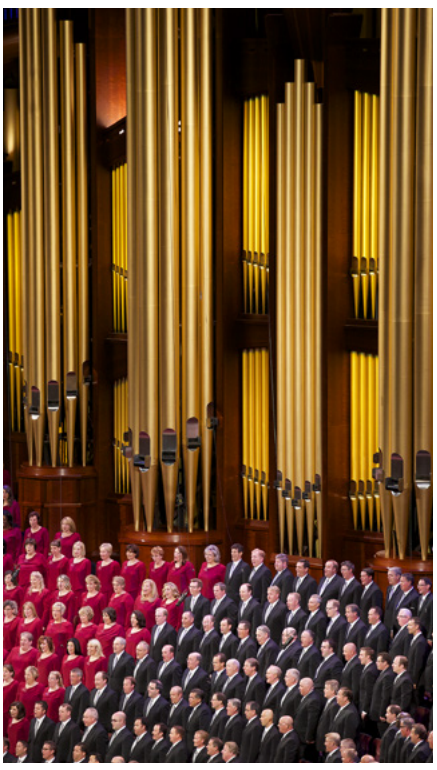
Покаянието е реално и то действа. То не е измислено преживяване или продукт „на един помрачен разум“.[17] То има силата да вдигне бреме и да го замести с надежда. То може да доведе до голяма промяна в сърцето, която да стане причина „та да нямаме повече склонност да вършим зло, а да вършим добро непрестанно“.[18] Необходимото покаяние не е лесно. Нещата с вечно значение рядко са лесни. Но резултатът си заслужава. Както президент Бойд К. Пакър свидетелства в последното си обръщение към Седемдесетте на Църквата: „Мисълта е следната: Единението не оставя никакви белези, никакви следи. Каквото поправя, е поправено. … Единението не оставя никакви белези, никакви следи. То лекува и каквото излекува, остава излекувано.“[19]

По подобен начин, нашата надежда да живеем отново с Отца зависи от Единението на Исус Христос, зависи от желанието на един безгрешен да вземе върху Си, независимо от факта, че справедливостта няма никакви изисквания към Него, общата тежест на прегрешенията на цялото човечество, включително и онези грехове, които някои синове и дъщери на Бог, без да е необходимо, избират да изстрадат самостоятелно.

Като членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, ние придаваме по-голяма сила на Единението на Спасителя от повечето хора, защото знаем, че ако сключим завети, постоянно се покайваме и издържим до края, Той ще ни направи сънаследници с Него[20] и като Него, ще получим всичко, което Отец има.[21] Това е едно много важно учение и то е истина. Единението на Исус Христос прави поканата на Спасителя „бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият Небесен Отец“[22] напълно възможна и достижима.

Писанията ни казват, че всеки човек трябва „да бъде съден според светия съд Божий“.[23] В него ден няма да има възможност да се скрием сред по-голяма група или да сочим към други като извинение, че сме нечисти. Благодарни сме, че както Писанията учат, Исус Христос, Който изстрада греховете ни, Който е нашият Застъпник пред Отца, Който ни нарича Свои приятели, Който ни обича до края, ще бъде наш съдия. Една от често пренебрегваните благословии на Единението на Исус Христос е, че „Отец … е дал на Сина власт да съди всички“.[24]

Братя и сестри, ако се чувствате обезсърчени или се чудите дали изобщо можете да се измъкнете от духовната дупка, която сте си изкопали, спомнете си Кой стои „между (нас) и правосъдието“, Кой е „изпълнен със състрадание към чедата човешки“, и Кой е взел върху Си нашите нечестия и прегрешения и е „задоволил изискванията на правосъдието“.[25] С други думи, както Нефи постъпва в момент на съмнение в себе си, помнете „на кого сте се доверили“,[26] именно Исус Христос, и тогава се покайте и изпитайте още веднъж „съвършена светла надежда“.[27] В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 3 Нефи 27:19.
2. Вж. Моисей 4:1–4; Авраам 3:22–28; *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит,* 2007 г., с. 222.
3. Моисей 1:39.
4. Вж. *Lectures on Faith* (1985 г.), с. 59, 60.
5. Вж. Марк 14:36.
6. Вж. Учение и завети 19:19.
7. Учение и завети 19:19.
8. Вж. Учение и завети 19:16, 20.
9. 2 Нефи 4:18.
10. Вж. Битие 25:29–33.
11. Алма 7:11, 12.
12. Вж. 1 Нефи 11:16, 26.
13. Учение и завети 88:6; вж. също Учение и завети 122:8.
14. *Lectures on Faith,* с. 59.
15. Учение и завети 45:4–5.
16. Вж. Исаия 44:21.
17. Алма 30:16.
18. Мосия 5:2.
19. Бойд К. Пакър, general conference training meeting, 7 апр. 2015 г.
20. Римляните 8:17.
21. Вж. Учение и завети 84:38.
22. Матей 5:48.
23. 2 Нефи 9:15.
24. Йоан 5:22.
25. Мосия 15:9.
26. 2 Нефи 4:19.
27. 2 Нефи 31:20.

Старейшина Ким Б. Кларк
от Седемдесетте

Очи, за да виждате и уши, за да слушате

Ако гледаме към Христос и отваряме очите и ушите си, Светият Дух ще ни благославя да виждаме как Господ Исус Христос действа в нашия живот.

По време на земното си служение, Исус извършва много чудеса на изцеление и учи хората с такава власт и сила, че в Писанията се казва: „И се разнесе слух за Него по цяла Сирия … И след Него вървяха големи множества“.[1]

Някои от тези хора, които Го виждат да изцелява и Го чуват да проповядва, Го отхвърлят. Други Го следват за известно време, но след това не вървят повече с Него.[2] Господ Исус Христос е бил с тях, но те не виждат кой наистина е Той. Те са слепи и избират да се отклонят. За тях Исус казва:

„При своите Си дойдох, но своите Ми не Ме приеха.“[3]

„И ушите им натегнаха, и очите си затвориха“.[4]

Но има и много мъже и жени, включително верните Му апостоли, които съсредоточават живота си върху Него. Макар да се борят със земни неща, които ги разсейват, с обърквane по повод ученията Му и дори със страх, те вярват в Него, обичат Го и Го следват.

За тях, Исус казва: „А вашите очи са блажени, защото виждат, и ушите ви – защото чуват.“[5]

Точно преди страданията си в Гетсиманската градина и на Голгота, Исус дава на учениците Си следното забележително обещание: „Който вярва в Мене, делата, които върша Аз, и той ще ги върши, и по-големи от тях ще върши; защото Аз отивам при Отца“.[6]

Исус изпълнява това обещание: започвайки от деня на Петдесетница, Неговите ученици са благословени с кръщението с Огън и със Светия Дух[7]. Чрез тяхната вяра в Христа, чрез покаяние и подчинение, Светият Дух става техен спътник, извършва промяна в сърцата им и ги благославя с постоянно свидетелство за истината.

Тези дарове и благословии укрепват Господните ученици. Макар че времената, в които живеят, са изпълнени с опасност и обърквane, те получават духовния дар да имат очи да виждат и уши да слушат. Чрез силата на Светия Дух, те започват да виждат истината за нещата такива, каквито са в действителност, особено относно Господ Исус Христос и делата Му сред тях.[8] Светият Дух дава светлина на разбирането им и те чуват гласа на Господ по-ясно. И Евангелието на Исус Христос се отпечатва дълбоко в сърцата им.[9] Те са непоколебими и се подчиняват.[10] Проповядват Евангелието със смелост и сила и изграждат Божието царство.[11] Имат радост в Господ Исус Христос.

Ние имаме много общо с онези верни мъже и жени от времето на земното служение на Спасителя. Също като тях живеем във време, когато Господ Исус Христос върши чудеса сред нас – включително да изцелява болни, да ни очиства от грях, да променя сърцата ни и да прави възможно спасението за Божиите чеда от двете страни на завесата. В наше време също имаме живи пророци и апостоли, свещеническа власт, духовни дарове и небесните благословии от обредите на спасението.

Нашето време е изпълнено с опасности – време, когато съществуват голямо зло и изкушение, време на обърквane и размирици. В тези рисковани времена, Господният пророк на земята, президент Томас С. Монсън, ни призовава да спасяваме духовно слабите,[12] смело да защитаваме истината[13] и да изграждаме

Божието царство.[14] Каквото и ниво на духовност да сме достигнали, колкото и много вяра или подчинение да сме показвали досега, те няма да са достатъчни за работата, която предстои. Нуждаем се от повече духовна светлина и сила. Необходими са ни очи да виждаме по-ясно как Спасителят работи в живота ни и уши да възприемаме гласа Му по-дълбоко в сърцата си.

Тези чудесни благословии ни се дават, когато отворим сърцата си и приемаме,[15] наистина приемаме Господ Исус Христос, Неговото учение и Неговата Църква в живота си. Не е необходимо да сме съвършени, но е нужно да сме добри и да ставаме все по-добри. Необходимо е да се стремим да живеем съгласно ясните и прости истини на Евангелието. Ако вземем върху си името на Христос, действаме с вяра в Него, за да се покаем за греховете си, спазваме Неговите заповеди и винаги Го помним, ще получаваме спътничеството на Светия Дух чрез милостта и благодатта на Исус Христос.

Обикновеното подчинение кани Духа в нашите сърца. В домовете ни се молим с вяра, изучаваме Писанията и освещаваме Господния ден. В сградите за събрания вземаме от причастието и даваме свещени обещания на Небесния ни Отец в името на Христос. В светите храмове участваме в свещени обреди, като заместници на нашите братя и сестри от другата страна на завесата. В семействата си и в дадените ни от Господ задачи, ние подаваме ръка на околните, като облекчаваме тегобите им и ги каним да дойдат при Христос.

Братя и сестри, знам, че ако вършим тези неща, Светият Дух ще идва! Ще израстваме духовно и ще имаме преживявания със Светия Дух и Той ще бъде наш спътник. Ако гледаме към Христос и отваряме очите и ушите си, Светият Дух ще ни благославя да виждаме как Господ Исус Христос действа в нашия живот, укрепвайки вярата ни в Него чрез потвърждения и нови обещания. Все повече и повече ще започнем

да виждаме всички наши братя и сестри, както Бог ги вижда, с любов и съчувствие. Ще чуваме гласа на Спасителя в Писанията, в нашепванията на Духа и в словата на живите пророци.[16] Ще виждаме силата на Бог да се проявява чрез Неговия пророк и всички ръководители в Неговата истинска и жива Църква и със сигурност ще знаем, че това е Божие и свято дело.[17] Ще виждаме и ще разбираме себе си и света около нас по начина на Спасителя. Ще започнем да имаме това, което Павел нарича „ум Христов“.[18] Ще имаме очи да виждаме и уши да чуваме и ще изграждаме царството Божие.

Животът може да стане много тежък, объркващ, болезнен и обезсърчителен. Давам ви моето свидетелство, че чрез спътничеството на Светия Дух, светлината на Исус Христос ще проникне през объркването, болката и тъмнината. Независимо дали ще е с удивителен блясък или с плавен поток, тази славна духовна сила ще влее изцеляваща любов и утеха към покайващата се и наранена душа и ще премахне тъмнината чрез светлината на истината, ще замени обезсърчението с надежда в Христа. Ще видим как тези благословии ни се дават и ще знаем, чрез свидетелството на Духа, че това е Господ Исус Христос, участващ в живота ни. Нашите тегоби и товари наистина ще бъдат „погълнати от радостта в (Изкупителя ни)“.[19]

Едно изживяване, което майка ми и баща ми имаха преди много години, показва колко важно и въздействащо е очите да виждат и ушите да слушат. През 1982 г. родителите ми бяха призовани да служат в мисия Филипини Давао. Когато майка ми отворила писмото и видяла къде са призовани да служат, тя възкликнала към баща ми: „Не! Трябва да им се обадиш и да им кажеш, че не можем да отидем във Филипините. Те знаят, че ти имаш астма.“ Баща ми от много години страдаше от астма и майка ми беше много загрижена за него.

Няколко нощи по-късно майка ми събудила баща ми в два и половина през нощта и му казала: „Мърлин, ти чу ли един глас?“

„Не, не съм чул никакъв глас.“

„Е, аз чувам един и същ глас вече три пъти тази нощ да ми казва: „Защо се безпокоиш? Не знаеш ли, че аз зная, че той има астма? Аз ще се грижа за него, ще се грижа и за теб. Пригответе се да служите във Филипините.“

Майка ми и баща ми служиха във Филипините и всичко беше

прекрасно. Светият Дух бе техен спътник и те бяха благославяни и защитавани. Баща ми нямаше проблеми с неговата астма. Служи като първи съветник в президентството на мисията и той и майка ми обучаваха стотици мисионери и хиляди верни светии от последните дни в подготовка за образуването на райони и колове на остров Минданао. Бяха благословени с очи да виждат и уши да чуват.

Братя и сестри, свидетелствам за Исус Христос. Знам, че Той живее. Той е нашият Спасител и Изкупител. Знам, че ако Го приемем в живота си и ако живеем съобразно ясните и прости истини на Неговото Евангелие, ще се радваме на спътничеството на Светия Дух. Ще имаме ценния дар очите ни да виждат и ушите ни да чуват. За това свидетелствам в святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Матей 4:24–25.
2. Вж. Йоан 6:66.
3. 3 Нефи 9:16.
4. Деянията 28:27; вж. също Матей 13:15.
5. Матей 13:16.
6. Йоан 14:12.
7. Вж. Деянията 2:1–4.
8. Вж. например Деянията 10:9–15.
9. Вж. Енос 1:3.
10. Вж. Деянията 2:42.
11. Вж. Деянията 4:8–12.
12. Вж. Томас С. Монсън, „Да гледаме назад и да вървим напред“, *Лиахона,* май 2008 г., с. 90.
13. Вж. Томас С. Монсън, „Бъдете силни и смели“, *Лиахона,* май 2014 г., с. 66–69.
14. Вж. Томас С. Монсън, „Faith in the Work of Salvation,“ *Worldwide Leadership Training Meeting,* юни 2013 г., lds.org/broadcasts.
15. Думата *receive* има няколко значения, които са важни за да се разбере смисълът: да възприемаме чрез ума си или чрез сетивата си, да позволим да влезе, да приемем като истина, да вярваме и да приветстваме (вж. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary,* 11-то изд. (2003] г.), „receive“).
16. Вж. Учение и завети 18:34–36; 68:3–4.
17. Президент Харолд Б. Лий учи, че това свидетелство е съществено, за да станем обърнати в Господ (вж. Harold B. Lee, „Be Loyal to the Royal within You,“ (Brigham Young University devotional, 11 септ. 1973 г.), с. 4, speeches.byu.edu).
18. 1 Коринтяните 2:16.
19. Алма 27:17; вж. също Алма 31:38.

От старейшина Коичи Аояги
Почетен член на Седемдесетте

Останете на пътя си

Поставяйте Бог на първо място, независимо от изпитанията, пред които се изправяте. Обичайте Бог. Имайте вяра в Христа и поверете себе си на Него във всички неща.

На 11 март 2011 г. стоях на перона на гара Токио Шинагауа с намерение да посетя мисия Япония Кобе. Около 14:46 ч. се случи земетресение с магнитуд 9 по скалата на Рихтер. От силния трус не можех да остана на крака, затова се хванах здраво за парапета на стълбището. Лампите от близките тавани започнаха да падат. Целият Токио изпадна в паника.

За щастие не бях ранен и четири часа по-късно с облекчение разбрах, че цялото ми семейство е в безопасност.

По телевизията предаваха поток от ужасяващи и потресаващи кадри. Масивно цунами бе поразило областта на мисия Сендай – отнасяйки всичко по пътя си – коли, домове, фабрики и земеделски площи. Бях поразен от трагичните картини и заплаках. Горещо се молех на Небесния ни Отец за защита и помощ за всички хора, живеещи в този район, който обичам толкова много.

По-късно бе потвърдено, че всички мисионери и членове на Църквата са в безопасност. Въпреки това, много членове бяха засегнати, изгубвайки свои близки, домове и притежания. Почти 20 000 души загинаха, населени места бяха разрушени и много хора бяха принудени да напуснат домовете си поради авария в ядрена електроцентрала.

Бедствия като това опустошават много части на света днес, причинявайки големи загуби на човешки живот. Предупредени сме, че ще има бедствия, войни и безброй трудности в света.

Когато неочаквано ни сполетят изпитания като тези, може да си зададем въпроси: „Защо тези неща се случват на мен?“ или „Защо трябва да страдам?“.

За дълъг период след обръщането си в Евангелието, аз нямах ясен отговор на въпроса „Защо ми се дават изпитания?“ Разбирах, че част от плана на спасение включва, че ще бъдем изпитвани. Въпреки това, в реалния живот, когато този въпрос се зададеше, нямах убеждението, което да е достатъчно силно, за да даде логичен отговор. Но все пак дойде време в живота ми, когато аз също преживях голямо изпитание.

Когато бях на 30 години, ми се наложи да посетя мисия Нагоя като част от работата ми. След като проведохме среща, президентът на мисията уреди старейшините да ме закарат до летището. Когато стигнахме до кръстовище в подножието на един хълм, зад нас надолу по хълма бързо се движеше голям камион. Той се блъсна в задната част на колата ни и ни изхвърли на повече от 20 метра. Ужасяващото в случката е, че в камиона нямаше шофьор. Задната част на колата ни бе смачкана наполовина от първоначалния си размер. За щастие аз и старейшините останахме живи.

На следващия ден, обаче, започнах да изпитвам болка във врата и раменете си и се появи силно главоболие. От този ден нататък вече не можех да спя и бях принуден да живея всеки ден, изпитвайки физическа и психическа болка. Молех се на Бог да ме изцели от болката, но тези симптоми продължиха още около 10 години.

През това време чувства на съмнение започнаха да се промъкват в ума ми и аз се питах: „Защо трябва да изпитвам толкова голяма болка?“. Макар че не получавах изцелението, което исках, стараех се да съм верен в спазването на Божиите заповеди. Продължавах да се моля да мога да получа отговор на въпросите, които имах за моите изпитания.

Дойде време, когато се появиха и други лични проблеми и аз се безпокоях, понеже не знаех как да се справя с това ново изпитание. Молех се за отговор. Но не го получих веднага. Така че отидох при един Църковен ръководител, на когото имах доверие.

Докато говорехме, с чувство на любов в гласа му, той ми каза: „Брат Аояги, твоята цел да бъдеш на земята не е ли да изживееш това изпитание? Не е ли да приемеш всички изпитания в този живот, такива каквито са, и да оставиш всичко друго в ръцете на Господ? Не мислиш ли, че този проблем ще бъде разрешен, когато бъдем възкресени?

Когато чух тези думи, почувствах много силно Духа на Господ. Бях чувал този принцип много пъти, но дотогава не бях благословен с такова ясно разбиране. Разбрах, че това бе отговорът, който търсех от Господ в моите молитви. Успях ясно да осъзная плана на Небесния Отец за спасение и успях да получа ново разбиране на този важен принцип.

В Авраам, Господ Бог заявява: „И с това ще ги изпитаме, за да видим дали ще вършат всички дела, които Господ, техният Бог, ще им заповяда“.[1]

Принципът, за който получих разбиране, е че Бог, Който е създал небесата и земята, знае великата цел на тази земя, че Той има власт над всички неща в небесата и на земята, и че, за да се осъществи планът на спасение, Той ни дава много и различни преживявания – включително някои изпитания – докато сме на земята.

И Господ казва следното на Джозеф Смит:

„Знай, сине Мой, че всички тези неща ще ти дадат опит и ще бъдат за твое добро. …

Ето защо, *остани в пътя си …,* защото Бог ще бъде с теб во веки веков“.[2]

Изпитанията на тази земя – включително болест и смърт – са част от плана на спасение и са неизбежни преживявания. За нас е необходимо да „остан(ем) в пътя си“ и да приемаме изпитанията си с вяра.

Въпреки това, целта на живота ни не е само да издържаме на изпитания. Небесният Отец е изпратил Своя Възлюбен Син, Исус Христос, да бъде наш Спасител и Изкупител, така че да можем да преодолеем изпитанията, които ще ни се дадат на тази земя; с други думи, Той прави слабите ни страни да станат силни,[3] Той извършва Единение за греховете и несъвършенствата ни и прави възможно да получим безсмъртие и вечен живот.

Президент Хенри Б. Айринг заявява: „Изпитанието, което любящият Бог ни изпраща, не е за да видим дали можем да издържим трудностите. То се дава, за да се види дали можем да ги понесем добре. Ние издържаме изпитанието, като показваме, че

помним Него и заповедите, които Той ни е дал“.[4]

Да останем в пътя си е основен избор, който трябва да направим по време на изпитания. Обърнете своите сърца към Бог, особено когато страдате. Нека със смирение да се подчиняваме на заповедите на Бог. Нека чрез вяра да примиряваме желанията си с волята на Бог.

Нека сега помислим отново за онази автомобилна катастрофа в Нагоя. Можех да загина в нея. Въпреки това, чрез Господната благодат, аз по чудо останах жив. И знам, че страданията ми имаха за цел да уча и да израствам духовно.[5] Небесният Отец ме научи да се справям с моето нетърпение, да развия чувствата си на съпричастност и да утешавам хората, които страдат. Когато осъзнах това, сърцето ми се изпълни с благодарност към Небесния ми Отец заради това изпитание.

Поставяйте Бог на първо място, независимо от изпитанията, пред които се изправяте. Обичайте Бог. Имайте вяра в Христа и поверете себе си на Него във всички неща. Мороний дава следното обещание на хората, които направят това: „Ако се отречете от всякакво безбожие и заобичате Бога с цялата си мощ, ум и сила, тогава Неговата благодат е достатъчна за вас и вие ще може да бъдете съвършени в Христа чрез Неговата благодат“.[6]

Искрено свидетелствам, че Бог Отец и Неговият Възлюбен син Исус Христос живеят и че Божиите обещания към хората, които „остават в пътя си“ и обичат Бог, ще бъдат изпълнени дори когато преминават през изпитания. В свещеното име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Авраам 3:25.
2. Учение и завети 122:7, 9; курсив добавен.
3. Вж. Етер 12:27.
4. Хенри Б. Айринг, „В силата Господна“, *Лиахона,* май 2004 г., с. 17.
5. Вж. Евреите 12:7–9.
6. Мороний 10:32.

От старейшина Дейвид А. Беднар
от Кворума на дванадесетте апостоли

„Избрани да дават свидетелство за Моето име“

Прекрасно е да имаме по-възрастни мъже с голяма духовна зрялост и здрав разум, служещи на висши ръководни позиции във възстановената църква на Исус Христос.

През 1996 г. президент Гордън Б. Хинкли дава интервю пред телевизионното предаване *„60 минути“* на една от националните телевизии на САЩ. Водещият Майк Уолас е опитен и неотстъпчив журналист и задава въпроси на президент Хинкли по няколко важни теми.

Към края на интервюто г-н Уолас отбелязва: „Има хора, които казват: „Това е геронтокрация. Това е църква, ръководена от стари хора.“

На което президент Хинкли отговаря весело и без колебание: „Не е ли чудесно да имаме зрял човек начело, разсъдлив човек, който не е блъскан и завличан от всеки вятър на учение?“ (излъчване на 7 апр. 1996 г.)

Целта ми е да обясня защо наистина е чудесно да имаме възрастни хора с голяма духовна зрялост и здрав разум да служат на висши ръководни постове във възстановената Църква на Исус Христос – и защо трябва да „чува(ме)“ и да се „вслушваме“ (Мосия 2:9) в ученията на мъжете, които Господ е избрал „да дават свидетелство в (Неговото) име … сред всички народи, племена, езици и люде“ (У.и З. 112:1).

Моля се всички да сме назидавани от Светия Дух, докато заедно разглеждаме тази важна тема.

Урок за цял живот

Говоря по този въпрос от несъмнено различна позиция. За последните 11 години бях най-младият член на Дванадесетте, по отношение на биологична ми възраст. През годините на моята служба средната възраст на мъжете, служещи в Първото президентство и Кворума на дванадесетте апостоли беше 77 години – най-голямата средна възраст на апостолите през последния 11-годишен интервал от време на тази диспенсация.

Бил съм благославян от колективният апостолски, личен и професионален опит и прозрение на членовете на кворума, с които служа. Един пример от съвместното ми служение със старейшина Робърт Д. Хейлз подчертава забележителните възможности за учение и служба, които ми дадоха тези ръководители.

Преди няколко години прекарах един неделен следобед със старейшина Хейлз в дома му, понеже той се възстановяваше след сериозно заболяване. Разговаряхме за нашите семейства, отговорностите ни като членове от кворума и за значими преживявания.

В един момент аз попитах старейшина Хейлз: „Вие сте успял съпруг, баща, спортист, пилот, бизнесмен и Църковен ръководител. Какви уроци научихте, докато постепенно остаряваxте и физическите ви способности ставаха по-ограничени?“

Старейшина Хейлз се замисли за момент и отговори: „Когато не можеш да правиш каквото винаги си правил, тогава правиш само това, което има най-голямо значение.“

Бях поразен от простотата и изчерпателността на отговора му. Моят обичан приятел и апостол сподели с мен урок за цял живот – урок, научен от тежките изпитания на физическо страдание и духовно търсене.

Човешки ограничения и слабости

Ограниченията, които са естествено последствие от остаряването, могат да станат забележителен източник на духовно познание и прозрение.

Причините, които много хора може да вярват, че ограничават ефективността на тези служители, могат да се превърнат в някои от техните най-силни страни. Физическите ограничения могат да разширят разбирането им. Ограничената издръжливост може да избистри приоритетите. Неспособността да се извършват много неща може да насочи вниманието към няколко неща от най-голямо значение.

Някои хора предполагат, че са необходими по-млади и по-енергични ръководители в Църквата, за да се справят ефективно със сериозните предизвикателства на съвременния ни свят. Но Господ не използва съвременна философия и практика на ръководство, за да постигне целите Си (вж. Исаия 55:8–9). Можем да очакваме, че президентът на Църквата и други висши ръководители ще бъдат по-възрастни и духовно опитни мъже.

Разкритият от Господ образец за ръководство чрез съвети в Неговата Църква ограничава влиянието на човешките слабости. Интересно е да се знае, че смъртните ограничения при тези мъже всъщност затвърждават божествения източник на откровенията, които ни се дават чрез тях. Наистина, тези мъже са призовани от Бог чрез пророчество (вж. Символа на вярата 1:5).

Образец за подготовка

В живота на тези мои братя съм могъл да видя причината, поради която Господ призовава по-възрастни мъже със зрялост и преценка да служат на висшите ръководни постове в Църквата. Тези мъже са имали достъп до обучение от страна на Господ за по-дълъг период от време, те представляват Господ, служат Му и Го обичат. Те са се научили да разбират божествения език на Светия Дух и Господните начини за получаване на откровения. Тези обикновени мъже са преминали през съвсем необикновен процес на развитие, който е изострил проницателността им, повлиял е върху прозрението им, създал е в тях любов към хората от всички народи и обстоятелства и е потвърдил истинността на Възстановяването.

Наблюдавал съм многократно как тези мои братя с вяра и усърдие се стремят да изпълняват и увеличават своите отговорности, докато се борят със сериозни физически проблеми. Тези мъже на са подминати от несгодите. Вместо това те са благославяни и укрепвани да продължават напред с доблест, докато преодоляват своите страдания.

Служейки заедно с тези представители на Господ, аз научих, че тяхното най-голямо желание е да разпознават и вършат волята на Небесния ни Отец и на Неговия възлюбен Син. Докато се съветваме заедно, ми е било давано вдъхновение, което показва, че те са получавали светлина и истина далеч надхвърлящи човешките разум, разсъждения и

По посока на часовниковата стрелка, започвайки от горе вляво: портрети на президент Джеймс Е. Фауст, президент Гордън Б. Хинкли, старейшина Ричард Г. Скот и старейшина Джозеф Б. Уъртлин; горе: портрети на президент Бойд К. Пакър и старейшина Л. Том Пери.

опит. Когато сме работили в единство върху сложни проблеми, нашето колективно разбиране по въпроса се е увеличавало по невероятни начини чрез силата на Светия Дух.

Благословен съм да наблюдавам всекидневно индивидуалните способности и благородните характери на тези ръководители. Някои хора считат човешките недостатъци на братята за обезпокояващи и намалящи вярата. За мен тези несъвършенства са насърчаващи и усилващи вярата.

Допълнителен урок

Свидетел съм как шестима от моите братя преминаха през физическата смърт към нови отговорности в света на духовете: президент Джеймс Е. Фауст, президент Гордън Б. Хинкли, старейшина Джозеф Б. Уъртлин, старейшина Л. Том Пери, президент Бойд К. Пакър и старейшина Ричард Г. Скот.

Тези доблестни Братя посветиха „изцяло душите си“ (Омний 1:26), за да свидетелстват за името на Исус Христос по целия свят. Ученията, които те ни оставиха, са безценни.

Тези служители споделиха с нас в последните години от своето земно служение силни духовни послания, като обобщение на уроци, научени от десетилетия на отдадено служение. Тези ръководители ни дадоха истини от голяма стойност във време, когато някои хора вярват, че те ще са най-непродуктивни.

Обмислете последните учения на велики пророци от Писанията. Например Нефи завършва летописа си със следните думи: „защото така ми заповяда Господ и аз трябва да се подчинявам“ (2 Нефи 33:15).

Към края на живота си, Яков съветва:

„Покайте се и влезте през стесненáта порта, и постоянствайте в пътеката, която е тясна, докато получите вечен живот.

О, бъдете мъдри, какво повече мога да кажа?“ (Яков 6:11–12).

Мороний завършва работата си по подготовка на плочите в очакване с надежда за Възкресението: „Скоро ще отида да почивам в рая Божий, докато моят дух и тяло не бъдат събрани отново и не бъда доведен тържествуващ през въздуха, за да ви посрещна пред приятния съд на Великия Иехова, Вечния Съдия на живи и на мъртви“ (Мороний 10:34).

Вие и аз сме благословени да учим от прощалните учения и свидетелства на пророци и апостоли, светии от последните дни. Имената днес не са Нефи, Яков и Мороний – това са президент Фауст, президент Хинкли, старейшина Уъртлин, старейшина Пери, президент Пакър и старейшина Скот.

Не твърдя, че последните послания на тези възлюбени мъже са най-ценните или важните за времето на тяхното служение. Въпреки това, натрупаната съвкупност от тяхното духовно обучение през годините и жизненият им опит дават възможност на тези ръководители да подчертаят вечни истини с абсолютна истинност и голяма пронизваща сила.

В последното си обръщение на общата конференция през април 2007 г., президент Фауст заявява:

„Спасителят е предоставил на всички нас ценен мир чрез Своето Единение, но можем да го получим само ако сме готови да отхвърлим отрицателните чувства на гняв, злоба или отмъщение. …

С цялото си сърце и душа, аз вярвам в изцелителната сила, която можем да получим, ако следваме

съвета на Спасителя „да прощаваме на всички човеци“ (У. и З. 64:10)“. („Изцеляващата сила на опрощението“, *Лиахона,* май 2007 г., с. 69)

Посланието на президент Фауст е въздействащ урок за цял живот от човек, когото обичам, и един от най-склонните да прощават мъже, които някога съм познавал.

Президент Хинкли свидетелства на своята последна обща конференция през октомври 2007 г.: „За вас аз днес тържествено потвърждавам моето свидетелство за призоваването на Пророка Джозеф Смит и неговите дела, за запечатването на неговото свидетелство с кръвта му като мъченик на вечната истина. … Пред нас стои така важният въпрос дали да приемем истината за Първото видение и това, което е последвало след него. Валидността на тази Църква се основава на реалността на това събитие. Ако то е истинно, а аз свидетелствам че е така, тогава делото, с което сме заети, е най-важното дело на земята“ („Камъкът, отсечен от планината“, *Лиахона,* ноем. 2007 г., с. 86).

Свидетелството на президент Хинкли потвърждава въздействащ урок за цял живот, от един мъж, когото обичам и за когото знам, че е пророк Божий.

Старейшина Уъртлин изнесе последното си послание на общата конференция през октомври 2008 г.

„Още помня съвета (на майка ми), даден ми в онзи далечен ден, когато отборът ми загуби един футболен мач: „Каквото и да става, харесвай го.“

… Несгодата, ако се справяме с нея правилно, може да бъде благословия в живота ни. …

Ако дирим хумора, стремим се към вечната перспектива, разбираме принципа на отплатата и се доближаваме повече до нашия Небесен Отец, можем да устоим на трудности и изпитания. Можем да кажем като моята майка: „Каквото и да става, харесвай го.“ („Каквото и да става, харесвай го“, *Лиахона,* ноем. 2008 г., с. 28).

Посланието на старейшина Уъртлин отново е урок за цял живот от един мъж, когото обичам и който беше жива проповед за преодоляването на трудности чрез вяра в Спасителя.

Старейшина Пери застана на този амвон точно преди шест месеца. Тогава ние не можехме да си представим, че това ще е последното му свидетелството на обща конференция.

„Позволете ми да свидетелствам (а моите девет десетилетия на тази земя напълно ми дават правото да кажа това), че колкото повече остарявам, толкова повече осъзнавам, че семейството е центърът на живота и ключът към вечно щастие.

Благодаря за съпругата ми, за децата ми, за внуците ми и за правнуците ми, а също и за … всички близки роднини, които правят живота ми толкова благословен и да, дори вечен. За тази вечна истина аз давам своето най-силно и свещено свидетелство“ („Защо по целия свят бракът и семейството имат значение“, *Лиахона,* май 2015 г., с. 42).

Посланието на старейшина Пери също е въздействащ урок за цял живот от един мъж, когото обичам и който от големия си жизнен опит разбира съществената връзка между семейството и вечното щастие.

Президент Пакър на общата конференция преди шест месеца придаде особено значение на плана на Отца за щастие, Единението на Спасителя и вечните семейства.

„Свидетелствам, че Исус е Христос, Синът на Живия Бог. Той стои начело на тази Църква. Чрез Неговото Единение и силата на свещеничеството, семействата, започнати в смъртността, могат да бъдат заедно през вечността. …

Толкова съм благодарен за … Единението, което може да измие всяко петно, независимо от това колко трудно, или колко дълго или колко пъти е повтаряно. Единението може да ви освободи отново да продължавате напред, чисти и достойни“ („Планът на щастие“, *Лиахона,* май 2015 г., с. 28).

Последното послание на президент Пакър е урок за цял живот от мъж, когото обичам и който настоятелно и многократно е заявявал, че „целта на всички дейности в Църквата е мъжете и жените с децата им да са щастливи у дома, запечатани за времето и за цялата вечност“ (*Лиахона,* май 2015 г., с. 26).

Старейшина Скот заявява в своята реч на последната обща конференция през октомври 2014 г.: „Ние сме дошли в смъртния живот именно, за да израстваме чрез трудностите и изпитанията. Предизвикателствата ни помагат да ставаме по-подобни на нашия Отец в Небесата, а Единението на Исус Христос прави възможно да издържаме на тези трудности. Свидетелствам, че като идваме активно при Него, можем да издържим на всяко изкушение, всяка душевна мъка, всяка трудност, с която се сблъскваме“ („Превърнете упражняването на вяра във ваш най-важен приоритет“, *Лиахона,* ноем. 2014 г., с. 94).

Посланието на старейшина Скот е урок за цял живот от мъж, когото обичам и който е възлюбен специален свидетел на името Христово по целия свят (вж. У. и З. 107:23).

Обещание и свидетелство

„Дали чрез Моя собствен глас или чрез гласа на служителите Ми, все едно“ (У. и З. 1:38). Нека чуваме и се вслушваме във вечните истини, преподавани от овластените представители на Господ. Когато вършим това, обещавам, че вярата ни в Небесния Отец и Исус Христос ще се усилва и че ще получаваме духовно напътствие и духовна защита за нашите специфични обстоятелства и нужди.

С цялата сила на душата си, свидетелствам, че възкресеният и жив Христос ръководи делата на Своята възстановена и жива Църква чрез Своите служители, които са избрани да дават свидетелство за Неговото име. За това свидетелствам в святото име на Исус Христос, амин. ■

Да превърнем конференцията в част от нашия живот

Може да използвате някои от следните дейности и въпроси като отправна точка за семейна дискусия или лично размишление.

За деца

- Страница 86: Президент Томас С. Монсън иска да бъдем добър пример, като следваме Исус Христос. Когато Го следваме, можем да бъдем светлина за света. Как можете да бъдете добър пример за вашето семейство и приятели? Можете да започнете, като си поставите цел да правите едно нещо по-подобно на Исус.
- Страница 104: Президент Хенри Б. Айринг, първи съветник в Първото президентство, разказва история как неговият баща търси сграда на Църквата една неделя, докато е на посещение в Австралия. Докато търси, той се моли на всяко кръстовище, за да знае в коя посока да върви. Скоро чува пеене и знае, че Светият Дух му помага да намери пътя си. Помислете за случай, когато вие сте усещали Светия Дух. Как ви накара да се чувствате?

- Страница 6: Сестра Розмари М. Уикзъм, президентка на Неделното училище за деца, споделя история за момиче, на име Ейми. Ейми се моли да узнае дали Бог наистина я обича и е загрижен за нея. Прочетете или разкажете тази история заедно като семейство и обсъдете случаи, когато сте почувствали Божията любов. Какво е чувството да знаете, че сте Божие чедо? Как може да помогнете на околните да разберат, че са чеда на Бог?
- Страница 121: Старейшина Алън Д. Хейни от Седемдесетте разказва как той и неговите двама по-големи братя изкопават дупка, която превръщат в плувен басейн. Момчетата се изцапват с кал, играейки в нея. Бабата на старейшина Хейни не го пуска да влезе в къщата, докато не се измие. Какво учи неговата история за Единението на Исус Христос? Защо е важно да сме чисти пред Бог?

За младежи

- Страница 83: Президент Томас С. Монсън казва, че Божиите заповеди не са пречки, а по-скоро напътствия за щастие. „Този, Който ни е създал и Който ни обича съвършено - казва той - знае точно как трябва да живеем живота си, за да се сдобием с най-голямото щастие, което е възможно“. Изпитайте словата на президент Монсън и спазвайте Господните заповеди. Не се учудвайте, ако получите небесна помощ и защита.
- Страница 6: Когато търсим потвърждение за личната си ценност от другите хора, често се разочароваме. Сестра Розмари М. Уикзъм, обща президентка на Неделното училище за деца, казва: „Ние можем да получим чувството за лична ценност директно от (Господ), а не от света около нас или от хората във Фейсбук или Инстаграм“. Напишете в дневника си тази седмица относно своето божествено естество и благословиите, които произлизат от това знание.
- Страница 20: Президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото президентство, казва: „Братя и сестри, ако някога си помислите, че Евангелието не действа толкова добре за вас, аз ви каня да се спрете, да направите

преглед на живота си и да опростите подхода си към ученичеството. Съсредоточавайте се върху основните учения, принципи и приложения на Евангелието“. Ако се чувствате напрегнати или объркани, обмислете начини, по които можете да опростите живота си и начина си на евангелско поклонение пред Бог.

- Страница 65: Старейшина Нийл Л. Андерсън от Кворума на дванадесетте апостоли разказва история за млад мъж, който се надява да отслужи мисия, но вместо това научава, че трябва да се грижи за семейството си. Чрез силна вяра и благословии от Господ, младият мъж накрая все пак успява да отслужи мисия. Как можем да бъдем като него и да продължаваме напред с вяра, въпреки пречките по нашия път?
- Страница 33: Старейшина Лари Р. Лоурънс от Седемдесетте разказва история за завърнал се мисионер, който изпитва трудности с всички свои задължения до момента, когато решава да посвети неделята на служба към Бог и на евангелско изучаване. „Тази малка промяна му донася мира и равновесието, които търси“. – казва старейшина Лоурънс. Какво можете да правите, за да посветите по-пълно неделята на Господ?

За възрастни

- Страница 86: Президент Томас С. Монсън ни напомня да бъдем пример и светлина за света. „Като следваме примера на Спасителя и живеем както е живял и учил Той – казва президент Монсън – тази светлина ще гори в нас и ще осветява пътя на другите“. Какви неща можете да правите, за да бъдете по-ярка светлина, която „ще свет(и) в един все по-мрачен свят“?
- Президент Ръсел М. Нелсън, президент на Кворума на дванадесетте апостоли и старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли говорят за важността на жените и майчинството. Старейшина Холанд учи: „Няма любов в смъртността, която да се доближава по-близо до чистата любов на Исус Христос, от безкористната любов, която изпитва една отдадена към своето дете майка“ (страница 47). Президент Нелсън учи, че обърнатите във вярата жени, които спазват заветите си „ще изпъква(т) все повече в разпадащия се свят“ (страница 95). С молитва размишлявайте върху тези обръщения и обсъдете как членовете на семейството могат да подкрепят жените в тяхната дадена от Бог роля.
- Няколко говорители наблегнаха върху силата по време на несгоди. Старейшина Уго Монтоя от Седемдесетте учи, че изпитанията и изкушенията не подминават никого, „но също така ни дарят сила и ни помагат да израснем, когато успешно ги преодолеем“ (страница 53). Прочетете неговата реч и речите на старейшина Джеймз Б. Мартино от Седемдесетте (страница 58), старейшина Коичи Аояги, почетен член на Седемдесетте (страница 126) и Нийл Ф. Мериът, втора съветничка в Общото президентство на Младите жени (страница 30). Помислете за начини, по които можете да укрепвате своята вяра в Исус Христос, и как Той може да ви помага по време на несгоди.
- Страница 33: В своето обръщение, старейшина Лари Р. Лоурънс от Седемдесетте учи: „Духът постоянно ни кани да бъдем по-добри и да се изкачваме по-високо. … Ако сме смирени и искаме да бъдем учени, Той ще ни води за ръка и ще ни заведе у дома“. След като прочетете неговата реч, потърсете напътствието на Духа за начини, по които да се усъвършенствате и промените.
- Страница 104: Президент Хенри Б. Айринг, първи съветник в Първото президентство учи, че „да имаме Духа да бъде с нас означава да се радваме на ръководство и напътствие от Светия Дух във всекидневния ни живот“. Обмислете нещата, които можете да правите или да спрете да правите, за да можете винаги да имате Духа с вас. ■

Указател на материалите от конференцията

Следният списък с избрани преживявания от общата конференция може да бъде ползван при лично изучаване, семейни домашни вечери и друго преподаване. Номерът се отнася до първата страница на речта.

Говорител	История
Нийл Л. Андерсън	(65) След смъртта на своята майка, млад мъж и неговите роднини са благословени с финансови средства, след като младият мъж приема призоваването да отслужи пълновременна мисия. Чрез вяра в Исус Христос, двама братя намират сили да продължат, след като техните родители, брат и сестра загиват в самолетна катастрофа.
Коичи Аояги	(126) Докато разговаря с един църковен ръководител, Коичи Аояги получава чрез Светия Дух ясното разбиране за ролята на несгодите в плана на спасение.
Дейвид А. Беднар	(128) Дейвид А. Беднар научава от старейшина Робърт Д. Хейлз, че когато не можеш да вършиш нещата, които обикновено си правил, правиш само нещата от най-голямо значение.
Рандъл К. Бенет	(69) Най-малкият внук на Рандъл К. Бенет се препъва, докато се учи да ходи, но с насърчението на родителите си опитва отново. Двама светии от последните дни от Русия, които се чувстват подтикнати да споделят Евангелието един с друг, накрая сключват брак в храма.
Ким Б. Кларк	(124) Подтикнати от Светия Дух, родителите на Ким Б. Кларк приемат призоваване за мисия във Филипините.
Куентин Л. Кук	(39) Като млад мисионер, Куентин Л. Кук научава какво означава да бъдеш „тип-топ и според модата на Бристъл". Куентин Л. Кук участва в еврейски Шабат.
Хенри Б. Айринг	(80) Възрастна сестра благодари на дякон, че раздава причастието. Чрез усилията на президента на кворума на старейшините, Господ докосва сърцата на няколко слабо активни потенциални старейшини. Прадядото на Хенри Б. Айринг се радва, че Господ се грижи за него и го вдъхновява по време на трудна мисия. (104) Светият Дух ръководи бащата на Хенри Б. Айринг да намери събрание за причастие в Австралия. След смъртта на неговата съпруга, бащата на Хенри Б. Айринг бива утешен от Светия Дух.
Брадли Д. Фостър	(50) Ан Съливан помага на Хелън Келър, която не може да чува и вижда, да се научи да чете. Брадли Д. Фостър чувства, че е изключително важно да помогне на своите деца и внуци да разбират евангелските истини, след като интервюира достоен бъдещ мисионер.
Алън Д. Хейни	(121) След като си играе в дупка пълна с кал като момче, на Алън Д. Хейни не е позволено да се прибере в къщата, докато неговата баба не го изкъпе с маркуч.
Джефри Р. Холанд	(47) Към края на живота си слабо активен член на Църквата се страхува да застане пред своята майка в следващия живот. Отдадена майка помага на сина си да се върне към активност в Църквата. Лиса Тътъл Пайпър помага на дъщеря си да участва във вика „Осанна".
Вон Г. Кийч	(115) Недоволни сърфисти относно бариера, построена по цялото устие на австралийски залив, разбират, че бариерата ги предпазва от акули.
Лари Р. Лоурънс	(33) Лари Р. Лоурънс дава няколко примера за това как Светият Дух дава личен отговор, който помага на хората да се усъвършенстват.
Нийл Ф. Мериът	(30) След като 10 години се моли и търси Бог, Нийл Ф. Мериът намира и приема Църквата. Семейството на сестра Нийл Ф. Мериът упражняват вярата си, че ще живеят заедно във вечността с дъщеря, която загива в злополука с колело.
Джеймз Б. Мартино	(58) Джеймз Б. Мартино решава да бъде кръстен след като искрено изучава и се моли за Книгата на Мормон.
Ричард Дж. Мейнз	(27) Старейшина Таичи Аоба учи младежи да поставят своята глина в центъра на грънчарското колело. Нанси Мейнз открива истинска радост, когато намира и живее според Евангелието на Исус Христос.
Керъл Ф. Макконки	(12) Сестра на 102 години казва, че получава своята награда Признание за млада жена, като се покайва всеки ден.
Томас С. Монсън	(83) След като се покайват и завръщат към активност в Църквата, една жена и нейният съпруг намират мир и надежда чрез Евангелието на Исус Христос. (86) Един израелски служител се чуди какво да се направи относно светлината в очите на светиите от последните дни, посещаващи Център УБЙ в Ерусалим.
Уго Монтоя	(53) Усмивка от президент Ръсел М. Нелсън дава мир на Уго Монтоя след призоваването му като седемдесетник.
Ръсел М. Нелсън	(95) Като млад, обезсърчен хирург, провеждащ операции тип „отворено сърце", Ръсел М. Нелсън се завръща към своята работа благодарение на визията, любовта и насърчението на своята съпруга. Вдъхновеният коментар на президентка на Неделното училище за деца променя насоката на събрание на колов свет.
Линда Ш. Рийвз	(9) След като чува разказа на своя приятелка за нейните предизвикателства, Линда Ш. Рийвз е наскърбена за всички онези, които са били наранени от други хора.
Дейл Г. Ренлънд	(93) След като Дейл Г. Ренлънд е призован като епископ, неговият брат му казва, че Господ го призовава поради това, което се нуждае да направи чрез него. Родителите на млад мъж, който умира от сърдечна недостатъчност, утешават Дейл Г. Ренлънд.
Грегъри А. Шуитсър	(98) Грегъри А. Шуитсър помага на своя внук да почувства мелодията и посланието на химн, който упражнява на пианото.
Върн П. Станфил	(55) Разчитайки на общата светлина на група колоездачи, каращи заедно през тъмен тунел, Върн П. Станфил преодолява своето безпокойство.
Керъл М. Стивънз	(118) Керъл М. Стивънз използва любовта, за да убеди своята внучка да остане в детската си седалка за кола.
Гари Е. Стивънсън	(91) След своето призоваване за апостол, Гари Е. Стивънсън и неговата съпруга, Лиса, разбират, че тяхната котва е вярата в Исус Христос и знанието за плана на спасение.
Дитер Ф. Ухтдорф	(15) 11-годишно момиче научава от своята възрастна леля, че обичта към Бог и Неговите чеда е ключът към щастие. (20) Учителка в Обществото за взаимопомощ стои будна цяла нощ, за да изработи юрганче за урок, свързан с опрощаването. (76) Дитер Ф. Ухтдорф е изненадан и тъжен да чуе, че носител на Аароновото свещеничество се е отдалечил от Бог.
Розмари М. Уикзъм	(6) Небесният Отец отговаря на молитвата на една млада жена да разбере, че Той я обича. Гладуващ мъж в Етиопия е загрижен за благосъстоянието на бебе без родители.

Старейшина Роналд А. Расбанд

Кворум на дванадесетте апостоли

След като старейшина Роналд А. Расбанд получава призованието си в Кворума на дванадесетте апостоли, той прочита Йоан 15:16: „Не вие избрахте Мене, но Аз избрах вас и ви определих“.

Старейшина Расбанд казва: „Получих духовното впечатление, че няма нищо по отношение на това (призование), което да е … по мое желание. Това е Господното решение“.

Когато е бил на 19 години, старейшина Расбанд научава подобен урок, свързан със следване на Господните решения. Надявал се да служи на мисия в Германия, подобно на своя баща и по-голям брат, той вместо това бива призован на мисия в източните САЩ. Той се обръща към Писанията и в раздел 100 на Учение и завети прочита:

„Ето защо, следвайте Ме и слушайте съвета, който Аз ще ви дам.

… Вратата на сполуката ще се отвори в областите наоколо в тази източна земя. …

Ето защо, истина ви казвам, издигнете гласовете си към този народ“ (стихове 2, 3 и 5).

Той получава свидетелство, че Господ желае той да служи на мисия в източните щати.

Старейшина Расбанд е роден на 6 февруари 1951 г. в скромни условия. „Бях дете на шофьор на камион за хляб и на скъпа майка-домакиня“ - казва той. Той идва от семейство с поколения от светии от последните дни, което е скъпо за него наследство.

През 1973 г. старейшина Расбанд сключва брак с Мелани Туитчел. Те имат 5 деца и 24 внука. Старейшина Расбанд отдава благодарност на съпругата си, с която имат 42-годишен брак, която му е помогнала да бъде това, което е той днес. „Съпругата ми ме е поела като глина и ме е изваяла в нещо, което наистина има смисъл. … Нейното духовно влияние е довело не само до това красиво и специално призование, но и до всичко, което съм вършил в духовен смисъл“.

През 1987 г. старейшина Расбанд става президент и главен оперативен директор на световна химическа корпорация. Той се учи от своите ръководители как да бъде по-ефективен в службата си в Църквата. „От професията си научих, че хората са по-важни от каквото и да било друго, което можем да вършим“. Той също научава „много, много ръководни умения, … които (му) служат като висш ръководител“.

Старейшина Расбанд има изобилие от възможности да прилага тези умения. Той служи като епископ; президент на мисия; висш седемдесетник от април 2000 г.; отговорник на областите Северна Америка Запад, Северозапад и три области в Юта; съветник в президентството на Централна област в Европа; изпълнителен директор на Храмовия отдел; член на президентството на Седемдесетте от 2005 г. насам; и старши президент на Седемдесетте от април 2009 г.

Неговите църковни назначения са породили у него любов към светиите навсякъде по света. Той казва на членовете: „Вашата вяра е увеличавала нашата вяра; вашите свидетелства са добавяли към нашите свидетелства“ (с. 90).

Старейшина Расбанд е смирен да служи като апостол на Господ Исус Христос. „Винаги съм имал желанието да Му служа – споделя той. – Ще посветя своето време, таланти и всичко, което имам сега до края на живота си. Решен съм да го направя. За мен е чест да го сторя“. ■

Старейшина Гари Е. Стивънсън

Кворум на дванадесетте апостоли

Като размишлява върху призованието си в Кворума на дванадесетте апостоли, старейшина Гари Е. Стивънсън стига до заключението, че службата му в Господното царство и особено като апостол, ще се изразява най-вече в *ръководенето чрез служба,* а не в служба чрез ръководене.

„Исус Христос гледа на Себе Си като на слуга – казва старейшина Стивънсън по време на пресконференция, след като бива потвърден. – Ние също гледаме на себе си като на слуги“ (вж. Марк 10:44).

Призоваването на старейшина Стивънсън в Кворума на дванадесетте апостоли идва неочаквано. Той смята, обаче, че службата му в Църквата – особено като висш седемдесетник от 2008 г. до 2012 г. и като председателстващ епископ от март 2012 г. – му е помогнала да се подготви за новите си отговорности.

Едно от най-важните неща, които е научил той, в служба на Господ, е голямата ценност на чедата на Небесния Отец. Старейшина Стивънсън с нетърпение очаква допълнителните възможности, които ще има като апостол, да общува с и да свидетелства на Божиите чеда по света.

Той също очаква с нетърпение да продължи общуването си с онези, които ръководят Господната Църква. „При мисълта да седя по време на съвет и да се уча от тях, да бъда напътстван от тях и да чувствам тяхната сила и свидетелствата им за Исус Христос и Неговото Единение – казва той – е нещо, което вярвам, че ще бъде красиво преживяване“.

Гари Е. Стивънсън е роден на 6 август 1955 г. в семейството на Еван Н. и Вера Джийн Стивънсън. Той проследява семейните си корени до ранните светии-пионери от Юта. Израства в Кейш Валий в северна Юта в дом, съсредоточен върху Евангелието, където се научава на стойността на упорития труд и на важността от службата. Неговият баща, „епископът на младините ми“, често го кани да ходят заедно на посещения на множество вдовици, живеещи в района им. Уроците, които младият Гари научава от своя баща относно грижата и службата, подобни на тези на Христос, оставят незаличим отпечатък в неговото съзнание, което му помага, докато служи като председателстващ епископ.

„Епископите в Църквата – казва той, – са моите истински герои“.

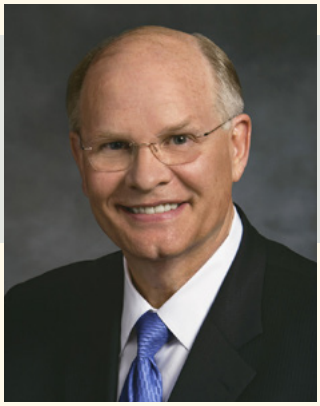
Официалната служба на старейшина Гари Е. Стивънсън в Църквата започва, когато бива призован да служи като пълновременен мисионер в мисия Япония Фукуока, където развива нестихваща любов към японския народ и техния език, който говори свободно и днес. След мисията си, той учи в Университета Юта Стейт, където се запознава с Лиса Джийн Хигли. Те сключват брак в храма Айдахо Фолс през 1979 г. и са родители на четирима синове. Старейшина Стивънсън получава степен по бизнес администрация, с направление маркетинг. По-късно той е един от основателите и служи като президент и главен оперативен директор на един от водещите световни производители и търговци на оборудване за физически упражнения.

Семейство Стивънсън живее в Япония няколко години. През 2004 г. старейшина Стивънсън е призован като президент на мисия Япония Нагоя. След призоваването му в Седемдесетте през 2008 г., той служи като съветник и президент в област Азия Север. През 2011 г. служи като областен президент, когато голямо земетресение разтърсва брега на Северна Япония и предизвиква огромно цунами, убило хиляди хора. Това преживяване се оказва превратен момент в неговия живот.

Старейшина Стивънсън спомага в начина, по който реагира Църквата, с хранителни запаси, принадлежности, помощи и дългосрочно подпомагане.

„Това бе израз на едно от божествено-назначените отговорности на Църквата на Исус Христос да се грижи за бедните и нуждаещите се“ – си спомня той. Той казва, че е свята привилегията да „служим, благославяме и организираме подкрепа“. ■

Старейшина Дейл Г. Ренлънд

Кворум на дванадесетте апостоли

След като отначало бива изненадан от призоването си в Кворума на дванадесетте апостоли, старейшина Дейл Г. Ренлънд коленичи в молитва, заедно със своята съпруга, Рут, в търсене на свидетелство, че „Бог е очертал този път“.

Старейшина Ренлънд е търсил това напътствие много пъти – като висш седемдесетник, като кардиолог и като съпруг и баща. Докато изпълнява задължителната си практика като новозавършил лекар в Мериленд, САЩ, например, съпругата му развива рак на яйчниците. Тяхната дъщеря, Ашли, е само на 16 месечна възраст. В онези трудни дни, чувството на старейшина Ренлънд за близост с Господ се завръща, когато съпругата му Рут благодари на Господ в молитва за това, че са запечатани в храма.

По време на своята кариера като кардиолог, старейшина Ренлънд се грижи за пациенти със сърдечна недостатъчност. Той става свидетел на смъртта на множество пациенти. Но след като умира пациент на име Чад, емоционалната необвързаност, която поддържал в кризисни моменти като лекар, се изпарява, когато родителите на Чад влизат при него в спешното отделение. В онзи момент той вижда Чад през техните очи.

За това преживяване старейшина Ренлънд казва: „И сега осъзнавам, че за да можем ефективно да служим на околните, ние трябва да ги виждаме през очите на техния Родител – Небесният Отец. Само така можем да започнем да осъзнаваме пълната ценност на една душа“ (с. 94).

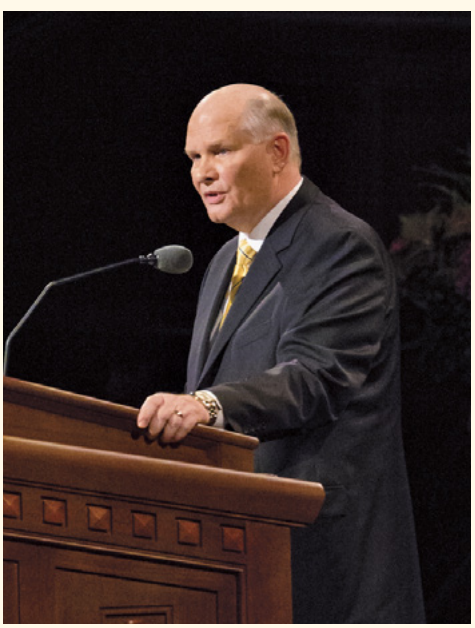
Детството на старейшина Ренлънд и службата му в Църквата също помагат да се подготви да вижда ближните си през Господните очи и да разбира разнообразието от членове в Църквата.

Дейл Ренлънд е роден на 13 ноември 1952 г. в семейството на имигранти от Швеция, които пристигат в Юта, за да се запечатат в храма. Когато Дейл е малко момче, семейството се мести във Финландия и след това отново в Швеция. Той се завръща със семейството си в Юта три години по-късно. На 19-годишна възраст той е призован да отслужи пълновременна мисия в Швеция.

През 2009 г. старейшина Ренлънд е призован да служи като висш седемдесетник. Първото му назначение е в Областното президентство на област Африка Югоизток. Старейшина Ренлънд завършва кариерата си на лекар и професор, като по негови думи, съпругата му „е тази която прави по-голямата жертва“. Рут оглавява собствена адвокатска кантора, когато старейшина Ренлънд е призован и тя също напуска работа. Но откакто са сключили брак през 1977 г., казва той, тя винаги е била „изцяло отдадена“ и източник на голяма сила за него.

Докато служат в Африка, старейшина и сестра Ренлънд са „учени от светиите на това, което наистина има смисъл“. Веднъж, в Демократична република Конго, старейшина Ренлънд запитва членовете какви са техните предизвикателства. Той си спомня, че след известно подканяне за отговор, „един възрастен господин се изправи и заяви: „Старейшина Ренлънд, как може да имаме предизвикателства? Ние притежаваме Евангелието на Исус Христос“. Старейшина Ренлънд си спомня: „Съпругата ми и аз искахме да сме като тези светии от Кананга. … Изглеждат така, като че ли нямат нищо, а всъщност притежават всичко“.

В заключение на първата си реч като апостол, старейшина Ренлънд свидетелства: „С цялото си сърце желая да бъда истински последовател на Исус Христос. Обичам Го. Благоговея пред Него. Свидетел съм за Неговата жива реалност. Свидетел съм, че Той е Помазаникът, Месията“ (с. 94). ■

Старейшина Л. Уитни Клейтън

Старши президент на Седемдесетте

Още в своята младост, старейшина Л. Уитни Клейтън се научава да обича труда и семейството. Рано всяка събота, баща му, който е лекар, трябвало да изпълнява медицинските си задължения. Преди да излезе, той записвал с тебешир на една дъска всички домашни задължения, които трябвало да бъдат свършени за деня. Когато се прибирал, той се присъединявал към синовете си, за да се труди заедно с тях. От своя баща, старейшина Клейтън се научил на трудова етика, която е благословила живота му.

Неговото семейство също знаело, че времето за вечеря означавало време за семейството. „Говорихме си за политика, за това, което се случваше в училище, за квартала, за Евангелието и за Църквата. … Това беше един прекрасен елемент от нашето израстване“. Провеждането на разговори по време на храненето е практика, която той и съпругата му продължават и със собствените си деца.

Старейшина Клейтън бе призован като Старши президент на Седемдесетте на 6 октомври 2015 г. Той замества старейшина Роналд А. Расбанд, който бе призован в Кворума на дванадесетте апостоли.

Старейшина Клейтън бе подкрепен като висш седемдесетник на 31 март 2001 г. Той служи като член на Президентството на седемдесетте от 2008 г. и отговаря за църковните области в Юта. Той помага на старейшина Дейвид А. Беднар от Кворума на дванадесетте апостоли в ръководенето на църковните области Африка Югоизток и Африка Запад. Служи и като член на Комитета за връзки с обществеността. Той служи като съветник в Областното президентство на област Южна Америка Юг през 2002–2003 и като президент през 2003-2006.

Роден е в Солт Лейк Сити, Юта, САЩ през 1950 г. Сключва брак с Кати Ан Кип през 1973 г. в храма Солт Лейк. Те са родители на 7 деца и имат 20 внука.

Старейшина Клейтън получава бакалавърска степен по финанси от Университета на Юта и специалност право от Университета Пасифик. Работи като адвокат в Калифорния, САЩ от 1981 г. до 2001 г.

Служил е като областен седемдесетник, областен представител, съветник на президента на мисия, висш съветник, президент на мисията на кол и като учител в Неделното училище. Той служи като пълновременен мисионер в Перу в периода от 1970 до 1971 г. ■

Старейшина Герит У. Гонг

Президентство на Седемдесетте

Старейшина Герит У. Гонг, наскоро призован да служи в Президентството на седемдесетте, си спомня получен от него подтик, докато служи на мисия в Тайван.

Един проучвател дошъл на събранието за причастие. „Почувствах се вдъхновен да му напиша кратка бележка на морзовата азбука, която гласеше нещо такова: „Добре дошли на събранието за причастие. Радвам се да Ви видя тук!“

Проучвателят бил радио оператор и бил възхитен да получи посланието. „Бях удивен, че нещо, което бях научил преди много години, ми помагаше … да достигна до определен човек, на определено място“ – казва старейшина Гонг.

Да се учи и да достига до околните е същността на поетия от старейшина Гонг път чак от детството му, когато се научил на морзовата азбука като скаут. През 1977 г. той получава бакалавърска степен по азиатски и университетски науки от Университета Бригъм Йънг, през 1979 г. получава магистърска степен по философия, а през 1981 г. получава докторска степен по международни отношения от Университета Оксфорд.

Старейшина Гонг служи в множество църковни призования, включително като висш съветник, ръководител на групата на висши свещеници, президент на Неделното училище на кол, учител в Семинара, епископ, президент на мисия на кол, президент на кол и областен седемдесетник. По време на призоваването му като висш седемдесетник през 2010 г., той служи като член на Петия кворум на седемдесетте в област Юта Юг.

През 1985 г. старейшина Гонг служи като специален асистент на заместник-държавния секретар на Щатския департамент на САЩ, а през 1987 г. работи като специален асистент на посланика на САЩ в Пекин, Китай. В периода от 1989–2001 г. той служи на няколко позиции в Центъра за стратегически и международни науки в столицата Вашингтон.

Герит У. Гонг е роден в Редууд Сити, Калифорния, САЩ през 1953 г. Той и съпругата му, Сюзън Линдзи Гонг, са родители на четири деца и имат три внука. Дядото и бабата на старейшина Гонг имигрират в Съединените щати от Китай. Той е проследил родословието си 33 поколения назад до Първия дракон Гонг, роден през 837 г. сл. Хр. в южен Китай по време на династията Танг. ■

Епископ Жералд Косе

Председателстващ епископ

Епископ Дийн М. Дейвийз

Първи съветник в Председателстващото епископство

Жералд Косе все още изгражда кариерата си в хранителната индустрия във Франция на 33-годишна възраст, когато президентът на неговата компания го викнал за разговор. Той бил забелязал духовните убеждения на Жералд и неговата способност да прави обмислени преценки и да обединява работниците – качества, развити чрез действие, служба и ръководство в Църквата. Президентът заключил, че Жералд е човек, на който може да се има доверие.

За негова изненада, Жералд скоро получил отговорността да управлява 1 800 работника. До момента, когато бива призован да служи като висш седемдесетник, едно десетилетие по-късно, през април 2008 г., той вече управлявал няколко компании за дистрибуция на хранителни продукти.

Управленските и бизнес умения на епископ Косе, заедно с неговата свещеническа служба и ръководен опит, ще му служат успешно като новия председателстващ епископ на Църквата. Епископ Косе, който служи като първи съветник в Председателстващото епископство от март 2012 г. получи новото си призоваване само дни след провеждането на конференцията през октомври. Той замества старейшина Гари Е. Стивънсън, който бе подкрепен в Кворума на дванадесетте апостоли на 3 октомври 2015 г.

Епископ Жералд Жан Косе, 15-ти председателстващ епископ на Църквата, е роден в Бордо, Франция, през 1963 г. Той сключва брак с Валери Бабин през 1986 г. в храма Берн Швейцария. Те имат пет деца и пет внука.

Като допълнение към неговия опит в Председателстващото епископство и като член на Седемдесетте, той е служил като съветник в Президентството на област Европа и като областен седемдесетник, като президент на кол, съветник на коловия президент, съветник на епископа, ръководител на групата на висши свещеници, и президент на Кворума на свещениците.

Като млад мъж, епископ Косе открива щастие, а също и вяра чрез службата си в Църквата. Той е служил като пианист на 12-годишна възраст в Неделното училище за деца и като президент на Неделното училище, когато е бил на 16 години. Бил е и ангажиран със задълженията си като носител на свещеничеството на Аарон.

„Да служа в Църквата“ – включително и това да помага на своя баща в неговите задължения като епископ и президент на клон – „ми помогна да се сдобия със свидетелство“, казва той. ■

„Като тинейджър – казва епископ Дийн М. Дейвийз – да имаме най-добре подрязаната трева в квартала ми доставяше голяма радост, и аз се научих на важен урок: малкото допълнително усилие може да доведе до голяма промяна почти във всичко, което правим“. Да дава още малко от себе си се е превърнало в стандарт, който продължава да му служи успешно като новия първи съветник в Председателстващото епископство.

Епископ Дейвийз служи като втори съветник на епископ Гари Е. Стивънсън, който е подкрепен като член на Кворума на дванадесетте апостоли на 3 октомври 2015 г.

Дийн Майрън Дейвийз е роден в Солт Лейк Сити, Юта, САЩ през 1951 г. Той израства като едно от осем деца. Изразява благодарността си към своите родители, които не само че обичат и се грижат за своите деца, но и им помагат да оценяват благословиите от труда. Той сключва брак с Дарла Джеймс през 1973 г. в храма Солт Лейк. Те имат 5 деца и 14 внука.

Епископ Дейвийз научава и един важен урок, докато служи в Сан Франциско, Калифорния, САЩ през 1989 г. По време на земетресение, той става свидетел на сериозното опустошение на сгради, построени без сигурна основа. „Размишлявайки върху събитията от онзи ден, аз се убедих както в ума, така и в сърцето си, че за да можем успешно да устояваме на бури, земетресения и бедствия в живота, ние трябва да градим на сигурна основа … именно основата на Исус Христос“ („Сигурна основа“, *Лиахона,* май 2013 г., с. 9).

Епископ Дейвийз работи за Църквата от юли 1995 г. Съвсем наскоро той бе изпълнителен директор на Отдела за специални проекти, отговарящ за недвижими имущества със специално предназначение, храмов дизайн и строеж на храмове.

Преди да работи за Църквата, епископ Дейвийз работи за High Industries, Inc., в Ланкастър, Пенсилвания, и за Bechtel Investments, Inc., в Сан Франциско, Калифорния. Той получава бакалавърска степен по икономика на земеделието от Университета Бригъм Йънг и завършва напреднали изпълнителни програми от университетите Станфорд и Нортуестърн.

Епископ Дейвийз служи като президент на мисията Пуерто Рико Сан Хуан, като съветник на президента на мисия, колов президент, съветник на президента на кол, изпълнителен секретар на кол, висш съветник, служи в няколко епископства и като пълновременен мисионер в мисия Уругвай/Парагвай. ■

Старейшина У. Кристофър Уодъл

Втори съветник в Председателстващото Епископство

Като атлет в колежа, Кристофър Уодъл получава стипендия по волейбол за Университета Сан Диего в Калифорния, САЩ. Той се научава да е благодарен за епископа, който му задава друг вид въпроси, когато се прибира у дома по време на ваканциите.

„Той не питаше: „Как върви волейболът“, а „Как я караш? Казваш ли си молитвите, поддържаш ли се силен, активен в Църквата?“ Наистина оценявах този вид въпроси относно … нещата, които са от най-съществено значение“ - спомня си епископ Уодъл.

Да се съсредоточава върху това, което е най-важно, е помагало на епископ Уодъл да живее според два семейни девиза: „Завърни се с чест“ и „Доверявай се на Господ“. Това доверие му е дало силата да загърби за известно време волейбола и да отслужи мисия. След като се завръща от мисията си, то му позволява да продължи романтиката си от дълго разстояние с млада жена от друг университет. По-късно, след като сключват брак, доверието им в Господ им дава силата да се вслушат в Духа, че трябва да се преместят.

„Като вършиш нещата по Господния начин – казва той, – всичко си идва на мястото“.

Доверието в Господ ще продължава да благославя епископ Уодъл, който служи като висш седемдесетник от април 2011 г., като сега той е втори съветник в Председателстващото епископство.

Уейн Кристофър Уодъл е роден в Лос Анджелис, Калифорния през 1959 г. Сключва брак с Керъл Стензъл през юли 1984 г. в храма Лос Анджелис Калифорния. Те са родители на четири деца и имат трима внука. Той служи като съветник в Областното президентство на Южна Америка Северозапад и живее известно време в Перу.

Епископ Уодъл получава бакалавърска степен през 1984 г. от Университета Сан Диего Стейт. Също завършва и следдипломна работа в програмата за магистър по бизнес администрация на Университета Бригъм Йънг. От началото на 1984 г. той е служил с Мерил Линч, на когото става първи вицепрезидент по инвестиции.

Епископ Уодъл е служил като областен седемдесетник, президент на мисия Испания Барселона (където преди това е служил като млад пълновременен мисионер), президент на кол, съветник в президентството на мисия, като епископ и като съветник в епископството. ■

Брайън К. Аштън

Втори съветник в Общото президентство на Неделното училище

Брат Брайън К. Аштън бе призован да служи в Общото президентство на Неделното училище точно по времето, когато приключва службата си като президент на мисия Тексас Хюстън Юг. Това призование беше съобщено през месец юни и той беше подкрепен по време на Общата конференция през месец октомври 2015 г.

Брат Тад Р. Калистър продължава да служи като общ президент, а брат Девин Г. Дюран, който служи като втори съветник от април 2014 г., е новият първи съветник.

Освободеното място в президентството възникна в резултат от назначението на Джон С. Танър да служи като президент на Университета Бригъм Йънг – Хавай.

Брайън Кент Аштън е роден в Прово, щата Юта, САЩ през 1969 г. в семейството на Кент и Вики Браун Аштън. Той е най-големият от девет деца. Спомня си своите родители като непрестанни учители на Евангелието у дома.

Брат Аштън служи на пълновременна мисия в мисия Перу Лима Юг. Решението му да отслужи мисия е повлияно от един добър приятел, получил подтика да му каже, че трябва да служи на мисия. Докато неговият приятел споделя чувствата си, Брайън получава потвърждението от Духа. По време на своята мисия той се бори с някои големи предизвикателства, свързани с неговото здраве, когато бива призован да служи като президент на голям клон. По това време той се моли пламенно и продължително на Небесния Отец за помощ. „Научих се да разчитам на Него, а Той се изяви за мен“ – заявява той. „Промяната е резултат от това, че се научих да Му се доверявам“.

След мисията си, той учи в Университета Бригъм Йънг, където се запознава с бъдещата си съпруга, Мелинда Ърл. Преди да сключат брак, обаче, тя отслужва мисия в мисия Испания Малага, докато брат Аштън е на работа в Средния запад в САЩ. След нейната мисия, те сключват брак в храма Сейнт Джордж Юта. Имат седем деца.

Брат Аштън получава магистърска степен по бизнес администрация от Университета Харвард, докато сестра Аштън е студент по медицина. Брат Аштън е предприемач и е основал няколко компании.

Той е служил преди това като епископ, висш съветник, президент на Кворума на старейшините и учител в Неделното училище. ■

Жени-ръководителки се присъединяват към съветите на Църквата

Църквата е поканила жени да служат в ръководството на три основни съвета.

Сестра Линда К. Бъртън, обща президентка на Обществото за взаимопомощ, ще служи в Изпълнителния съвет на свещеничеството и семейството (известен по-рано като Изпълнителния съвет на свещеничеството). Сестра Бони Л. Оскарсън, обща президентка на Младите жени, ще служи в Изпълнителния съвет на мисионерите.

И сестра Розмари М. Уикзъм, обща президентка на Неделното училище за деца, ще служи в Изпълнителния съвет на храма и семейната история.

Въпреки че жените в общите президентства на Обществото за взаимопомощ, Младите жени и Неделното училище за деца са допринасяли редовно и са съветвали тези съвети в продължение на десетилетия, тази покана съдейства за продължаващата им роля в съветите. ■

Отляво: Розмари М. Уикзъм, обща президентка на Неделното училище за деца; Бони Л. Оскарсън, обща президентка на Младите жени; Линда К. Бъртън, обща президентка на Обществото за взаимопомощ

Църковно издание на Библията на португалски език

Църковното издание на Светата Библия на португалски език стана достъпно през септември на AsEscrituras.lds.org, както и на мобилното приложение „Евангелска библиотека“. Налични са също и други формати, като ePub и PDF версии. Версията за печат ще бъде налична през март 2016 г. заедно с аудио издание и издание на Брайловата азбука, също излизащи през 2016 г.

Новото издание, озаглавено *Bíblia Sagrada, Almeida 2015,* се основава на изданието от 1914 г. на превода на Библията от Жуао Ферейра Анес де Алмейда, който бива избран поради високото си качество на превод. Под ръководството на Първото президентство и Кворума на дванадесетте апостоли, една група от висши ръководители, областни седемдесетници, професионални лингвисти и членове на Църквата, са се трудили в продължение на пет години, за да прегледат и подготвят църковното издание. Почти 1,4 милиона членове на Църквата говорят португалски. ■

Предоставяне на помощи за бежанците

LDS Charities, хуманитарното звено на Църквата, продължава да предоставя помощи в областите, където кризи от различно естество са оставили мнозина в окаяни обстоятелства. Ето няколко примера:

- Конфликтът в Украйна е принудил един милион души да напуснат домовете си от 2014 г. насам. Шестдесет процента от тях са възрастни. LDS Charities се обърна към Програмата за развитие на ООН, за да се присъедини в организираното усилие, заедно с местни неправителствени организации, да се полагат грижи за напусналите своите домове бедни и възрастни хора. LDS Charities предостави консумативи за хигиена, санитарни комплекти и 3-месечен запас от храна за места, които ще обслужват 13 000 души.
- От януари насам, повече от 350 000 бежанци са избягали от гражданската война в Сирия и са потърсили убежище в Европа, като се очаква това количество бежанци да се удвои до края на годината. LDS Charities е в партньорство с неправителствени организации, местни общини и национални правителствени организации, за да откликне на нуждите на бежанците и да предостави ресурси за местните църковни конгрегации, които да бъдат използвани в усилията им да помагат.
- С цел предоставяне на по-добър приют в бежанските лагери по света, LDS Charities участва в проект на Върховния комисариат на ООН за бежанците. Международен търговец за мебели на дребно е проектирал постройка, притежаваща предимствата на палатките. Този вид постройка включва врати и прозорци за увеличена сигурност и по-солиден покрив, който да защитава подслонилите се при лошо време. Предстои сглобяването на 333 жилища, които LDS Charities е предоставила на бежанския лагер в Иракски Кюрдистан. ■

Медийна коледна инициатива

По време на коледния сезон през 2015 г., Църквата ще издаде една мултимедийна инициатива, озаглавена: „Роди се Спасител“. Инициативата се съсредоточава върху откриването, познаването и следването на Исус Христос и получаването на благословиите, предоставени чрез Неговото раждане, учения и Единение. Централно място в тази инициатива заема новото видео, с участието на деца навсякъде по света, които споделят своите свидетелства за Спасителя и които празнуват Неговото раждане във Витлеем преди повече от 2 000 години. Вижте видеото и научете повече за ролята на Исус Христос, като посетите christmas.mormon.org. ■

Децата казват: „Ние сме Неговите ръце“

Деца навсякъде по света с ентусиазъм откликват на кампанията за служба, стартирана чрез църковните издания. Чрез тях децата се канят да намират начини да служат, след което да очертаят ръката си на лист хартия, да напишат делото си на служба на очертаната ръка и да го изпратят до *Лиахона*.

Издателите получиха повече от 30 000 ръчни отпечатъци от деца, които са споделили любовта на Спасителя, благословили са семейства и съседи навсякъде по света.

Вдъхновението за тази кампания дойде от обръщението на президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото президентство, по време на общата конференция от април 2010 г., озаглавено „Вие сте Моите ръце“. Президент Ухтдорф разказва историята за една статуя на Исус Христос, унищожена от Втората световна война. Неспособни да заменят ръцете на статуята при възстановяването ѝ, хора от града добавили следните думи в основата ѝ: „Вие сте Моите ръце“.

Делата на служба на децата са толкова уникални, колкото изпратените отпечатъци от техните ръце. Например:

Натали С. на 5 години, от Хонг Конг изпрати два отпечатъка на ръце. На единия пишеше: „Помогнах на мама у дома“, а на другия: „Помогнах да бутам един човек в инвалидна количка“.

Ерик С. на 11 години от Русия обяснява: „В града, в който живея, зимите са студени“. Едно семейство се преместило в неговия град, и те нямали топли дрехи. „Успях да дам палтото си на Артур – казва Ерик - и той ми стана приятел“.

Десетгодишната Габриела П. от Венесуела пише на своя отпечатък: „В моето училище, приятелите ми и аз посещаваме час по шах. Търсех си партньор, с когото да играя, когато забелязах едно ново момче да изглежда тъжно. Исках да помогна, но не знаех как. Тогава един глас ми каза, че просто трябва да бъде неговата приятелка. Отидох при него и го заговорих. Сега сме най-добри приятели“.

Отпечатъците на ръцете бяха изложени в Централата на Църквата в Солт Лейк Сити, Юта, САЩ в продължение на две седмици през месец септември и октомври. ■

Осветено е Мястото на възстановяване на свещеничеството

На 19 септември 2015 г. президент Ръсел М. Нелсън, президент на Кворума на дванадесетте апостоли, председателства над освещаването на мястото в Пенсилвания, САЩ, на което Джозеф Смит и Оливър Каудъри получават свещеничеството на Аарон от Иоан Кръстител. През 20-те години на 19-ти век областта е известна с името Хармъни, Пенсилвания, и там се случват множество събития от ранната история на възстановената Църква:

- Срещата на Джозеф Смит и Ема Хейл, тяхното ухажване и ранният им брачен живот.
- Пристигането на Оливър Каудъри, за да помага като писар в превода на Книгата на Мормон.
- Преводът на по-голяма част от Книгата на Мормон.
- Възстановяването на свещеничеството на Аарон и (въпреки че не е известно точното място) на свещеничеството на Мелхиседек.
- Първите кръщения, извършени чрез свещеническа власт в съвременни дни.
- Получени откровения, които съставляват 15 раздела на Учение и завети и част от Скъпоценния бисер.

Обновеното място включва център за посетители, който служи и като сграда за събрания на местен клон; реконструираните домове на Джозеф и Ема и на родителите на Ема, Исаак и Елизабет Хейл; и достъп до мястото на река Саскуахана, където се смята, че са се случили кръщенията на Джозеф и Оливър.

„Хармъни предоставя на Джозеф духовно уединение и защита, като му позволява да се съсредоточи върху превода на Книгата на Мормон – заявява президент Нелсън. – През този период, Господ напътства Джозеф в неговата божествена роля на пророк, гледач и откровител“. ■

Президент Ръсел М. Нелсън и неговата съпруга, Уенди, правят обиколка на реплика на дома на Джозеф и Ема Смит, където е преведена голяма част от Книгата на Мормон.

Ученици в Семинара подобряват изучаването си

Учениците в Семинара откликват успешно на завишените изисквания за завършване, приети миналата година. Наскоро публикуваните данни сочат, че 81 процента от записалите се ученици успешно издържат оценяването в края на семестъра, присъствието се е увеличило от 71 на 77 процента, а близо 80 процента от учениците отговарят на изискванията за прочит.

Новите изисквания позволяват на учителите да наблягат на основните учения в своето преподаване, докато в същото време учениците могат да се съсредоточават върху същите тези учения.

Близо 400 000 млади мъже и жени са записани в Семинара по целия свят. ■

Президентство на Седемдесетте

Седнали, отляво надясно: старейшина Л. Уитни Клейтън, старейшина Доналд Л. Халстром, старейшина Ричард Дж. Мейнз, старейшина Крейг К. Кристенсън. Прави, отляво надясно: старейшина Юлисис Соарес, старейшина Лин Г. Робинз, старейшина Герит У. Гонг.

„Мои братя и сестри, възможностите ни да бъдем светлина са около нас всеки ден, в каквито и обстоятелства да се озовем — казва президент Томас С. Монсън по време на 185-тата полугодишна обща конференция. — Като следваме примера на Спасителя, ще имаме възможността да бъдем светлина в живота на околните, независимо дали са наши близки и приятели, наши колеги, просто познати или съвсем непознати хора.“

4 021257111128 BULGARIAN

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ